

МАГЪОСНИЧЕСКИ СВЯТ

I

ДЖЕЛИТА

АНДРЕ НОРТЪН



АНДРЕ НОРТЪН ДЖЕЛИТА

Превод: Валя Димитрова

chitanka.info

Приказна фантастика и реалност. Средновековие с магьосници жени владетелки в отчаян сблъсък със свръхмодерна техническа цивилизация. Жестока и драматична борба, любов и другарство. Това са основните сюжетни нишки на великолепната поредица на Андре Нортън — „Магьоснически свят“. В нея главните герои — Джелита и Трегър, мъж и жена от два различни свята, намират себе си и своята обща съдба.

ПЪРВА ЧАСТ
СУЛКАР

1. ОПАСНО МЯСТО

Над мръсната улица се изливаше на полегати струи дъжд. Той смъкваше саждите от изпокъртените стени, оставяйки кисел привкус в устата на високия едър мъж, който се стараеше да се придържа поблизо до къщите и вървеше с широка крачка. Внимателно се вглеждаше в тъмните входи и в ъглите на пресечките.

Саймън Трегард слезе от влака преди около 2–3 часа. Впрочем, той нямаше нужда повече да гледа часа, тъй като беглец, притиснат в ъгъла като плъх, няма къде повече да тича. Но не, той не се крие! Саймън излезе на открито място — както винаги в пълна бойна готовност, с високо вдигната глава. В началото, когато всичко едва започваше, когато имаше, макар и искрица надежда и той пускаше в ход цялата своя животинска ловкост, извиваше се като смок, прикриваше следите си, бягайки от преследвачите си — тогава всичко решаваха минутите. Тогава той бягаше. Сега той върви и ще върви, докато не срещне смъртта, притаила се в някой от тези входи или устроила му засада в някоя пресечка. Но и тогава той няма да се даде, ще съумее да ѝ покаже ноктите си. Дясната ръка, мушната дълбоко в измокрения джоб на шлифера, стискаше гладката дръжка на смъртоносното оръжие, нагласено към китката му така, че да изглежда като продължение на ръката му. Червено-жълтите крещящи светлини на рекламата като мътни петна падаха върху мокрия асфалт. Запознанството му с това градче се ограничаваше до намиращите се в съседства с хотела му квартали, двойката ресторанти и магазини. Това е всичко, което запомня минаващият пътѝом. Саймън се стремеше към открито място. Той беше уверен, че краят на този лов ще настъпи тази вечер или в краен случай на разсъмване.

Саймън беше уморен, спеше му се, но опасността го караше да бъде нащрек през цялото време. До осветения вход той все пак забави крачки и се втрени във фирмата над провисналия сенник. Портiererът отвори вратата и умореният човек прие безмълвната покана, привлечен от топлината и миризмата на кухня.

Лошото време беше разпъдило клиентите и може би затова към него веднага се приближи оберкелнерът. А може би причината беше добре ушитият му скъп костюм, неуспял да се намокри под шлифера. Или може би се дължеше на уморения му вид, който никак не намаляваше вроденото му високомерие и се забелязва при хора, свикнали да командват другите и да не дават една и съща заповед два пъти.

Като погледна менюто, Саймън се усмихна, мислейки си, че и обреченият човек няма нищо против да похапне добре. Той видя своето усмихващо се отражение, изкривено от заоблената повърхност на никелираната захарница: правилни черти, бръчици в ъгълчетата на очите, рязко очертана уста, смуглото му и мъжествено лице, нищо неговорещо за възрастта на неговия притежател. Такова беше на тридесет, такова ще бъде и на шестдесет.

Трегард ядеше бавно, старателно дъвчеше всяко парченце, давайки най-накрая на своето тяло възможност да се отпусне, да се наслади на уюта и на придиричиво избраното вино. Но на разсъдъка и нервите този отдиш не даваше нищо. Саймън знаеше, че това е краят, и беше готов на всичко.

— Моля за извинение...

Вилицата не спря своето движение към устата, но независимо от превъзходното самообладание клепащът на Саймън трепна. Спокойно дъвчейки месото, той вдигна глава.

— Какво има?

Човекът, който вежливо стоеше до масата, можеше да бъде взет за лекар или адвокат, но изглеждаше извънредно професионално предразполагащ. Саймън не очакваше това. Приближилият се беше прекалено почтен, прекалено учтив и коректен, за да се окаже смъртта. Впрочем, организацията имаше множество помощници, които се специализираха в най-различни сфери.

— Ако не греша, полковник Саймън Трегард?

Саймън разчупи кифличката и започна да я маже с масло.

— Саймън Трегард, но не полковник! — твърдо отговори той. — И това ви е добре известно.

Мъжът малко се смути.

— Простете за моята нетактичност, Трегард! Осмелявам се да забележа, че не съм член на организацията. И дори нещо повече, аз

съм ваш приятел. Позволете да ви се представя — доктор Йорг Петроний. Мога да добавя — на вашите услуги.

Саймън се огледа. Той мислеше, че отпуснатото му време е изтекло, и никак не разчиташе на подобна среща. За първи път през тези отвратителни дни в душата му светна огънчето на надеждата.

Той нямаше никакви основания да се съмнява в истинността на думите на невисокия мъж, който го гледаше през дебелия стъкла на очилата си.

Черната масивна рамка като че ли скриваше лицето на Петроний като под полумаска, като тези, които са носили в осемнадесети век. Доктор Йорг Петроний се ползваше с широка известност сред тези кръгове, където се движеше и Трегард през последните години. Ако положението ти стане напечено и за твое щастие парите ти не са свършили — върви при Петроний. Всички, рискували да се обърнат към него, изчезваха безследно, избягвайки наказващите лапи на закона и отъмщението на съучастниците си.

— Семми е в града — каза Петроний.

— Семми? — Саймън отпи от виното. — Много съм поласкан.

— Трегард! Вие имате отлична репутация. По ваше внушение организацията изпрати за изпълнение най-добрите си кадри и вече се отървахте от Кочев и Лемпсън, остана само Семми, но той е от друго тесто. Простете за настойчивостта, но работата ви е лоша, отдавна сте в бягство.

Саймън се усмихна. Осторожността му не намаляваше, но заедно с това получи толкова голямо удоволствие от недомлъвките на доктора, колкото и от вкусната храна, подправена с хубавото вино.

— Според вас работите ми вървят зле? Какво предлагате?

— Услугите си.

Саймън прекалено рязко остави чашата с вино и няколко червени капки пръснаха на покривката.

— Казват, че вашите услуги не са евтини?

— Естествено! — докторът разпери ръце. — Затова пък аз гарантирам пълно изчезване. Оплаквания не са постъпвали.

— Съжалявам, но вашите услуги не са ми по джоба.

— Как? Всичко ли изхарчихте? Трудно е да се повярва. В Сан Педро имахте двадесет хиляди. Невъзможно е да ги пропилиете

толкова бързо. Между другото, ако вие се срещнете със Семми, не ви остава друго, освен да се върнете при Хансън.

Саймън стисна зъби. В очите му светна дива злоба. Именно така той би погледнал в очите Семми, ако се случеше да се срещнат.

— С каква цел и как вие...

— С каква цел? — Петроний отново разпери ръце. — Вие ще разберете малко по-късно. Аз съм учен, изследовател, експериментатор, така да се каже. Нищо скрито не остава на земята, Трегард! Като човек вие се забелязвате, за някои сте много опасен и затова, трябва да призная, вие сте под наблюдение. Смея да забележа, че за ваше нещастие сте и порядъчен човек.

— Но вие знаете ли с какво съм се занимавал? — Саймън стисна юмруци.

Петроний се засмя: чу се леко подсвирване, подканващо събеседника да се наслади на хумора в създалото се положение.

— Трегард! Често порядъчността и законът са несъвместими. Ако не бяхте изключително честен човек, вие никога не бихте тръгнали против Хансън. С една дума — аз съм уверен, че сте узрели за моите услуги. Да тръгваме!

Като че ли против волята си, Саймън плати и тръгна след Петроний. Чакаше ги кола и макар че докторът не каза на шофьора адреса, те се понесоха някъде в дъждовната нощ.

— Саймън Трегард — гласът на доктора изгуби всякаква изразителност, като че ли той четеше справка. — Прадеди от Корнуел. На 10 март 1939 година постъпил на служба в Армията на САЩ. От сержант стигнал до полковник. Служил в окупационните войски, отстранен от служба. Затворен... За какво, полковник? Ах, да! За машинации на черния пазар. За нещастие, мъжественият полковник късно разбира, че е включен в мръсна работа. Излезе така, че вие застанахте срещу закона. Не е ли така, Трегард? И като провалихте кариерата си, решихте да не излизате от играта? След Берлин вие участвахте в няколко съмнителни операции, а след това не можахте да измислите нищо по-добро от това, да застанете на пътя на Хансън. Пак по незнание? Какъв сте неудачник, Трегард! Да се надяваме, че късметът ще ви се усмихне тази нощ.

— Къде отиваме? На пристанището ли?

— В тази посока, но не на пристанището. — Саймън отново чу подсвиркването на доктора. — Моите клиенти се отправят не по море, не по суша и не по въздуха. Полковник, вие запознат ли сте с легендите на своята родина?

— Какви легенди има за Метемема в Пенсилвания!

— Аз нямам предвид затътеното миньорско градче на този континент, а древния Корнуел.

— Моите прадеди наистина са от Корнуел, но повече нищо не мога да добавя.

— Във вашите жили тече благородническа кръв, защото корените на Корнуел стигат до древността и неговите легенди са свързани с Уелс. Там е воювал крал Артур, там са се укривали римляните, пометени от бойните секири на саксите. А до римляните там са живели други народи. И те също са донесли със себе си зрънца древни познания. Честна дума, Трегард, вие ми доставяте истинска наслада... — Настъпи пауза, предназначена за въпрос, но Саймън мълчеше и докторът продължи:

— Аз ще ви припомня една от древните легенди. Много интересен експеримент... Ето че пристигнахме!

Колата спря пред входа на тъмна алея. Петроний шлеп и отвори вратата.

— Моята къща има един-единствен недостатък: пътеката е тясна за кола, така че ще трябва да слезем тук.

Взирайки се в тъмнината, Саймън размишляваше. Не го ли докара докторът до място, подготвено за разправа с него? Може би е в сговор със Семми? Обаче Петроний включи фенерчето и го насочи пред себе си.

— Не се безпокойте. Има само няколко крачки. Следвайте ме.

Пътеката скоро свърши и те се оказаха пред неголям дом, разположен между две масивни здания с някакви кулички.

— Пред вас стои анахронизъм, Трегард — докторът се занимаваше с ключалката. — Така да се каже резерват от миналото. Седемнадесети век в средата на двадесети век. Може би това е трудно да се повярва. Може би, но това е така. Заповядайте!

Саймън се сушеше до камината, пийваше от коктейла и мислеше, че „резерват от миналото“ — е точно казано. За пълнота на картината на домакина му липсваше островръх шлем и меч на пояса.

— И накъде оттук? — попита той накрая.

— Вие ще се отправите на разсъмване, Трегард. — Петроний разбърка с машата огъня в камината. — А накъде ще видим.

— Защо да чакаме до разсъмване?

Като че ли без желание Петроний остави машата, избърса ръцете си с кърпата и се обърна към своя клиент.

— Едва на разсъмване ще се отвори вашата врата. Именно вашата! Вие все едно няма да повярвате, докато не се убедите сам. А какво знаете за менгирите?

Странно, но Саймън се зарадва, че може да отговори.

— Менгирите — това са такива камъни, които в древността са подреждали в кръг, да кажем например в Стоунхендж.

— Вярно, понякога в кръг. Но тях са ги използвали и за друго! — Докторът изведнъж стана суров, като че ли с целия си вид изискваше пълно внимание към думите му. — В древните легенди се споменава за магически камъни. Един от тях е камъкът на Фал, докаран в Ирландия от племето на богиня Дану. Когато истинският крал стъпвал на него, камъкът издавал силен вик в знак на приветствие. Това е бил коронационният камък, едно от трите велики съкровища. А кралете на Англия нима не държат и досега под своя трон Скунския камък? А Корнуел е имал свой магически камък и са го наричали „Опасно Място“. Казват, че можел да оцени достойнствата на човека и да го предаде на волята на съдбата. И изглежда, че вълшебникът Мерлин разкрил тази тайна на крал Артур и той поставил камъка вместо една седалка около Кръглата Маса. Шест рицари седнали на този камък и всички изчезнали. Но двама издържали изпитанието и не пропаднали. Това били Пърсивал и Галаад.

— Какво дърдорите! — Саймън беше много разочарован, дори жестоко разочарован, защото беше започнал да се надява на нещо. Петроний е психопат. Работата е ясна. Значи няма спасение. — Крал Артур, Рицари на Кръглата Маса — това са приказки за малки деца. Вие говорите така, като че ли...

— Като че ли това е истинска история?! — подхвана Петроний. — И кой сега може да каже какво е било и кое не е било! Всяка дума от древността, стигнала до нас, е преминала през призмата на знанията и предразсъдъците. Историята се подхранва от легендите. Но какво е това легенда, ако не устно предание? Всичко се изопачава даже пред

очите на едно поколение. Ето вие например с лъжливи показания съвсем погрешно сте насочили своя живот. А тези показания са записани и сега принадлежат на историята и, съгласете се, на абсолютно лъжливата история. Историята се върши от хората и е изложена на всички присъщи на човека заблуди. В легендите има зрънце истина, в общоприетата история е пълно с лъжи. Аз знам какво говоря, защото „Опасно Място“ съществува!

Има такива теории в развитието на историческия процес, които радикално се отличават от всичко, което са ни втъпявали в училище. Вие някога чували ли сте за клонестите светове, които се разминават в бифуркационните точки на времето. Възможно е в един от тези светове вие, Трегард, да сте излъгали през онази злополучна нощ в Берлин. А в друг — преди един час не бихте се срещнали с мен, а щяхте да се отправите на среща със Семми!

Петроний стана и започна да се клати на пети. Саймън почувства как ентузиазмът на доктора се предава и на него.

— Коя от теориите се готвите да проверите чрез мен?

Петроний се разсмя.

— Имайте търпение да ме изслушате докрай и не ме считайте за луд. Всичко ще ви обясня! — обръщайки се, той погледна големия стенен часовник. — Има още време. А работата е в следното...

Докторът се впусна в пространни обяснения, напомнящи бълнуването на скамейката за телесно наказание, но Саймън покорно слушаше. Топлина, да пийне уиски, да отдъхне — какво още му трябва! Все едно, рано или късно ще трябва да си тръгне и срещата със Семми няма да се размине. Саймън прогони тези мисли и се опита да се съсредоточи върху думите на Петроний. Три пъти се чу мелодичният звън на старинния часовник, преди докторът да спре. Трегард дълбоко въздъхна. Възможно е докторът да е просто дърдорко, но ако всичко това е истина?

Репутацията на Петроний е безупречна... Саймън извади бележника.

— Сакарзи и Вулверстайн след срещата си с вас като че ли потънаха в земята...

— Именно. Всеки от тях мина през своята врата и попадна в свят, за който тайно е мечтал цял живот. Всичко е така, както ви го разказах. Човек сяда ма камъка и пред него се открива живот, в който

неговият дух и разум, или ако искате, душата му, се чувства като у дома си. С други думи, човек се отправя към съдбата си.

— Защо вие сам не се възползвате?

— Защо? — докторът загледа своите пухкави ръце. — Защото оттам няма връщане. Мостовите се изгарят само ако положението е безизходно, понеже като влезеш там, няма връщане. Аз много говоря, но все не мога да подбера нужните думи. Камъкът е имал много пазители, но рядко някой е изпробвал силата му върху себе си. Възможно е някой прекрасен ден и аз... Но засега не ми стига смелост.

— Вие продавате услугите си на този, който иска да легне на дъното. Не е лошо! Напълно приличен начин за правене на пари. Любопитно би било да се погледне списъкът на вашите клиенти.

— Наистина! През моите ръце са минали много известни хора. Особено в края на войната. Не бихте повярвали, като откриете в него имената на тези, от които тогава се беше отвърнала съдбата.

— И може да се каже, че няма да се разбере липсата на много военнопръстълници — отбеляза Саймън. — Ако вашите думи не са измислица, можем да си представим в какви зловещи светове са се преселили.

Саймън стана, протегна се, приближи се до масата и почна да брои парите. Повечето от банкнотите бяха стари, омазнени, като че ли мръсните дела бяха сложили върху тях своя отвратителен отпечатък. Когато му остана една-единствена монета, Трегард я подхвърли и тя със звън падна на полираната маса.

Орел!

— Оставям я за себе си!

— За щастие! Вземете, я, вземете я! — докторът ровеше из банкнотите и акуратно ги подреждаше на купчинка. — Късметът няма да ви напусне. За съжаление аз съм принуден да подканя скъпия гост да побърза, защото силата на камъка е ограничена във времето. Тук мигът решава всичко. Моля, заповядайте тук!

Саймън си помисли, че по подобен начин канят в зъболекарския кабинет. И навярно затова тръгна след доктора, чувствайки се съвсем като идиот.

Дъждът беше спрял, но в задния двор на стария дом беше още тъмно. Петроний щракна ключа. Блесна светлина и Трегард видя врата, направена от три камъка. Пред тях лежеше четвърти — също

такъв остър и грубо издялан. Зад каменната врата се виждаха прогнилите дъски на небоядисана, покрита със слой сажди ограда, до която имаше около три метра черна влажна земя.

Гледайки всичко това, Саймън се проклинаше за минутната си слабост и ненужната доверчивост. Разбира се, сега ще се появи Семми и Петроний ще получи честно заработените пари.

Обаче докторът решително посочи камъка.

— Пред вас е „Опасното Място“. Сядайте, полковник. Време е.

Разбирайки цялата нелепост на своето поведение, Саймън се усмихна накриво, постоя малко и седна на камъка, върху който откри даже закръглена вдлъбнатина за сядане. Опипвайки около себе си, той намери и две вдлъбнатини за ръцете и никак не се учуди.

Нищо не се случи! Същата ограда, същата ивица мокра земя. Саймън искаше вече да стане.

— Време е! — тържествено обяви Петроний. Пред очите му всичко се размъти и разля... Пред Саймън лежеше голямо блато, над което се зазоряваше. Свеж вятър рошеше косите, донасяше някакъв непознат, вълнуващ мирис, който пробуди у Трегард нещо непреодолимо, зовящо го да открие източника на тази миризма, която го караше да се хвърли напред и да се носи по блатото като хрътка.

— Вашият свят, полковник! Желая ви успех!

Саймън машинално кимна, но човека, който произнесе тези думи, вече не го интересуваше. Може би светът наоколо беше илюзия, но все едно — той беше такъв, за какъвто беше мечтал през целия си живот. Без да се прощава, Саймън стана и прекрачи през вратата.

В този момент го обхвана див страх. Той даже не можеше да си представи, че има такъв страх. Страх, по-непоносим от всякаква физическа болка: когато ти се струва, че вселената се разделя на две и те хвърля в ужасното нищо. Саймън падна в острицата.

2. ПРЕСЛЕДВАНЕ В БЛАТОТО

Разсъмваше, но поради гъстата мъгла слънцето не се виждаше. Саймън стана, обърна се и видя два грубо издялани стълба от червеникав камък, а зад тях няма никакъв двор, никакво домакинство, само сиво-зелено блато, губещо се далече в мъглата. Петроний не го излъга. Това е друг свят.

Саймън се сгуши от студ. Той беше с шлифер, но шапката си забрави при доктора и хладните струи се стичаха от мокрите му коси в яката. Трябва нещо да се направи, някъде да отиде. Той се огледа наоколо и реши да върви направо. А не е ли все едно някъде, щом наоколо, докдето погледът стига, е все блато?

Докато се промъкваше през храсталаците от острица, небето просветля, мъглата се разсея и характерът на местността започна да се променя. Появиха се отворите в червения камък, нагорница и надолница. На хоризонта се показва някаква планинска верига, но Саймън не можеше да определи разстоянието до нея. Беше гладен. Той скъса лист от някакъв храст и го сдъвка — кисел и безвкусен. Изведнъж отнякъде се чува ловци. Няколко пъти протръби рог, чу се кучешки лай и приглушен вик.

Ускорил крачка, Саймън излезе на края на оврага, послуша се и разбра, че звуците идват от противоположната страна и определено се приближават към него. Тъй като в миналото беше опитен десантчик, той, без да губи време, се скри зад два големи естествено огладени камъка.

Из храсталаците от другата страна на оврага изскочи жена. Тя бягаше леко и уверено, но на края на дерето се затутка и обърна. Някакви дрипи едва прикриваха гъвкавото и мургаво тяло и в ранната утрин, на фона на сиво-зелената растителност, то изглеждаше петнисто. Жената нетърпеливо отметна от челото си кичур черни коси, прекара ръка по лицето си и започна да търси място за спускане по надолницето.

Отново призивно прозвуча рог и се разнесе кучешки лай. Жената трепна и Саймън се изправи зад своето скривалище. Неочаквано той

разбра, че именно тя е дивечът в този зловец лов.

Докато жената се опитваше да откачи своите дрехи от бодливия клон на трънката, той отново приседна. От рязкото движение жената се подхлъзна, загуби равновесие и падна. Но даже падайки, не извика. Като се държеше за хроста, нещастницата се опитваше да намери опора за краката си и в този момент иззад храсталаците изскочиха кучетата.

Мършави, бели, те се движеха така, като че ли нямаха кости. Кучетата се спряха на края на оврага и тържествуващо завиха, устремили към жената заострените си муцуни. А тя продължаваше отчаяно да се извива, като се мъчеше да закрепип на нещо краката си с надежда все пак да избяга от преследвачите си. Може би щеше да успее, но се появиха и ловците.

Те бяха на коне. Онзи, на когото през рамото висеше рог, остана на седлото, а другият се спешип и като разблъска с крака кучетата, се приближи към края на оврага. Като видя жената, той посегна към кобура си.

Нещастницата, увиснала над оврага, вдигна към него своето безстрастно, нищо не изразяващо лице. А ловецът, докато измъкваше оръжието, се подхилваше доволно, явно наслаждавайки се на безпомощността на своята жертва.

В този момент Саймън стреля. Ловецът извика, олюля се и падна. Още не беше заглъхнало ехото на изстрела, когато другият ловец се скри в храстите. Саймън забеляза, че живият противник е много съобразителен. Кучетата като че ли побесняха и започнаха да бягат с див лай от едната страна към другата.

През това време жената най-после намери опора за краката си и бавно започна да се спуска надолу по склона. С края на окоото си Саймън забеляза нещо да се движи към него и веднага откри на два дюйма от себе си голяма игла. Забита дълбоко в земята, тя продължаваше да трепери. Боят е приет!

Преди десет години Трегард всеки ден играеше такива игри и трябва да си признае с голямо удоволствие. Старите навици не бяха забравени и той, притихнал в укритието си, зачака. Кучетата бяха уморени и тежко дишайки, се проснаха на земята. Сега всичко решаваше търпението, а на Саймън то не липсваше. Най-накрая той

забеляза, че отсреща се полюля клонче, и стреля. В храстите се разнесе вик.

Изведнъж наблизно се чу някакъв шум. Саймън запълзя към края на стръмнината и лице в лице се сблъска с жената. Нейните тъмни разногледни очи на тясното лице го гледаха така внимателно, че Саймън се притесни. Като хвана жената за рамото, той я вмъкна в своето укритие. Неочаквано остро почувства опасност и някакво диво желание да бяга през блатото, като че ли спасението му беше само там, зад неговия край, в посока, обратна на тази, от която беше дошъл.

Чувството за опасност беше толкова силно, че отначало Саймън запълзя покрай храстите, а след това се изправи на крака и побягна рамо до рамо с жената. Все по-глух ставаше воят на кучетата зад гърба им.

Очевидно жената беше пробягала много мили, но да бяга с нея никак не беше лесно. Накрая те се добраха до възвишение, където блатото беше заменено от обрасли с растителност езерца, обкръжени от гъста тръстика. Вятърът отново довя отдалече зова на рога, но жената само радостно се разсмя и погледна съучастнически Саймън. След това с ръка посочи към езерцата, приканвайки го с жеста да вървят нататък.

Отпред се носеше гъста мъгла. Тя се стелеше по земята и преграждаше пътя на бегълците. Саймън внимателно се вгледа и си помисли, че зад такава завеса можеш да се чувстваш в безопасност. Но странно! Мъглата като че ли излизаше от едно място и това го накара да бъде нащрек.

Жената вдигна ръка. Ярка светлина блесна на широката ѝ гривна и лъчът потъна в плътната мъгла. С другата ръка тя държеше Саймън и на него му се стори, че в мъглата се движат тъмни сенки.

Изведнъж зад бялата завеса се чу глас. Трегард не разбра думите, но интонацията бе явно въпросителна. Жената каза нещо кратко, но като получи отговор, клюмна. Саймън се досети, че им е отказана помощ, и стисна ръката ѝ в своята.

— А по-нататък какво ще правим? — попита той.

Жената не можеше да разбере думите му, но схвана смисъла им. Тя наплюнчи пръст и вдигна ръка. Вятърът отметна от лицето ѝ черните кичури коса и Саймън видя синината на бузата ѝ и черните сенки под очите. Жената го повлече наляво. Те бягаха през дълбоки

вонящи локви. Минаваха през някаква зелена гадост, която прилепваше към прасците на краката ѝ и към мокрите му панталони.

Те бягаха по края на блатото, а непроницаемата стена на мъглата се движеше заедно с тях. На Саймън също му подскачаше под лъжичката. Но рогът повече не се чуваше — вероятно кучетата бяха изгубили следите им.

Те се промъкнаха през обраслото с тръстика място и излязоха на добре утъпкана пътека, или по-точно, на широка пътека, по която се бягаше много по-лесно.

Вече минаваше обяд, макар че беше трудно да се съди за времето в този сив полумрак. Изкачваха се нагоре, когато отпреде им се показа някакви укрепления от червен камък, напомнящи на грубо направена стена. В нея зееше отвор, през който пътеката продължаваше.

Но вече под самата стена късметът отново им изневери. От крайпътните храсти изскочи някакво черно зверче ѝ се хвърли под краката на жената. Тя падна, извика и се хвана за глезена. Саймън прибяга до нея и като прегледа ранения крак, разбра, че не е счупен, но и да продължи пътя жената не можеше. И като че ли напук се разнесе звукът на рога.

— Проклятие! — измърмори Трегард под носа си и се хвърли към отвора на стената. По гладката като маса равнина пътеката отиваше към реката. Там нямаше къде да се скрият. Тогава Саймън внимателно огледа стената, бързо съблече шлифера си, свали мокрите обувки и се закатери нагоре. Скоро той откри малък корниз, който почти не се виждаше от пътеката, и се върна, за да помогне на спътницата си да се качи.

Как да е се добраха до своето не много надеждно скривалище. Леденият вятър ги накара да се притиснат един до друг и Саймън почувства на бузата си горещия ѝ дъх.

Жената трепереше. Трегард я наметна с шлифера си. Тя благодарно се усмихна и той изведнъж забеляза колко са напукани устните ѝ. Въобще той не би казал, че тя е красива — прекалено изтормозена, слаба и бледа беше тя. И макар дрипите едва да прикриваха тялото ѝ, той не изпитваше към нея никакво влечение. В следващия миг Саймън почувства, че жената е прочела мислите му и се усмихва.

Тя се придвижи към края на корниза и се притисна към Трегард. След това отметна шлифера, сложи ръката си с широката гривна на коляното и започна да потрива от време на време с пръсти вградения овален кристал.

Вятърът отново донесе до тях звуците на рога и кучешки лай. Саймън извади пистолета, пръстите на жената се устремиха към него и пробягаха по хладната стомана, като че ли искаха да разберат какво държи в ръката си. По пътеката се зададоха две бели точки. След кучетата язدهа четирима конника и Саймън съсредоточи вниманието си върху тях.

Те язدهа открито, чувствайки се в безопасност. Ясно беше — преследвачите не знаят още, че бегълците са вече двама. Във всеки случай на Саймън му се искаше да вярва в това.

Конниците бяха с железни шлемове с назъбени гребени. Горната част на лицето им беше прикрита с гравирано забрало. Камзолите, напомнящи по кройка гимнастърка, бяха стегнати с връзки от кръста до врата. На широкия портупей висяха кобур, ножове в калъфи, а така също различни по големина чанти и различно друго въоръжение, за чието предназначение Саймън можеше само да се досеща. Синьо-зелените камзоли, прилепналите панталони и високите обувки — това много напомняше на военна униформа. Още повече че от дясната страна на гърдите им имаше една и съща емблема.

Змиеглавите кучета се хвърлиха към подножието на стената и започнаха злобно да драскат с нокти под самия корниз. Спомнил си неотдавнашната безщумна игла, Саймън стреля пръв.

Ловецът, който яздеше отпред, извика и се плъзна от седлото, но кракът му остана в стремето и конят повлече безжизненото му тяло по пътеката. Саймън стреля още веднъж и вторият ловец се хвана за рамото. Конят, продължавайки да влачи мъртвеца, мина през отвора в стената и се понесе към реката.

Кучетата замлъкнаха. Те легнаха под стената, уморено изплезили език. Очите им горяха със зловещ жълт огън. При вида на тези очи безпокойството у Саймън нарасна. От лагерите за военнопленници той имаше добра представа за кучетата-пазачи. А тези огромни зверове явно бяха убийци. Достатъчно бе да се погледнат кръвожадните им муцуни. Разбира се, той можеше да ги застреля, но не му се искаше да хаби патроните.

Мрачният ден беше към края си, но настъпващата нощ и тъмнината не им обещаваха нищо хубаво. Влажният вятър от блатото както преди пронизваше тяхното жалко скривалище.

Саймън се придвижи към края на корниза. Едно от кучетата веднага скочи, задраска по стената и застрашително заръмжа. Жената хвана Саймън за рамото и настойчиво го дръпна назад. От това докосване той разбра, че независимо от отчайващото им положение жената не се боеше. И още нещо разбра Саймън — тя чака нещо.

Може би си заслужава да се прехвърлим през гребена на стената — помисли си той и забеляза, че неговата спътница отрицателно клати глава, като че ли пак беше прочела мислите му.

Кучетата скоро се укротиха, но Саймън все по-внимателно се вглеждаше в тъмнината. Там някъде техните стопани уговарят по-нататъшните си действия. Той беше отличен стрелец и не се съмняваше в себе си, но сгъстяващият се мрак можеше сериозно да му попречи.

Жената изведнъж се размърда, нещо извика и докосна ръката, с която Трегард стискаше оръжието. Той още нищо не беше успял да разбере, когато жената издърпа пистолета му и с все сила удари с дръжката пълзящата към тях твар.

Раздаде се пронизителен писък. Саймън взе пистолета от жената и едва тогава погледна гърчещото се животно, на което изглежда му беше счупен гръбнакът. Най-напред се хвърляха в очи зъбите — бели прави игли. След това — малката плоска глава и тялото, покрито с козина. Саймън срещна погледа му. И — дявол да го вземе! — в неговите червени очи искреше разум. Животното умираше, но даже в агонията си все още се мъчеше да стигне до жената и издаваше зловни звуци. Саймън с отвращение го ритна с крак. От корниза то падна направо върху кучетата.

Те се разбягаха на всички страни, като че ли беше хвърлил върху тях граната. Но през лая и скимтенето им Трегард чу как неговата спътница тихо се смееше, а очите ѝ просто сияеха. И докато Саймън се мъчеше да види какво е станало с отвратителното, странно същество под стената, жената кимаше и радостно се смееше.

Нима притаилите се долу ловци са пуснали срещу тях тази гадина? Но защо тогава се разбягаха кучетата? Нещо не е наред... Не могат кучетата да се разбягат току-така. Но той престана да си блъска

главата и се приготви за безсънната нощ. Ако тази твар е изпратена от техните преследвачи, значи ще последват и други ходове.

Тъмнината се сгъстяваше, но долу не се чуваше нищо подозрително. Само кучетата се върнаха и легнаха в широк кръг в подножието на стената.

Съвсем се стъмни и жената се размърда. С вкочанените си пръсти тя поглади кристала върху китката си. След това докосна ръката на Саймън и в неговия мозък веднага се появи образът на нож. Трябва й нож! Той отмести ръката й, едва успя да измъкне сгъваемия си нож и жената бързо го сграбчи.

Саймън не разбираше какво става, но прецени, че не трябва да й пречи. Мътният кристал върху гривната слабо засвети. Жената, без да се замисля, прободде с ножа пръста си. Капка кръв капна върху кристала и за миг го затъмни.

Овалният камък светеше все по-ярко и по-ярко и накрая от него блесна подобно на мълния ярка светлина. Жената доволно се засмя и кристалът отново скоро помръкна. Тя сложи ръка върху пистолета и отново Трегард разбра без думи, че оръжието повече няма да потрѣбва и помощта е близка. От блатото се носеше мирис на гнило. Жената трепереше. Саймън я прегърна през слабите рамене и я притисна до себе си, за да я стопли. И изведнѣж огромен нащърбен меч на ослепително ярка мълния разсече небето над главите им.

3. САЙМЪН ПОСТЪПВА НА СЛУЖБА

Отново точно над тях небето се разцепи от страшния удар на мълнията. И това бяха само първите залпове на жестоката битка, която започна между небето и земята. Подобна буря Саймън не беше виждал. Не беше забравил още как през войната се притискаше към земята от грохота на канонадата, която приличаше на плющенето на гигантски камшици. Но разразилата се буря беше по-страшна, защото му се струваше, че всичките тези гръмотевици и мълнии са неуправляеми.

Стената трепереше заедно с удара на всеки гръм. Като две изплашени зверчета те се притискаха един до друг и затваряха очи при всеки блясък на мълнията. Непрекъснатият грохот с нищо не напомняше тътнежа на обикновения гръм. По-скоро можеше да се помисли, че огромен барабан отмерва някакъв зловец ритъм, от който застива кръвта и се върти главата. Жената беше скрила лицето си на гърдите на Саймън, като че ли там за нея беше единствената надежда за спасение в този агонизиращ свят. Той здраво беше обгърнал треперещото тяло.

А бурята все продължаваше. Блясване на мълния и грохот, нов блясък и отново гръм и вятър, вятър, вятър, но нито капка дъжд!

След поредното мощно електрическо изпразване Саймън за известно време ослепа и оглуша. И изведнъж всичко свърши...

Даже вятърът въздъхна, отслабна и Трегард вдигна глава.

Миришеше на изгоряло месо. Около стената горяха храстите. И тишина... Жената се освободи от обятията му. На Саймън вече се беше предала нейната увереност, увереност, примесена с тържество. Като че ли завърши някаква игра, която за нейно най-голямо удоволствие завърши с победа.

Саймън напрегнато се вглеждаше в тъмнината, мъчейки се да разбере какво е станало там долу с ловците и кучетата. Под стената се белееше купчина неподвижни тела. Недалече от пътеката лежеше кон, а на шията му се виждаше ръката на притиснатия конник.

Жената също се придвижи към края на корниза и жадно гледаше надолу. Саймън не беше още успял да се огледа, а тя вече се спускаше по стената. Опасявайки се от внезапно нападение, той бързо я последва, но в подножието на стената всичко беше спокойно.

От горящите храсталаци достигна топлина и жената с наслада протегна ръце към огъня. Саймън заобиколи кучетата, превърнати от мълнията в купчина обгоряло месо, и се приближи до мъртвия кон. Той възнамеряваше да вземе оръжието на конника, но изведнъж видя, че пръстите, впили се в главата на коня, мърдат.

Ловецът беше смъртно ранен, но след неотдавнашния лов в блатото Трегард не изпита към него никаква жал. Но и не можеше да не помогне на човека, попаднал в такъв капан. Саймън с усилие повдигна мъртвия кон и измъкна изпод него осакатения човек, завлече го по-близо до огъня, за да може по-добре да го разгледа.

По обезобразеното и окървавено лице не се забелязваха признаци на живот, но разкъсаната му гръд все още се повдигаше и той непрекъснато стенеше. Той разглеждаше късо подстриганите му сребристи коси, орловия нос и широките скули — съчетание много необичайно. Беше затруднен да определи човека към някоя от познатите му раси и си помисли, че ловецът е още млад, макар че беше трудно да се нарече младо изкривеното от болка лице. На ремъка, прехвърлен през рамото, висеше гравирен рог, а богатата украса и обсипаната с бисери брошка говореха, че този конник не е обикновен войник. Като разбра, че не може да помогне на умирация, Саймън насочи вниманието си върху снаряжението му.

Ножът на конника закачи на кръста си и след това измъкна от кобура му някакво странно оръжие. То имаше дръжка и нещо подобно на петле. Саймън подхвърли недоволен самострела в ръката си: балансиран е лошо и дръжката не е удобна. Но все пак го пхна в пазвата си.

Трегард откопчаваше някакъв тесен цилиндър, когато зад гърба му се метна някаква бледа ръка и измъкна находката му. Ловецът мръдна, като че ли докосването го свести, и отвори очи. Очи на умиращ, но в дълбочината им като на котките в тъмнината блестяха диви искри. Като срещна поглед на ранения, Саймън неволно отвърна очи.

През живота си той беше срещал много страшни хора: беше виждал убийци, дошли за неговия живот, защото това им беше работата, беше му се случвало да се сблъсква лице с лице с хора, които го ненавиждат, и хора, които той ненавиждаше. Но никога не беше виждал ненавист като тази, която гореше в зелените очи.

Саймън бързо разбра, че този поглед не е насочен към него. До него, леко наклонена, за да намали тежестта върху болния си крак, стоеше жената и въртеше в ръцете си жезъла, току-що измъкнат от неговите ръце.

Въпреки очакванията му жената гледаше умирация съвсем безстрастно. Той помръдна устни, след това с мъчително усилие се повдигна и плю към нея. Главата на ранения отново се отпусна и той притихна, като че ли последните му сили се изчерпаха с този последен пристъп на ненавист. И наистина в следващата минута лицето на ловеца се отпусна и на светлината на загасващите пламъци Саймън видя как отвори уста.

— Ализон — отделяйки всяка сричка, произнесе жената, като прехвърли погледа си от Трегард върху трупа на ловеца. — Ализон — повтори тя, като завря палец в емблемата на гърдите му.

— Ализон — повтори след нея Саймън и се изправи. Той изгуби всякакво желание да разглежда вещите на мъртвия.

Жената се обърна с лице към отвора в стената, накъдето вървеше и пътеката.

— Есткарп — произнесе тя пак така старателно и посочи към реката. — Есткарп — повтори тя и докосна с длан гърдите си.

Като че ли в отговор на нейните думи зад стената се разнесе пронизително изсвирване. Вероятно някой даде условен сигнал. Жената извика нещо кратко. Думите ѝ бяха подхванати от вятъра и като ехо се разнесоха наоколо.

Не след дълго се чу конски тропот и подрънкване на метал. Тъй като спътницата му гледаше към пътеката с нескрита радост, Саймън счете за благоразумно да не открива огън. Само от предпазливост пхна ръка в джоба си и насочи пистолета към прохода в стената.

Един след друг се показаха конници. Двама с оръжие, готово за стрелба, застанаха от двете страни на пътеката. След като видяха жената, те извикаха. Без съмнение, това са приятели, прецени Трегард. Един от конниците се насочи направо към бегълците. Силният кон като

че ли беше специално подбран за тежък ездач, макар че седящият върху коня беше толкова дребен на ръст, че докато не скочи на земята, Саймън го мислеше за момче.

Доспехите на война блестяха на светлината на пламъците. Той наистина не беше висок, но малкият му ръст се компенсираше от прекалено широките му плещи. А такива дълги ръце и такава могъща гръд можеха да принадлежат на три пъти по-едър мъж. Дрехата му приличаше на ризница. Тя така плътно прилепваше към тялото му, че изглеждаше направена не от метал, а от някаква еластична материя, която не пречи на движенията му. Украсата на шлема му представляваше птица с разперени криле. А може би това беше истинска птица, застинала в полет по някакво чудо? Нейните блещукащи очи като че ли следяха Саймън с невъобразима ярост. Шлемът завършваше с шарф, който покриваше шията на война отпред и отзад. Той с нетърпеливо движение отметна шарфа и Саймън откри, че и този път не се е излъгал. Войнът със сокола на шлема се оказа много млад, но явно и много силен.

Младежът попита нещо жената, като преценяващо гледаше Саймън. Тя му отговори с поток от думи, начерта в пространството между Саймън и война някакъв знак и веднага след това младежът докосна с ръка шлема. Явно приветстваше чужденеца. Но съдейки по всичко, правото да дава заповеди тук принадлежеше все пак на жената.

Посочвайки война, тя продължи да нарежда.

— Корис.

Саймън съобрази, че така се казва младият войн. Той посочи гърдите си и произнесе.

— Трегард, Саймън Трегард. — И погледна жената, очаквайки и тя да назове своето име.

Обаче тя само повтори след него на срички.

— Трегард, Саймън Трегард. — Като че ли да го запомни.

След като не чу нищо повече, Саймън реши да попита направо.

— Как се казваш? — попита той своята спътница.

Корис веднага хвана оръжието си и излезе напред.

Жената се намръщи. Нейният поглед стана хладен и отчужден и Саймън разбра, че е допуснал грешка.

— Извинявай — каза той, виновно разпервайки ръце. Надяваше се, че поне този му жест ще бъде правилно изтълкуван. Възможно е да

е направил грешка, но е само от незнание. Жената изглежда беше разбрала, защото започна да обяснява нещо на младия войн. Но Корис още дълго гледаше накриво Саймън и не проявяваше към него особено разположение.

С голямо почитание, което малко хармонираше с думите на тази както изглежда привикнала да заповядва жена, Корис я качи зад себе си върху едрият черен кон. Саймън седна зад гърба на другия конник и през целия път здраво се държеше за кръста му. Те се движеха към реката и въпреки че беше тъмно като в рог, воините пуснаха конете в тръс.

Много по-късно Саймън лежеше неподвижно на мекото ложе със завеса над него и тъпо гледаше покрития с резба навес. Ако не бяха широко отворените му очи, можеше да се помисли, че той спи. Но Трегард старателно анализираше своите впечатления и сведенията, до които беше се добрал. Той се стараеше от отделните факти да изгради някаква представа за това, което се намира зад каменните стени на тази стая.

Пътят, по който ги караха, беше, доколкото разбра, и границата на Есткарп. По цялото й протежение се намираха верига от фортове, където те сменяха конете, похапваха набързо и отново продължаваха лудото препускане. Саймън така и не разбра защо беше това бързане. След това той видя град с някакви кръгли кули, сиво-зелени на цвят, както и земята, над която се издигаха. Видя кръглите градски стени и някакви високи здания, гордите хора с тъмни очи и черни коси като неговите, хора с осанка на древни владетели и белязани на челото с печата на времето.

Но когато пристигнаха в града, Саймън беше толкова уморен и толкова погълнат от тъпата болка в тялото си, че в паметта му останаха само отделни фрагменти. Обединяваше ги само общото впечатление — чувство на прапрастари времена. Тези кули и стени като че ли бяха продължение на планината. Саймън се беше нагледал на стари европейски градове, беше виждал пътища, по които са вървели римските легиони, но тук печатът на времето личеше много по-осезателно върху всичко.

Настаниха го в главното здание на града. Тази каменна сграда с еднакъв успех можеше да бъде и величествен храм, и непристъпна

крепост. Саймън с усилие си припомни как широкоплещият войн, на име Корис, го доведе тук и му посочи ложето. И повече нищо...

И все пак нищо ли?

Той повдигна вежди и се опита да се съсредоточи. Корис, стаята, ложето... Ето и сега, като погледна оригинално гравирани шарки над главата си, той долови в тях нещо познато, до болка познато. Като че ли тези спираловидни знаци имаха таен смисъл, който току-виж е разгадал.

Есткарп бе древен, много древен. И страната, и градът, и начинът на живот. Саймън се напрегна. Откъде го измисли? Просто това е така. Било е и е, и е не по-малко реално от ложето, на което си почива разбитото му от язденето тяло, или дървения навес над главата му. Жената, която преследваха ловците, принадлежи към народа на Есткарп, а нейните преследвачи — към друго враждебно племе.

В гарнизоните на пограничните фортове всички войни бяха високи, стройни, чернокоси и мрачни. Само Корис не приличаше на хората, които командваше. И макар че неговите заповеди се изпълняваха безпрекословно, беше очевидно, че спътницата на Трегард има неимоверно по-голяма власт.

Саймън се огледа, размърда ръце под одеялото, привдигна се и веднага обърна глава наляво. Там зад тежката синя завеса се чува леки стъпки. Звъннаха халките, завесата се раздвижи и Трегард видя пред себе си този, който занимаваше мислите му.

Без ризница и без въоръжение Корис изглеждаше още по-уродлив. Веднага се хвърляха в очи неговите неимоверно широки рамене и дългите му, достигащи до земята ръце. Беше дребен на ръст, а тънката му талия и крака въобще не хармонираха с горната част на тялото му. Върху широките плещи стоеше глава на истински мъж, какъвто щеше да бъде Корис, ако природата не му беше изиграла лоша шега. Пшениченоруси коси заобикаляха лицето на неотдавна възмъжалия юноша. Той би бил поразително красив, ако не беше уродливата му фигура. Главата му сякаш бе поставена върху маймунско тяло.

Саймън спусна крака от високото ложе и стана. Той изпитваше известна неловкост от това, че е принуден да гледа човека до себе си от горе на долу. Но Корис изведнъж пъргаво като котка подскочи и се качи на широкия дълъг камък, който лежеше под тясната бойница.

Така очите му се оказаха на едно ниво с очите на Трегард. С изящен жест, какъвто трудно можеше да се очаква от него, той показа на Саймън намиращия се до тях сандък, върху който бяха поставени дрехи.

Саймън не намери там своя туидов костюм, който свали преди лягане, но затова пък pistolетът му и цялото съдържание на джобовете му бяха сложени в пълен ред до новите дрехи. Стана му ясно, че независимо в какво положение се намира в тази стая, той не е затворник.

Трегард обу същите кожени панталони, каквито носеше и Корис. Кожата беше тъмносиня и мека като велур. До сандъка стояха чифт ниски ботуши, направени от тъмносив материал, напомнящ змийска кожа. След като се обу, Саймън се обърна към Корис и му показа с жестове, че иска да се измие.

За първи път върху лицето на Корис се появи нещо като усмивка и той посочи нишата в стената. Там Трегард откри, че независимо от средновековния облик на Есткарп неговите обитатели имат съвсем съвременна представа за водоснабдяването и хигиената. На негово разположение се оказа вода, при това топла. Тя потече от една тръба в стената, след като той едва пипна кранчето. Тук имаше и съд с ароматна пяна, с която щом намаза лицето си и след това избърса, сне космите от брадата му. В процеса на тези открития продължи и урокът по езика. Речниковият запас на Саймън се попълни с много думи, които Корис търпеливо повтаряше. Въобще войнът се държеше подчертано неутрално. Ако не се смятат езиковите упражнения, той не показваше никакви признаци на разположение и не реагираше на опитите на Саймън да влезе в по-тесен контакт. Докато Трегард обличаше нещо средно между риза и камзола, Корис стоеше на камъка под прозореца, полуобърнат към него, и гледаше си синьото небе.

Трегард подхвърли в ръка pistolета, като наблюдаваше реакцията на Корис. Но на него като че ли му беше безразлично с оръжие или без оръжие ще тръгне той. Саймън пъкна pistolета си в колана и направи знак, че е готов.

Вратата на стаята извеждаше в коридор, а оттам надолу водеше стълба. Изтритите каменни стъпала и протритият от хиляди ръце парапет, намиращ се от лявата страна, като че ли подчертаваха още повече дълбоката древност на този свят. Слаба светлина излизаше от

кълбовидни тела, поставени в метални кошници. За източника на тази светлина Саймън само можеше да гадае.

Стълбата свърши и те излязоха в голяма зала. Тук стоеше караул от гвардейци, тържествено облечени в люспести брони, и още няколко войни, облечени леко като Саймън. Те приветстваха Корис и с изострено любопитство мълчаливо се втренчиха в Трегард, от което му стан неудобно. Но Корис го бутна по рамото, приближи се до вратата със завеса, отметна я и му посочи с жест да го последва.

Те минаха през още една зала. По-каменните ѝ стени бяха закачени килими и гоблени с изображенията на познатите вече знаци, които Саймън видя над главата си, докато беше в ложето. В отдалечения край на залата стоеше въоръжен гвардеец. При приближаването им той вдигна дръжката на меча до нивото на устните си. Корис отметна с ръка поредната завеса, но този път пропусна Саймън пред себе си.

Поради високия сводест таван стаята изглеждаше по-голяма, отколкото беше. И осветлението тук беше по-ярко. Макар че светлината, излизаща от кълбовидните тела, не стигаше до тавана, осветлението беше достатъчно, за да разгледа всички присъстващи.

Две жени очакваха Трегард в тази светая светих на цитаделата. Саймън не можа веднага да познае в една от тях жената, която бягаше от ализонските ловци. Тя стоеше, опряла се с дясната ръка на гърба на високото кресло, на което седеше другата жена. Косите на неотдавнашната му спътница, които преди изглеждаха като жалки висулки, сега бяха старателно накъдрени и подредени под сребриста мрежичка. Тя беше обвита цяла с туника в същия сребрист цвят. Единственото ѝ украшение беше тъмният кристал с овална форма, който висеше на верижка между неголемите възвишения на гърдите ѝ.

— Саймън Трегард! — произнесе седящата жена така властно, че той веднага отправи погледа си върху нея и повече не беше в състояние да го отмести.

Тази жена имаше същото тясно лице, същия съсредоточен поглед и черна коса като неговата позната, но от нея лъхаше сила, която буквално го лиши от воля. Саймън не можа да определи възрастта на тази жена, но почувства, че може да е присъствала, когато е бил поставен първият камък при основаването на Есткарп. В същото време му се струваше, че тя въобще няма възраст. Седящата жена замахна с

ръка и хвърли на Трегард някакво топче, изработено от същия тъмен камък както медальоните, украсяващи одеждите на двете жени.

Саймън хвана топчето и то въпреки очакванията му се оказа не студено, а топло. Инстинктивно той го стисна с две ръце и жените направиха същото със своите медальони.

По-късно Саймън така и не можеше да разбере какво точно беше станало. По съвсем необясним начин в неговия мозък премина едно след друго, кадър след кадър всичко случило се преди неговото появяване в Есткарп. При това на Трегард му беше ясно, че всичко това виждат и двете жени и не само го виждат, но го и преживяват. След това го засипа нов поток от информация: Той се намира в главната крепост на страна, която е застрашена от нападение. И може би тази страна е обречена. Древният Есткарп е застрашен от север и юг, а така също и по море от запад. Единствено благодарение на това че тези мургави хора са наследили древни познания, все още са способни да дават отпор. Но по всяка вероятност техните сили няма да издържат дълго. Независимо от това те ще се бият до последния войн.

Непреодолимото чувство, което застави Саймън да прекрачи през каменната врата в двора на Петрониевия дом и да влезе в този свят, го завладя отново. Тези хора са прекалено горди, за да молят за помощ. Но той и без молби вече се бе закълел във вярност към тази жена, застанал на нейна страна с чисто сърце и юношески жар. Ето така, без да произнесе и дума, Саймън Трегард стана войн на Есткарп.

4. СУЛКАР ЗОВЕ ЗА ПОМОЩ

Саймън поднесе към устните си тежката чаша. Над ръба на чашата той внимателно оглеждаше всичко наоколо. Първоначално му се струваше, че хората на Есткарп са мрачни и обременени от вековете, че тези малобройни останки на отмираща раса живеят само със спомени за минало величие. Но с времето разбра, че първото впечатление го е излъгало. Докато седеше на една маса с гвардейците, той разглеждаше техните смугли лица и чувстваше, че хората, с които дели трудностите на службата и радостите на краткия отдих, все повече и повече му харесват.

Оръжието им, разбира се, беше твърде своеобразно. На Саймън му се наложи да се учи да борави с меч. Затова пък със самострелите, напомнящи пистолет, нещата стояха много по-добре, макар че беше далеч от бойното изкуство на Корис, което предизвикваше възхищението му. И все пак Трегард не се чувстваше не на място, тъй като знаеше тактиката на други войни, на други сражения и се вслушваха в неговото мнение.

Отначало Саймън недоумяваше как и защо го взеха в гвардията? Наоколо бяха само врагове и всеки пришълец можеше да се окаже шпионин. Но тогава той все още недостатъчно добре си представяше какво е Есткарп. Само тук можеха да повярват на неговия странен разказ, само тук, защото силата на тази древна страна бе в магьосничеството!

Като пиеше от виното, Саймън размишляваше за същността на магьосничеството. Разбира се, зад тази дума могат да се крият ловки трикове или невежество и суеверие. Но можеше да има и истинска сила! Магьосничеството на Есткарп беше в състояние да превърне волята, въображението и вярата в страшно оръжие. Тук знаеха такива методи за концентрация на волята, които позволяваха да се възприеме голяма част от намиращото се извън предела на човешките сетива.

Магьосничеството на Есткарп беше и причината за ненавистта на съседите.

За Ализон на север и за Карстен на юг Силата на магьосниците на Есткарп беше голямо зло. И Саймън си спомни колко невинни жени с повод и без повод ставаха жертва на „лова на вещици“ в света, от който той дойде.

Само жените на Есткарп владееха магьосничеството и при необходимост без колебание го използваша. Оказа се, че Саймън е спасил магьосницата, избягала от Ализон. Там тя била очите и ушите на Есткарп.

Магьосница... Саймън отпи от виното. Но не всяка жена тук владееше Дарбата на магьосничеството. От поколения тази Дарба се предаваше от майка на дъщеря. Надарените момичета изпращаха в главния град на страната. Там ги обучаваха и посвещаваха в тайните на древните познания. Старателно криеха имената им, защото смятаха, че може да се упражни известна власт над тях, ако се знае името им. Едва сега Саймън разбра колко нелепо е изглеждал, когато попита за името на магьосницата, с която бягаше през блатото.

Но тази Дарба можеше да измени на магьосницата въпреки волята ѝ, да ѝ откаже в решаващата минута, а след определен момент в техния живот използването на магията ставаше невъзможно. Затова освен магьосници в Есткарп имаше въоръжена гвардия и верига от погранични фортове.

— Горещичко е, Саймън! — Влезият така тежко се отпусна на стола, че той изпраща под него. Остави на масата шлема си и протегна дългата си ръка към тежката чаша.

Соколът от шлема внимателно гледаше Саймън. Той от своя страна разглеждаше майсторски изработените ковани пера, които с нищо не се различаваха от истинските. Докато Корис пиеше вино, към него се сипеха от всички страни въпроси. В гвардията на Есткарп имаше строг ред, но извън службата всички бяха равни и на масата оживено обсъждаха всякакви новини. Корис остави чашата и каза:

— Чухте ли рога един час преди затварянето на вратите? От запад е дошъл Магнус Осберик. Придружава го въоръжена свита. Изглежда Горм отново се е разшавал.

Гвардейците притихнаха. Даже Саймън знаеше какво значи Горм за капитана на гвардейците. Корис трябваше да владее Горм като законен наследник. И на този остров започнаха неговите нещастия. И

те станаха по-големи, когато той напусна острова в пробита рибарска лодка, изранен, изоставен от всички на произвола на съдбата.

Веднъж Хилдер, владетел на Горм, по време на силна буря се заблудил в блатата между Ализон и Есткарп. Той изостанал от свитата си. Оказал се сам, паднал от коня и си счупил ръката. Полужив, измъчен от болка и треска, Хилдер попаднал случайно в земята на торите — загадъчен народ, който грижливо пазел своите блатата от чужд поглед.

Никой не разбрал защо торите не са го убили и дори не са го изгонили. Няколко месеца по-късно Хилдер се върнал в Горм здрав, но не сам, а с млада жена. Населението на Горм, особено жените, не беше доволно от този брак. Пуснали слух, че торите са принудили техния господар да се ожени, заплашвайки го със смърт. Работата беше в това, че според техните представи за красота жената на Хилдер е уродлива и освен това и потайна — нали в жилите ѝ тече кръвта на тори. Същата година тя родила Корис и скоро след това изчезнала. Може би е умряла, а може би е избягала при своите в блатата. Изглежда Хилдер знаеше точно какво се е случило, но мълчеше. А хората не разпитваха особено настойчиво, защото бяха много радостни, че са се избавили от неканената си господарка. Остана Корис с глава, която приличаше на повелителя на Горм, и с жабешкото тяло на майка си. Да забрави това, разбира се, не му даваха. Жителите на Горм въздъхнаха с облекчение, когато Хилдер се ожени за Орна, дъщеря на достоен търговец и мореплавател. С голяма радост посрещнаха и раждането на Уриан — втория син на повелителя. Драго им беше да гледат неговото стройно тяло, в което нямаше и капчица чужда кръв!

Хилдер умря. Той умираше дълго и заговорниците имаха време да се подготвят, но сбъркаха, като заложиха на Уриан. Орна, далновидна жена, не желаше да бъде играчка в ръцете на интригантите. Още докато Уриан беше малък, тя стана регент. Понеже това не се хареса на всички, трябваше да употреби силата на властта си.

Майката на Уриан умело насъскваше враговете си един срещу друг, внасяше раздор в техния лагер и така укрепваше позициите си. Но веднъж тя направи съдбоносна грешка, като се обърна за помощ към чужденците. Орна тайно призова на помощ флота на колдерите и така обрече Горм на гибел.

Колдерите се появиха някъде откъм морето, но никой не разбра точно откъде. Моряците не се приближаваха много до техните брегове и никога не поглеждаха мрачните им пристанища. Носеха се слухове, че колдерите не приличат на другите хора и връзката с тях заплашва с гибел.

През нощта, когато Хилдер умря, колдерите влязоха в Горм и започна кърваво клане. Само нечовешката сила помогна на Корис да се изтръгне от чудовищния капан. А Горм престана да съществува. Завладяха го колдерите и оттогава той стана Колдер. Същата участ постигна и крайбрежието на материка. Там, на високия бряг, за една година се издигнаха високите кули на замъка Ил. Никой от Есткарп не е бил там по собствено желание.

Като кост, заседнала в гърлото, стоеше замъкът Ил между Есткарп и неговия могъщ съюзник на запад — крепостта Сулкар. В нея живееше племе на воители и мореплаватели, занимаващи се с търговия с най-далечните страни. Със съгласието на Есткарп те издигнаха своя крепост-пристанище на носа, дълбоко вдаден в морето. Мореплавателите на Сулкар бяха не само славни търговци, но и добри воители. Те без страх влизаха във всяко пристанище. Даже Ализон и щитоносците на Карстен не се осмеляваха да ги предизвикват, макар добре да знаеха, че са в съюз с Есткарп.

— Без особена нужда Магнус Осберик не се обръща към нас — забеляза Танстон — един от военачалниците на Есткарп. — Гответе оръжието! Когато Сулкар моли за помощ, ние вадим мечовете!

Корис мълчаливо кимна. Той с безразличие дъвчеше парче хляб. Потопи пръст във виното и започна да го движи по масата. Като погледна през рамото му, Саймън видя, че е начертал карта на крайбрежието, горе-долу такава, каквато видя в главната зала на крепостта.

Големият полукръг на залива: на южния нос — Сулкар, на север Ализ, най-голямото пристанище на Ализон, в дълбочината на залива — остров Горм. Тук Корис постави голяма точка, с която означиха град Сиппар.

Колкото и да е странно, замъкът Ил се намираше в югозападната част на носа и излизаше не в залива, а в открито море. Освен това тук имаше много силно течение и много трудно можеше да пристане кораб

на скалистия бряг. По на юг се намираше херцогство Карстен. Горм отдавна се считаше за морската врата на Есткарп.

Известно време капитанът на гвардейците разглеждаше своята скица на крайбрежието. След това решително прекара ръка върху нея.

Много ли пътища водят към Сулкар? — попита Саймън. — От юг е Ил, от север — Горм. Колдерите напълно могат да заприщят пътя.

Корис се разсмя.

— Пътят е един и той е стар като света. Нашите прадеди дори и в най-страшните си сънища не биха могли да си представят колдерите в Горм. Пътят към Сулкар ще бъде безопасен само когато ние бъдем тук! — и той мушна пръст в Сиппар и с такава сила натисна, като че ли под нокътя му имаше отвратително насекомо. Да се бориш с болестта, значи да унищожис причините ѝ, а не треската. Тя говори само за наличието на болестта. Но ние нищо не знаем за колдерите — Корис мрачно погледна Трегард.

— А разузнаването?

— Изпратихме в Горм двадесет воини! Те доброволно се съгласиха на превъплъщение, без да знаят ще видят ли някога отново собствените си лица в огледалото. За да ги екипираме, ние използвахме всички възможни средства. Но нито един не се върна от Сиппар. Нито един! Колдерите не приличат на другите хора и ние нищо не знаем за тяхната отбрана, освен че е непробиваема. Всичко завърши с това, че Върховната Повелителка забрани всякакви нападения. Много сили отиват, а всичко се оказва безсмислено. И аз самият исках да отида, но магьосниците направиха заклинание на границата и не можах да я премина. Всички казват, че в Горм ме чака смърт, а аз съм нужен на Есткарп жив. Е-е, няма смисъл да човъркаме тази рана.

— Но Сулкар е в опасност.

— Ние ще се отправим към тях, приятелю Саймън! — Корис взе шлема си от масата. — Между другото, има една странна закономерност: когато колдерите се бият на своя земя или на своите кораби, винаги побеждават. Но на чужда земя, където не е падала тяхната сянка, ние можем да премерим силите си с тях.

— Аз тръгвам с вас! — решително заяви Трегард. Той беше готов да чака и да се учи. Последните седем години от живота му в света, от който дойде, го бяха научили на търпение. Саймън отлично разбираше,

че бойното изкуство тук значи живот или смърт — и без него не може и дума да става за независимост. Колко пъти, когато беше караул през нощта, си задаваше въпроса: „Защо търпя всичко това? Или тук е намесена прехвалената Сила на Есткарп?“ Даже и да беше така, вече действието на магията свърши. Сега той твърдо е решил да разбере как е устроен този свят и ако не го вземат, ще тръгне сам.

Корис внимателно го погледна в очите.

— Ние не отиваме на разходка.

Саймън не стана, защото знаеше, че на Корис му е неприятно да го гледат отгоре.

— Нима ти приличам на любител на леките победи?

— Тогава си пригответи самострела. С меч ти не си по-опасен от карстенски коняр.

Саймън не избухна, защото Корис беше съвсем прав. В стрелба със самострел можеше да се състезава с най-добрите воители на Есткарп. Нямаше равен и в ръкопашен бой без оръжие, където използваше прийоми на джудо. Славата му достигна до най-отдалечените фортове на Есткарп, но меча владееше не по-добре от голобрадия новобранец. А боздуганът, който в ръцете на Корис изглеждаше страшна играчка, на него му се струваше чугунена гира.

— Самострел — самострел — с готовност се съгласи Саймън. — Но аз тръгвам.

— Добре. Но най-напред да видим ще тръгнем ли ние.

Това трябваше да реши военният съвет, на който се събраха магьосниците и офицерите начело с Корис. Макар че Саймън не беше член на съвета, той последва капитана на гвардейците и никой не го спря. Той застана до бойницата и огледа събралите се.

Съветът се ръководеше от Върховната Повелителка, която управляваше не само крепостта, но и целия Есткарп. Това беше същата жена, пред която той се закле във вярност. Зад креслото ѝ стоеше магьосницата, избягала от ализонските кучета. На съвета присъстваха още пет магьосници — все жени без определена възраст. И всяка имаше такъв пронизателен поглед, че Саймън никак не би искал да бъде в редовете на техните врагове. Той никога не беше срещал жени с толкова сила на духа.

Пред магьосниците стоеше огромен мъж, който на друго място безусловно би бил предводител. Високите и стройни хора на Есткарп

изглеждаха направо като юноши до този облечен в броня гигант. Само една желязна пластина, прикриваща гърдите му, би била достатъчна за изковаването на два щита за гвардейците на Есткарп. Дълги ръце, широки като на Корис плещи, но долната половина на тялото му не отстъпваше на горната, не нарушаваше хармонията. Саймън се вгледа в обруленото от вятъра лице на гиганта. Гъсти сключени вежди и пищни мустаци, но старателно избръснат. Шлемът му беше украсен с майсторски изкована, заплашително озъбена меча глава. Вместо плащ — меча кожа, гарнирана с галон. Под квадратната брадичка златни токи във форма на мечи лапи.

— Сулкар пази търговския свят — воинът се стараеше да говори по-тихо, но в малката зала гласът му боботеше като морски прибор. — Обаче нас ни заставят да извадим мечовете! Но какво е нашето желязо против магията? Не, аз не осъждам древните познания — не съм против — той се обърна към Владетелката. — Всичко е вярно, всекиму своето. Но нали Есткарп на никого не налага своята воля и вяра, а тези колдери — те налитат като вълни и убиват! Господарке, ако ние не обединим усилията си, нашият свят е обречен. Трябва да се спрат вълните на жестокост и мрак.

— Познаваш ли ти, мореплавателю, човек, роден от жена, да може да управлява вълните?

— Да управлява — не, но да ги надвие — да! В това е моята сила! — воинът се удари в гърдите и никой не се съмняваше, че има право да говори така. — Колдерите не могат да се победят с голи ръце. Те подготвят нападение на Сулкар. Хитреците от Ализон стоят настрана, но тях също ги чака участието на Горм. А Сулкар няма да се предаде! Но ако вълните ни погълнат, те ще дойдат и тук, господарке. Казват, че ти имаш власт над ветровете и бурите, твоите заклинания могат да изменят външността на човека, да помрачат разума. Може ли Колдер да устои на твоето магьосничество?

Повелителката поглади кристала върху гърдите си.

— Ще ти кажа истината, Магнус Осберик. Не знам. Колдер е загадъчен. Ние не можахме да проникнем там. В останалото ти си прав. Дойде време да обединим нашите сили. Капитане! — обърна се тя към Корис. — Какво ще кажеш?

Красивото лице на Корис беше мрачно, но в очите му светна тържество.

— Ако са ви нужни нашите мечове, готови сме! С твое съгласие ние ще тръгнем към Сулкар, господарке!

— Решено! Есткарп отива на помощ на Сулкар! Ти, капитане, говориш като воин. Мечовете са си мечове, но с вас ще бъде и нашата, подарена ни от вековете Сила.

Избягалата от Ализон магьосница излезе зад креслото и застана отдясно, до Върховната Повелителка. Нейните тъмни разноголеди очи огледаха събралите се и се спряха на притихналия отстрани Саймън. По устните ѝ пробягна лека усмивка. А може би на него така му се стори? Както и да е. Трегард почувства как невидима, тънка нишка се проточи между тях.

Техният отряд тръгна по обяд. За свое учудване Саймън откри, че е до магьосницата, която както всички гвардейци беше облякла ризница с шарф към нея. Така жената по нищо не се отличаваше от другите воини. На кръста ѝ както на всички останали висяха меч и самострел.

— Ние отново сме заедно, боецо от другия свят! — тихо каза магьосницата, като улучи подходящ момент.

Кой знае защо, спокойствието ѝ подразни Саймън.

— Да се надяваме, че сега ние сме ловците, а не дивечът.

— Всичко с времето си — сухо отговори тя. — В Ализон ме предадоха и лишиха от оръжие.

— Затова пък сега имаш меч и самострел.

Магьосницата погледна оръжието си и се разсмя.

— Да, Саймън Трегард, меч и самострел и още нещо. Но предчувствията ти не са лъжа. Малко добро ни очаква.

— Какви предчувствия, господарке? — Той се ядоса. Не искаше да вярва на думите ѝ, тъй като повече разчиташе на силата на оръжието. А какви бяха тези намеци, предчувствия...

— Предчувствия, Саймън. — Тя внимателно се вгледа в него и едва забележимо се усмихна. — Нищо не искам от теб, чужденецо. Но аз зная, че Върховната Повелителка свързва в едно моя и твоя живот. Нашите надежди могат да не се сбъднат. Едно ще ти кажа: пази се от места, където се издигат скали и крещят орли.

— Господарке — Саймън невесело се усмихна, — в тази страна като че ли всичко им очи и на тила си. А да воювам за мен не е новост.

— Знаем, знаем, иначе ти не би тръгнал със Сокола. — Тя кимна към капитана на гвардейците. — Корис е ненадминат боец и роден военачалник. Гордост на Есткарп.

— Ти вещаеш беда в Сулкар?

Магьосницата вдигна рамене.

— Знае се, че нашата Дарба не ни дава възможност да виждаме всичко. Само отделни детайли, откъси: но градски стени не виждам. И ми се струва, че това не е морето. Пригответи си по-добре самострела и не забравяй яките си юмруци! — Тя дружелюбно се засмя и Саймън разбра, че трябва да приеме дружбата ѝ при условията, които му поставя.

5. БИТКА С ДЕМОНИТЕ

Войската бързаше. След нощувката в последния пограничен форт тя излезе на широкия път, водещ към морето. Предстоеше още един ден път. Придвижвайки се от форт до форт, конниците сменяха конете. Мила след мила войската се приближаваше към своята цел.

Непривикналите да яздят сулкарци бяха мрачни. Гвардейските седла се оказаха тесни за тях, тъй като болшинството от тях по телосложение не отстъпваха на Магнус Осберик. Но мъжествените мореплаватели не изоставаха. Стиснали зъби, те стояха в седлата, без да кажат дума.

Беше ясно утро. Безброй пурпурни цветя бяха разтворили чашките си под ярките слънчеви лъчи. Миришеше на море. Настроението на Саймън се повдигна. Даже не усети как започна да си тананика. Отляво се чу познат глас.

— Рано пее пиленцето!

— Не, грачи! Не предсказвай нещастие! Денят е прекалено хубав! — каза той добродушно.

Магьосницата отметна шарфа на ризницата.

— Море... То е много близко, чувства се във вятъра. — Тя гледаше напред, там, където се губеше пътят. — Морето ни е в кръвта. Ето защо и сулкарците не са ни чужди по кръв. Някой ден ще изляза в морето... Бягащите вълни силно ме привличат.

Тя не каза нищо особено, но Саймън изведнъж застана нащрек, дори гърлото му пресъхна. Може и да нямаше способността да предчувства, но нещо в него трепна, напрегна се... Инстинктивно той вдигна ръка и даде сигнал за спиране.

— Да! — магьосницата също вдигна ръка.

Корис се обърна и даде заповед за спиране. Той предаде командването на Танстон, изпрати патрул и се приближи към тях.

— Какво има? — попита той.

— Има нещо отпред. — Саймън гледаше напред, изучавайки местността така тиха и безметежна в утринните слънчеви лъчи. Тишина... Само високо в небето кръжаха големи птици. Вятърът

стихна. Нито едно листче не трепваше. Но Саймън беше готов да се закълне, че ги чака капан.

Корис погледна магьосницата. Тя се беше навела напред. Ноздрите ѝ бяха разширени, като че ли душеше откъде иде опасността. Накрая магьосницата хвърли поводите, направи с пръсти някакви знаци във въздуха и кимна утвърдително.

— Той е прав. Пред нас има пустота, зад която нищо не виждам. Прилича на силова бариера, прикриваща опасността.

— Но как той успя да разбере? Той няма Дарба, нали? — възкликна Корис и с подозрение погледна Саймън. След това даде няколко заповеди и се отпрати към завоя на пътя.

Саймън извади самострела и с изненада помисли: „Как можах?“ Нищо подобно не му се беше случвало досега, освен през нощта, когато срещна Петроний. Никога чувството му за опасност не е било така силно. То непрекъснато нарастваше и изостряше...

Магьосницата яздеше до него, зад гърба на челния отряд. Той не забеляза кога тя измъкна изпод ризницата главното си оръжие — тъмния кристал. Като го издигна над главата си, тя високо извика нещо, но Саймън не разбираше този език. Показаха се островърхи скали. С очертанията си те напомняха чудовищна паст с огромни зъби. Пътят минаваше между два такива „зъба“ като под арка. Гъсти храсталаци скриваха подножието на планините.

Изведнъж от кристала на магьосницата в скалата блесна ярък лъч и веднага се появиха кълба дим с разяждаща миризма, които застилаха всичко наоколо.

И се появиха нападателите! Облечените в брони воители бягаха мълчаливо, без подвиквания, крясъци и заповеди. Шлемовете със заострени предпазители на лицата им придаваха вид на хищни птици с остри клюнове.

— Сулкар! Сулкар! — гръмна бойният вик на мореплавателите. Начело с Магнус Осберик те се хвърлиха срещу враговете с извадени мечове. Гвардейците отиваха в бой мълчаливо. И Корис не даде никакви команди, но стрелците вече се целеха и стреляха. Мечоносците се движеха напред с вдигнато оръжие. В едно войската на Есткарп имаше безусловно предимство — безмълвното вражеско войнство вървеше пеш.

Саймън основно беше изучил въоръжението на Есткарп и знаеше слабите места в доспехите им, но никой не знаеше каква е бронята на колдерите. Един от нападателите се хвърли с меч към гвардеец и Саймън се прицели под мишницата му. Колдерът неестествено се завъртя и рухна. Забралото му се заби в земята.

— Сулкар! Сулкар! — гърмеше бойният вик. Отначало на Саймън не му беше до наблюдения. Той се целеше и стреляше. Но скоро действията на нападателите му се сториха много странни.

Воините на колдер въобще не се защитаваха. Те вървяха, без да обръщат внимание на пречките, и един след друг намираха смъртта си, никой не се опитваше да избегне меча, никой не се предпазваше с щита, не парираше удара на противника. Като заслепени от ярост пешите воители размахваха мечове — като механични играчки. Навили са ги и те са тръгнали.

Но колдерите се смятаха за непобедими! А тези воители падаха и падаха, като че ли играещо си дете бути строените оловни войничета.

Саймън отпусна самострела. Нещо му пречеше да стреля в нещастните кукли. Той обърна коня си надясно, и то съвсем навреме — към него стремително бягаше колдер. Въпреки очакванията войнът се хвърли не към Трегард, а към магьосницата, която яздеше до него.

Магьосницата беше добра ездачка и това я спаси от нападението. Тя размахаше меча и го стовари върху врага, но мечът се плъзна по шлема и удари рамото.

Нападателят колдер отлично владееше оръжието и мечът му проблясваше на слънцето. С недоловимо движение той избягна оръжието от ръцете на жената. След това захвърли своя меч и започна да я дърпа от коня. Магьосницата яростно се съпротивляваше, но ръцете в железни ръкавици все пак я смъкнаха от седлото. Тя вече се мятеше в объятията на колдера, а Саймън все не се решаваше да нанесе удар с меча си. Тогава освободи крака си от стремето, мина в гръб и с всичка сила ритна врага в тила, и то така, че натърти крака си. Онзи загуби равновесие, строполи се с лице към земята, като повлече и магьосницата. Саймън внимателно, като пазеше ударения си крак, скочи от коня, хвана колдера за бронираното рамо и го отхвърли от задъхващата се жена. Колдерът лежеше като обърнат по гръб бръмбар и едва-едва мърдаше крайниците си. Прорезът на клюнообразното му забрало беше обърнат към небето.

Като свали железните си ръкавици, жената застана на колене и се зае да разкопчава шлема на падналия войн.

— Качвай се! — извика Саймън, като доведе своя кон.

Магьосницата отрицателно поклати глава и продължи да върши своята работа. Най-накрая силно опънатият ремък се откопча и тя свали шлема на война.

Саймън дори се страхуваше да си представи какво може да види. Въображението му рисуваше най-ужасни картини, но откритото лице не оправда неговите мрачни предположения.

— Херлвин!

Корис се наведе над воина. После капитанът на гвардейците застана на колене до магьосницата и като че ли искаше да прегърне война, както се прегръща стар приятел.

Пред погледа на Трегард се откри благородно лице със същите синьо-зелени очи, каквито имаше и Корис, но те като че ли не виждаха нищо — нито небето, нито надвесилите се над него хора. Магьосницата бутна ръката на Корис и здраво хвана война за брадичката, като не му даваше възможност да движи главата си, и внимателно се вгледа в тези нищо невиждащи очи. След малко тя решително отблъсна главата на падналия и с ожесточение започна да бърше ръце в тревата. Корис сурово я наблюдаваше и попита:

— Херлвин?

— Убий го! — процеди през зъби магьосницата и капитанът мълчаливо посегна към меча си.

— Стой! — извика Саймън. — Не трябва да се убива така безжалостно.

Лежаният наистина не представляваше за него опасност, тъй като беше почти в безсъзнание.

Магьосницата хладно погледна Трегард и посочи треперещата глава на съборения.

— Виж сам, човече от друг свят!

Саймън без особено желание хвана с две ръце главата на колдера, но веднага ги отдръпна, защото не усети топлината на човешко тяло. Това даже не беше студенина на метал или камък, а хладина на гол охлюв. Тъй като главата външно изглеждаше най-обикновена, чувството на отвращение беше много силно. Като се вгледа още веднъж в немигащите очи, Саймън си помисли, че нищо не

може да предизвика в човешки очи такава пустота. Никога не беше срещал нещо подобно. В полудял човек даже остава нещо, което предизвиква жалост. Към съществото, лежащо пред него, Саймън не изпитваше никакви чувства и не можеше да си представи, че това отвратително нещо е могло да ходи по земята, да гледа слънцето.

Последва примера на магьосницата и избърса ръце в тревата. Бързо стана и се отдръпна, за да не гледа как Корис замахва с меч си над този, който отдавна вече беше мъртъв. Мъртъв и проклет.

Всички колдери бяха избити. На бойното поле останаха двама гвардейци и един сулкарец, разсечен с меч до седлото. Нападението изглеждаше толкова безсмислено, че оставаше само да се гадае защо въобще беше предприето. Саймън яздеше до Корис и чувстваше, че капитанът също е в недоумение.

— Свалете им шлемовете! — гвардейците предадоха заповедта по верига. Под всеки островръх шлем те намираха все такива бледи лица, светли коси и синьо-зелени очи...

— Мидир! — Капитанът се спря до едно тяло. Ръката на поваления трепна, в гърлото му заседна предсмъртен хрип.

— Да се убие! — Заповедта звучеше твърдо и беше веднага изпълнена.

Корис огледа един след друг всички. Още три пъти той даде същата заповед. Ъгълчетата на устата му потреперваха и по-добре беше да не се гледа в очите му. Те се приближиха към Магнус и магьосницата. — Всички са от Горм! — мрачно произнесе капитанът.

— Бяха от Горм — уточни жената. — Горм загина в минутата, в която отвори пристанището си за колдерите. Това не са тези, които познаваше, Корис! Те отдавна вече не са хора, много отдавна. Ти сам видя. Това са механични войници, които се управляват от господарите си. В тях няма живот. Силата ги пропъди от засадата и те се подчиняваха на една-единствена заповед — да ловят и убиват! Колдерите ги използват във войната срещу нас, за да изтощят нашите сили, преди да прибегнат към друго оръжие.

Устните на капитана трепнаха с жестока насмешка.

— А може би това е тяхното слабо място! Може би не им достигат хора? — Той със сила мушна ножа в ножницата. — И въобще кой знае какво са намислили! Щом са способни на това, може да се очакват от тях и още по-лоши неща.

Саймън тръгна с авангарда. Той не искаше да гледа как се изпълнява заповедта на магьосницата и напусна мястото, където се срещнаха с войската на колдерите. Но не можеше спокойно да мисли за обезглавените мъртъвци и трудно приемаше станалото.

— Мъртвите не воюват! — Саймън не усети как изрече думите на глас.

— Херлвин беше роден мореплавател — каза Корис. — Аз помня как ходеше на лов за риба-меч само с един нож. Мидир беше съвсем момче. Той едва владееше оръжието, когато прозвуча тревожният камбанен звън и колдерите нахлуха в Горм. Аз добре ги познавах. Но тези тела, които останаха там, на полето, не са нито Херлвин, нито Мидир.

— Човекът е тялото, разумът и душата — намеси се в разговора магьосницата. — Нима в твоя свят нещата са други? Едва ли. Нали се движиш, мислиш и чувстваш. Убий тялото — остава душата. Ума и разума — остава тялото, предизвикващо съжаление у околните. Но да убиеш душата, като оставиш тялото и разума — гласът на магьосницата трепна, — това е най-тежкият грях. Воините от Горм са лишени от душа. Те отдавна не са хора, Саймън. Направили са ги такива чрез някакво кощунствено вмешателство, чуждо на нашия свят.

— Същото е подготвено и за нас, господарке. Сулкар го очаква участта на Горм — каза Магнус Осберик, изравнявайки се с магьосницата. — Тук ние ги победихме. Но какво ще стане, ако легиони от такива мъртъвци се покатерят по нашите стени? Гарнизонът в крепостта е малък, тъй като времето е горещо и почти всички кораби са излезли в морето с товар. Ще трябва да разположим силите си на крепостните стени. Човек е силен духом, но силите му не са безпределни. Врагът може да ни надвие благодарение на числеността си, да ни смачка. Вие видяхте — те не се боят от нищо и вървят напред, без да обръщат внимание на опасностите.

Нито Корис, нито магьосницата можаха да отговорят. И едва няколко часа по-късно, когато Трегард видя Сулкар, той се почувства по-уверен. Макар че сулкарци бяха преди всичко мореплаватели, те познаваха и фортификацията. При строителството на крепости използваша всички предимства на избраното място. Откъм сушата Сулкар беше защитен с непристъпна стена с множество бойници. Но

едва когато Магнус Осберик ги преведе зад крепостните стени, Саймън оцени цялата ѝ мощ.

От двете страни на пристанището, като две щипки на рак в морето, се вдаваха скали. На всяка „щипка“ се издигаха стени на укреплението, наборни постове и фортове, свързани с цитаделата чрез разклонена мрежа от подземни ходове. Отвесните стени на укреплението стигаха направо във водата и не даваха възможност за изкачване откъм морето.

— Като че ли строителите на Сулкар добре са преценили всичко — одобрително забеляза Трегард.

Магнус Осберик отривисто се изсмя.

— Сулкарци са кръвно заинтересовани от безопасността на търговските пътища на Есткарп, а отчасти и Карстен и на Ализон. И ние плащаме за това в злато. Но когато пребиваваме в други страни, ние показваме не само нашия товар, но и мечовете си, защото Сулкар е много съблазнителен. Виждаш ли складовете? В тях е нашата стока, а в търговията е целият ни живот. Колко чужди владетели и морски разбойници спят и сънуват, че са тук! Колдерите, истински демони, дебнат да завладеят нашите богатства, затова и протягат насам мръсните си лапи. Сулкар е нашата твърдина! Но ако той падне, завоевателите нищо няма да получат! — Магнус сърдито удари по парапета.

— Сулкар е построен по времето на моя праядо, за да има народът ни безопасно пристанище по време на всякаква буря — била тя яростни вълни или война. И като че ли часът на изпитанията настъпи.

— В пристанището има три кораба — забеляза Корис, — търговски кораб и два военни.

— Търговският пристигна на разсъмване с товар от Карстен. Той плава под флага на херцога и едва ли някой от екипажа му ще грабне оръжието в чуждото пристанище — каза Осберик. — Казват, че херцогът ще се жени и в трюма на този кораб има сандъче със скъпоценна огърлица за Алдис. Изглежда Ивиан иска да затвори птичката в клетка, но самият той сигурно няма да стои в нея.

Магьосницата сви рамене. Корис — още по-малко го занимаваха придворните сплетни на съседните страни.

— А военните? — попита той.

— Това са наши патрулни кораби. Те патрулират подстъпите към Сулкар.

Саймън тръгна заедно с Корис да разглеждат укрепленията. Той си помисли, че един добър бомбардировач би могъл да унищожи Сулкар с едно-две прелитания, а тежката артилерия би разрушила тези дебели стени за около час.

В скалите под основата бяха разположени складове и подземни ходове. Тези, които водеха към морето, имаха здрави врати и надеждни ключалки. Ако колдерите не разполагаха с някакво неизвестно оръжие, мореплавателите нямаше от какво да се безпокоят. Но на това можеше да разчита само този, който беше забравил невиждащите очи на воините от Горм.

Саймън обърна внимание, че в крепостта има големи казарми и много оръжие, но хората явно бяха недостатъчни. Тук-там стояха караули, а всички останали бяха по стените. Сулкар можеше да въоръжи хилядна армия, но сега тук нямаше и стотина човека.

Тримата — Саймън, Корис и магьосницата — се изкачиха на наблюдателната кула, обърната към морето. Хладният вятър минаваше през ризниците им.

— Ако се доведат тука подкрепленията, Есткарп ще остане без достатъчна отбрана — проговори Корис, като че ли продължаваше да спори с някого. — И тогава от север ще нахълта Ализон, а от юг Карстен! Макар че Сулкар е черупка, която едва ли е за зъбите даже на колдерите, сега в нея има много малко хора. За какво е мислил по-рано Магнус Осберик. Ако имаше повече хора, би устоял, но с тази шепа воини — съмнявам се.

— Ти, разбира се, можеш да се съмняваш, Корис — безстрастно забеляза магьосницата, — но, все едно, ще приемеш боя. Така трябва. Може би именно тук Колдер ще си счупи зъбите. А те непременно ще нападнат. Магнус е напълно прав.

Корис погледна магьосницата.

— Можеш ли да предскажеш нещо, господарке?

Тя поклати глава.

— Не чакай много от мен, капитане. Нали не видях дори засадата. Само се натъкнах на пустота и по нея разпознах колдерите. Това засега е всичко, което мога. А ти, Саймън?

Трегард се обърна.

— Аз ли? Но аз не претендирам, че имам способност да предсказвам. — Той замълча. — Не знам... С ума си разбирам, че крепостта е непристъпна, и все пак се чувствам като в капан. — Саймън говореше, без да се замисля, но чувстваше, че е прав.

— Не трябва да говорим за това, Осберик — забеляза Корис.

Тримата стояха мълчаливо и гледаха пристанището, залязващото слънце. И колкото повече гледаха, толкова повече крепостта им се струваше не убежище, а клетка.

6. ГИБЕЛ В МЪГЛАТА

Скоро след полунощ се появи ивица мъгла, пълзяща откъм морето. Тя поглъщаше звездите, а пред нея се носеше вълна от пронизващ до костите студ. На мазни капки мъглата падаше върху ризниците на воините и оставяше върху устните им слаб привкус на водорасли и сол.

Мъглата вече погълна фенерите, които осветяваха изходите на укрепленията към морето. Един след друг те потъваха в тази завеса и се превръщаха в мътни жълти петна. Като че ли дюйм след дюйм, крачка след крачка бялата пелена ще обхване целия свят.

Саймън крачеше по неголямата площадка на главната наблюдателна кула. Изчезна половината пристанище. Непроницаемата завеса разсече на две един от военните кораби. Не, тази мъгла беше някак си неестествена. Не приличаше нито на известните лондонски мъгли, нито на смога в големите индустриални градове на Америка. От запад непрекъснато пълзеше плътната пелена, като че ли специално изпратена, за да прикрие готвещото се нападение.

Изведнъж от предните укрепления на пристанището се разнесоха приглушени удари на тонг. На вратата на кулата Саймън се сблъска с магьосницата.

— Нападнаха ли?

— Още не. Това са щурмовите гонгове. Такъв е обичаят. По тях се ориентират корабите, намиращи се в морето.

— Корабите на Колдер?

— Кой знае. Но древните обичаи не могат да се променят за един час. От векове гонговете на Сулкар служат на тези, които са в морето, и само Магнус Осберик може да издаде заповед да млъкнат.

— Често ли има тук такива мъгли?

— Мъглите тук не са рядкост, но такова нещо не помня. — Магьосницата излезе на наблюдателната площадка и също както Саймън преди минута гледаше към бързо поглъщаното от мъглата пристанище. — Ние, които владеем Силата, можем в известна степен да управляваме природните явления, но не знаем предварително ще се

получи ли или не. Всяка една от моите сестри може да предизвиква мъгла, която не само забулва погледа, но и помрачава разсъдъка за известно време. Но това не е такава мъгла.

— А поне естествена ли е? — попита Саймън, почти сигурен в обратното.

— Когато грънчарят слага глината на грънчарското колело, нима тя не е естествена? Но изкусните пръсти на майстора придават на глината замислената форма и тя става произведение на изкуството, произведение на разума. Аз мисля, че някой или нещо е съединил частиците вода и въздух, придал им е замислената форма и сега ги използва за свои цели.

— Какво ще кажеш, господарке? — Корис се приближи към тях и се подпря на парапета. — Ние приличаме на слепи котета.

Магьосницата дори не се обърна. Тя, както и преди това, не сваляше очи от мъглата, като естествоизпитател, провеждащ отговорен експеримент.

— Има два начина да ни превърнат в слепи котета. И ако това е привидение — ще им отвърнем със същото.

— Мъгла срещу мъглата?

— Не е точно така. В случая клин клина не може да избие. Те са призовали на помощ водата и въздуха. Ние също ще ги призовем, но по друг начин. Сега е нужен неочакван ход. Да вървим да слезем до водата. Нека Магнус заповяда да донесат в главното пристанище няколко цепеници и сухи трески. Ако няма трески, нека донесат ножове. Ние сами ще си ги направим. Да, нужен е и плат.

Глухите удари на гонга като ехо се разнасяха по пристанището. На пристана донесоха наръч трески и магьосницата избра най-малката от тях. Несръчно, тя издяла с ножа подобие на корабче със заострен нос и закръглена кърма. Саймън взе ножа от жената и се зае да изработва корабче. Другите воители последваха примера му.

Скоро се появи цяла флотилия от тридесет корабчета. Всеки от тях беше колкото длан, с мачти и платна, направени от парцалчета, флота-игралка подредиха на края на пристана. Магьосницата падна на колене, наведе се над самата вода и духна в платното на всяко корабче.

— Вятър и вода, вятър и вода — напевно заповтаря тя. — Ветре, гони! Вода носи! Мъгла, излъжи! — Бързо работейки с ръце, жената преместваше едно след друго корабчетата във водата. Мъглата почти

ги скриваше, но тя все още не беше толкова гъста, за да не може Саймън да види поразителното зрелище: в клинообразен боен ред корабчетата се отправиха към най-гъстата мъгла. Когато главният кораб достигна границата на видимостта, той вече не беше жалка, набързо издялана играчка, а великолепен голям кораб, по-голям и мощен от патрулните кораби на Магнус Осберик, с които той така се гордееше.

Като се подпря на ръката на Саймън, магьосницата се изправи.

— Не вярвай на очите си, човече от друг свят! Това е само привидение, но да се надяваме, че ще се окаже не по-малко действено от тяхната мъгла и желанието на колдерите да нападнат ще се охлади.

— Не може да бъде! Те не са истински! — възкликна Саймън.

— Ние прекалено се доверяваме на нашите чувства. Щом могат да се излъжат обонянието, зрението и осезанието, защо привидението да не излъже всичко наведнъж? Ако ти, Саймън, се готвиш да влезеш в пристанището, за да щурмуваш крепостта, и изведнъж видиш в мъглата идващия срещу теб вражески флот, който никак не си очаквал, няма ли да се замислиш, преди да се хвърлиш през глава на щурм? Аз само се опитвам да спечеля време. Привидението бързо изчезва, когато го подложиш на изпитанието на реалността. Първият кораб на колдерите, който се опита да вземе наш кораб на абордаж, веднага ще открие измамата. Но понякога и минутата решава.

Вероятно магьосницата беше права. Във всеки случай даже и противникът да се канеше да приближи крепостта под прикритието на мъглата, той не го направи. Тази нощ сигнал за нападение не прозвуча, макар че плътната завеса над града не се разсея и с настъпването на утрото.

Трите кораба в пристанището напразно очакваха заповедите на Магнус Осберик. Той изчакваше мъглата. Саймън тръгна заедно с Корис да проверяват гвардейските постове, разположени на стената, обърната към морето. От време на време те се хващаха за дрехите, за да не се изгубят в мъглата. Гонговете биеха равномерно, но не за да осигурят безопасността на корабите в морето, а за да могат постовете да се чуват един с друг. Хората се умориха от постоянно напрежение и току се хващаха за оръжието. Който закъснееше да каже паролата, рискуваше да получи мълниеносен удар от меч.

— Ако така продължи — забеляза Трегард, като едва успя да избегне меча на един от сулкарците, на когото се натъкна неочаквано, — колдерите няма защо да щурмуват крепостта. Ние сами ще се избием.

— Имай предвид — отговори Корис — противникът също използва привиденията, породени от нашия страх. Но какво ли още можем да предприемем?

— Не е трудно да се подслушат паролите. — Саймън не криеше опасенията си. — Пост след пост, цялата стена може да се окаже в ръцете на врага.

— Може. Нападението вече започна? — полувъпросително каза Корис. — Човече от друг свят, ако ти знаеш какво трябва да правим, заповядай ни! Аз охотно ще се подчиня на твоите заповеди. Аз съм войн и умея да воювам. По-точно — умеех. Мислех, че съм запознат и с магьосничеството и с цялото си сърце съм предан на Есткарп, но честно казано, досега нищо подобно не съм виждал. Предполагам, че съм направил всичко, което е по силите ми.

— Аз също не съм чувал за подобни методи при водене на войни — подкрепи го Саймън. — Всеки ще се окаже в задънена улица при това положение. Впрочем струва ми се, че няма да ни нападнат откъм морето.

— Защото ние ги чакаме оттам ли? — бързо съобрази Корис. — Но и откъм сушата Сулкар не може да бъде превзет — морските разбойници съвестно са ги построили. Нужни са обсадни машини и повече от една седмица.

— Море, суша... Какво остава?

— Земята и въздухът — каза Корис. — Земята! Подземните ходове!

— За всички ходове не ни стигат хора. Изведнъж очите на Корис яростно блеснаха, както тогава, когато Саймън го видя за пръв път.

— Има начин да охраняваме ходовете без хора! Да отидем при Магнус! По-бързо! — Капитанът на гвардейците побягна по виещите се коридори, като при завоите драскаше с ножницата на меча си.

На масата стояха подредени пет медни съда с различна форма. Във всеки Корис пушна по едно метално топче. След това ги изнесе и ги постави върху крепостната стена над всеки подземен ход. При всеки опит да се изкърти вратата, намираща се в подземиято, топчето в

съответния съд ще затрака и по този начин ще се разбере за нападението.

С подземните ходове се оправиха. Оставаше въздухът. Може би защото Саймън беше запознат с въздушните боеве, той напрегнато се вслушваше и до счупване на шийните си прешлени се вглеждаше в мъглата, заобикаляща кулите на крепостта. Магьосничеството си е магьосничество, но цивилизация, намираща се на равнището на примитивните самострели, мечове и ризници, едва ли може да осъществи нападение по въздуха — и все пак...

Благодарение на медните съдове на Корис защитниците навреме разбраха за първата атака на колдерите, започнала едновременно на петте места. Граничещите с вратите подземни помещения бяха предварително напълнени с всевъзможни горящи материали, каквито имаше в складовете на крепостта: денкове с вълна и четина, скъпи тъкани и чували със зърно. Всичко това беше залято с масла и смоли, с които корабостроителите насмоляваха дъното на корабите.

Когато топчетата в съдовете затракаха, хвърлиха факли в подземията и плътно затвориха вратите. Така прикриха всички проходи за цитаделата.

— Нека се опитат да пъхнат кучешките си муцуни там! — Магнус Осберик с ярост удари по масата в главната зала на крепостта с бойната си брадва. За първи път, откакто мъглата обгърна крепостта, предводителят на мореплавателите не изглеждаше загрижен. Като всеки моряк, той не обичаше мъглата и се страхуваше от нея, независимо от какво беше породена — от природата или от свръхестествени сили.

— Ахххх! — Шумът от гласовете в залата беше заглушен не просто от вик на болка. Само нечовешки ужас можеше да изтръгне такъв вопъл от човешкото гърло.

Кръвта застина в жилите на защитниците на Сулкар. Магнус Осберик настръхна, готов да се хвърли върху врага. Корис с изваден меч в ръка се приведе към земята, сякаш за да набере от нея сили. Останалите воители в залата мигновено млъкнаха.

Саймън напрегнато чакаше и може би затова първи разбра откъде идва опасността. Той побягна нагоре по стълбата, която след три етажа водеше към стражевия пост на покрива.

Но до третия етаж Трегард не стигна. Спряха го викове и дрънкане на оръжия. Саймън забави крачки и извади самострела. Някакъв войн, който се търкаляше като топка надолу по стълбата, едва не го събори. От прерязаното гърло на сулкареца пръскаше кръв по стените и стъпалата. Саймън се изкачи още малко и видя страшна картина.

На площадката на третия етаж двама гвардейци и трима сулкарци, притиснали гърбове към стената, отчаяно се опитваха да задържат нападателите. Те настъпваха така яростно, също като тези, които нападнаха войската на Есткарп из засада. Саймън стреля няколко пъти, но отгоре напираше такава могъща вълна от островърхи шлемове, че беше невъзможно да се спре със самострел. Очевидно противникът беше успял да прехвърли по някакъв начин силите си по въздуха и беше завзел горните етажи на цитаделата.

Врагът беше пробил отбраната, но не беше време да се гадае как е станало това. Трябваше да се действа. Паднаха още двама сулкарци, загина един гвардеец. Убитите и ранените, свои и чужди, всичко се губеше в морето от островърхи шлемове. Трупове се търкаляха надолу по стълбата и се спираха едва в подножието на кулата.

Саймън си проби път до втория етаж и отвори вратата, водеща към площадката. Мебелите на сулкарците се оказаха много тежки, но някои можеха да се преместят. Като събра всичките си сили, Трегард започна да премества мебелите на площадката, за да барикадира прохода.

Тъкмо изнасяше тежък стол, когато пред него се появи остър като клюн шлем. Едва успя да избегне меча. Успя да стовари стола върху главата на противника, но одраска бузата си.

— Сулкар! Сулкар!

Налятото с кръв лице на Магнус Осберик беше станало червено като рижата четина на мустаците му.

Той яростно въртеше бойната си брадва и задържаше натиска на колдерите при барикадата на площадката.

По-нататък Трегард си спомняше само как непрекъснато зареждаше самострела. Прицелваше се, стреляше и отново зареждаше. Когато свършиха запасите му, започна да сваля пълнителите от убитите гвардейци, но нито за минута не прекрати стрелбата.

Врагът изблъска малкия им отряд в залата, а оттам на другата стълба. За всяко стъпало нападателите плащаха висока цена. Изведнъж се появиха струйки дим. За секунда на Саймън му се стори, че в крепостта са проникнали валма от мъглата. Нещо започна да дращи в гърлото му, да дразни очите, но той продължи стрелбата, докато беше възможно.

Стрелбата свърши. Хората дрезгаво крещяха, а отровният дим ставаше все по-гъст. С опакото на ръката си Саймън избърса сълзачите си очи и по-плътно се уви с шарфа на ризницата си. Душеше го кашлица. Те отстъпваха почти слепешката, като заключваха след себе си тежките петдвоймови врати, докато не се намериха в помещение с някакъв механизъм. Този механизъм се издигаше даже над гиганта Магнус. Той устреми такъв безумен поглед към него, че мореплавателите и гвардейците се отдръпнаха.

Магнус Осберик беше загубил шлема си. Лицето му беше бледо и изглеждаше остаряло. Скъсаният му плащ висеше на едното му рамо. Върху кожуха на механизма лежеше бойна секира, от която се стичаше кръв върху каменните плочи. С широко отворени неவிждащи очи Магнус гледаше около себе си. Саймън разбра, че този могъщ човек е близо до шок.

— Махайте се! — повелителят на мореплавателите взе брадвата и я размаха, за да не допусне никого до механизма. — Те ни нападнаха по въздуха! Това са крилати демони. Хората не могат да се сражават с демони! — Той изведнъж се засмя така радостно, като че ли се готвеше да прегърне любимата си. — Но има оправия и с демоните! Сулкар никога няма да стане гнездо на тези изроди.

Магнус замахна с брадвата. С красноречив жест той отдели своите бойци от гвардейците.

— Вие доблестно се сражавате, братя от Есткарп. Но повече няма какво да правите тук. Сега ще освободим енергията, охраняваща града, и ще взривим крепостта. Тръгвайте и се постарайте да отмъстите на летящите демони за нас. И бъдете уверени, ние ще ги вземем със себе си. Тръгвайте, братя! Оставете Сулкар на неговата съдба.

Гигантът беше толкова страшен, че двадесетината гвардейци, които бяха останали, отстъпиха в ъгъла. Сред тях цял и невредим стоеше Корис. Само соколът върху шлема му беше загубил крилото си

в битката. Едва мърдайки устни, магьосницата се приближи до своите воини.

С извадени мечове гвардейците дружно поздравиха останалите.

— Достатъчно, хора от Есткарп. Сега не е време за паради. Тръгвайте! — измърмори Магнус, като посочи малката врата в подземния ход.

Капитанът на гвардейците излезе последен, плътно затвори вратата след себе си и я заключи отвън. Кълбата в подземие то още горяха, подът беше равен и гвардейците стремително се заизкачваха нагоре по тунела към изхода.

Все по-ясно се чуваше плисъкът на вода и накрая те излязоха в пещера, пред която бяха вързани няколко лодки.

— Лягай! — Корис блъсна Саймън в гърба и той падна в една от лодките. Местата бяха малко и хората се натъпкаха буквално един върху друг. Скоро Саймън се оказа притиснат на самото дъно. Вратата, през която излязоха в пещерата, се затвори, светлината изгасна и настъпи пълна тъмнина. Саймън лежеше неподвижно и се опитваше да си представи какво ще стане по-нататък.

Лодките се люлееха върху вълните и хората се блъскаха от борд в борд. В очакване на взрива, Саймън инстинктивно хвана главата си с ръце. Люшкането се усили и започна да му се повдига. Той беше слаб моряк. Като се опитваше да потисне гаденето, той за известно време забрави всичко и затова страшният взрив го изненада. На Трегард му се стори, че целият свят се стовари върху него, зашемети го, смаза го.

Беше вече обяд, когато Саймън повдигна глава и пое свеж въздух. Полека той се измъкна изпод купчината тела и се огледа: мъглата беше изчезнала, небето беше чисто, а лодките им се носеха в открито море, далеч от пламъците на разрушената крепост.

Една... две... Той преброи три лодки. На кърмата на тяхната лодка, на руля стоеше Хорис. Саймън веднага го позна по фигурата. Като че ли бяха избягали от преизподнята, в каквата се превърна Сулкар. Не беше лошо да знае накъде са се отправили сега.

От мъглата нямаше и следа. Целият бряг беше обхванат от заревото на страшния пожар. Вълнението се усилваше. Може би щурмът беше предизвикан от взрива, унищожил Сулкар. Силното люшкане накара Саймън отново да легне на дъното на лодката. В този момент той ясно разбираше едно — пълното им спасение е още далеч.

ВТОРА ЧАСТ
БЕРЛЕН

1. БРАЧЕН ДОГОВОР ВЪРХУ СЕКИРА

Навред, докдето стигаше погледът, се разстилаше мътносиво море. Море с цвят на матово излъскана стомана, като острието на секира, което, колкото и да полираш — няма да заблести. Небето също беше помътняло и не можеше да се разбере къде свършва водата и започва въздухът.

Лоиса потръпна, докато гледаше през тясната бойница на кулата. Тя се боеше от височината. Кулата беше издадена в полукръг пред стените на замъка и надвиснала над остриите крайбрежни скали, обкръжени от кипяща пяна. Виеше ѝ се свят от височината, но нещо непрекъснато я влечеше към бойницата. Струваше ѝ се, че морската шир е олицетворение на свободата.

Хванала се здраво с дългите си пръсти за външния край на бойницата, тя се навеждаше и се принуждаваше да гледа надолу така, както се принуждаваше да върши и много други неща, на които се противяха нейната природа и разум.

На нея, дъщерята на Фалк, отдавна ѝ се беше наложило да се ограда от всичко с ледена стена, която не можеха да пробият нито със сила, нито с оскърбления.

Похотливостта на баща ѝ нямаше граници. Жените се появяваха във Верлен и изчезваха оттам една след друга. Лоиса още от детство гледаше равнодушно любовниците на баща си. Само понякога ги сравняваше със себе си. Фалк не се ожени за нито една от тях, тъй като нито една за радост на дъщерята, и гняв на бащата не го дари с потомство. Работата беше в това, че Верлен принадлежеше на Фалк по рождение. Той властваше тук, защото беше се оженил за нейната майка, Фалк можеше да владее замъка, да граби и разбойничества на сушата и в морето само докато беше жива Лоиса. В случай че тя умреше, в Карстен щяха да се намерят немалко влиятелни роднини на майка ѝ, които веднага щяха да предявят своите права над Верлен.

Но ако някоя от жените, оказали се в леглото му насила или по желание, му родеше син, тогава нещата щяха да бъдат други. Тогава той можеше да разчита не само на пожизнено владение на замъка. В

съответствие с новия закон на херцогство Карстен неговите права можеше да наследи синът му. Съгласно древните обичаи наследството се предаваше по женска линия, а сега — по мъжка. Ако се прекъснеше мъжката линия, в сила отново влизаше древният закон.

Дълбоко в душата си Лоиса се надяваше да запази замъка за себе си.

Ако Фалк паднеше убит при някое от разбойническите си нападения или станеше жертва на отмъщение — а имаше кой да му отмъсти, — тогава и Лоиса, и Верлен щяха да бъдат свободни. Тогава тя щеше да покаже на какво е способна жената! Те ще видят, че дългите години заточение не са я сломили.

Лоиса се отдръпна от бойницата и се разходи из стаята. Тук беше мрачно. От морето подухваше, но момичето вече бе привикнало на студа и полумрака. Те бяха станали неотменна част от живота ѝ.

Като мина покрай ложето, прикрито със завеса, Лоиса се спря пред отлично полирания щит, който заменяше огледалото ѝ. В нейния нерадостен живот ѝ беше станало привичка да стои така пред огледалото и да разглежда своето неясно и малко изкривено отражение.

Лоиса не беше висока. Само по това приличаше на пищните жени, които подслаждаха поданиците на баща ѝ. С по-хубавите владетелят се развличаше сам. Лоиса беше слаба и стройна като юноша. Само едва закръглените бедра издаваха жената. Правите, разпуснати коси стигаха до кръста ѝ. Леко жълтеникави, дори и на слънце изглеждаха сиви като на старица.

Безцветните ѝ вежди и ресници придаваха на лицето ѝ отчужденост и пустота. Слабо, бледо лице, гладка кожа, плоски гърди. Дори устните ѝ изглеждаха безцветни. Още по-удивително беше, че това мършаво момиче беше съхранило в себе си такава сила, с помощта на която опитният войн на тежката секира предпочита тънкото острие на меч.

Неочаквано Лоиса вдигна ръце към гърдите си, стисна ги и след това бързо ги отпусна. Тя сви юмруците на отпуснатите си ръце с такава сила, че ноктите се впиха в дланите ѝ, но не се обърна към вратата. С нито един жест не показа, че е чула отместването на мандалото. Момичето прекрасно знаеше какво може да си позволи в отношенията си с Фалк и никога не пристъпваше крехката граница.

Понякога с отчаяние си мислеше, че баща ѝ въобще не забелязва нейната неприязън.

Вратата се отвори. Господарят на Верлен не търпеше никакви препятствия. Той ги помиташе, сякаш се втурваше във вражеска крепост, Фалк нахълта в стаята на дъщеря си с вид на победител, на когото току-що върху острието на меча са поднесли ключовете на превзетия град.

Ако Лоиса беше бледа рожба на мрака, то Фалк изглеждаше господар на слънцето и пламъка. Безпътният му живот вече беше оставил своите отпечатъци върху лицето му, но той все още беше красив. Благородни черти, огненочервени коси, глава на горд принц. Хората на Верлен боготворяха своя господар. Според настроението си той биваше щедър и великодушен, а пороците му не смуцаваха разпуснатите му поданици.

Лоиса видя Фалк в огледалото. В присъствието на този здравеняк тя още повече посърна.

— Приветствам те, господарю Фалк — без да се обръща и без особена радост, произнесе тя.

— Господарю Фалк? Ще те науча аз тебе, момиченце, как трябва да разговаряш с баща си! Сега ще проверя наистина ли си парче лед!

Той грубо я хвана за рамото и я обърна към себе си с такава сила, че синините, които получи, още дълго щяха да личат. Лоиса знаеше, че го прави нарочно, и затова не даде вид, че я е заболяло.

— Нося ти новина. Всяка мома би запляскала с ръце от радост, като я научи. Но аз не виждам нищо подобно на твоята рибешка муцуна — каза Фалк с престорено веселие, но в очите му светеше недобър пламък.

— Моят господар не ми е съобщил тази новина. Пръстите на Фалк още по-силно се впиха в рамото ѝ. Той като че ли искаше да счупи костите на дъщеря си.

— Ще ти я съобщя! Такава новост ще накара сърцето на всяка девойка да изскочи от гърдите ѝ. Сватба, мое момиченце, сватбичка!

Лоиса бе обзета от непознат досега страх, но тя даде вид, че не е разбрала.

— Господарят на Верлен ще се жени? Дано съдбата този път да бъде благосклонна към него.

Пръстите на Фалк стиснаха рамото и като че ли на шега той силно разтърси момичето.

— Макар че си грозна и в теб няма никаква женственост, все пак не си толкова глупава, колкото се правиш. Баламосвай някой друг. На твоята възраст отдавна трябваше да бъдеш жена. Сега вече и ти имаш този прекрасен шанс. И послушай съвета ми. И да не си помислила да играеш номера на бъдещия си мъж. Казват, че в леглото той обича послушанието!

И така, случи се това, от което тя най-много се страхуваше и срещу което беше безсилна.

— Но бракът изисква взаимно съгласие... — Лоиса прехапа език, срамувайки се от минутната си слабост.

Фалк се разсмя, наслаждавайки се на изтръгнатия от устата и протест, и отново така стисна рамото ѝ, че момичето неволно изстена. След това тикна в лицето ѝ огледалния щит и я засипа с поток оскърбления. Той добре знаеше, че грубостта ще я накара да страда повече от каквато и да било физическа болка.

— Погледни това безформено нищожество, погледни това, което наричаш лице. Мислиш ли, че ще се намери мъж, който ще притисне устни към него без отвращение? Благодарни на съдбата, моме, че освен мутрата и костеливото тяло имаш още нещо. Ти ще станеш жена на всеки, който поиска ръката ти. И на мене, на своя баща, кажи „благодаря“. Ти въобще трябва да пълзиш на колене и да благодариш на съдбата, че имаш такъв баща като мен!

Думите на Фалк достигнаха до слуха ѝ като тътнеж на далечна гръмотевица. Обхваната от ужас, Лоиса безсмислено гледаше в огледалото и си мислеше какво ще спечелят подлизурковците на баща ѝ. А каква изгода ще има Фалк?

— Самият херцог — в гласа на баща ѝ звучеше едновременно и тържество, и недоверие. — Помисли само! Карстен и този къс недопечено тесто! И ти говориш за взаимно съгласие? Ти просто си се побъркала! — Той неочаквано я пусна. Главата на Лоиса се блъсна в щита, той се удари в каменната стена и загърмя. Тя едва се задържа на крака и се обърна към Фалк.

— Херцог?! — Тя не можеше да повярва. Защо могъщият Ивиан ще иска ръката на дъщерята на дребния барон от крайбрежието, даже и тя да е от древен и славен род по женска линия?

— Да, именно херцога! — Фалк се тръсна на ложето ѝ и заклати крака. — Провървя ти, моме! Ти си се родила под щастлива звезда. Днес сутринта пристигна херолдът на херцога с предложение за брачен договор върху секира.

— За какво съм му аз?

Фалк престана да клати крака. Той не се начумери, но лицето му прие сериозно изражение.

— Причините са много, както и ножовете, които точат зад гърба му. — Фалк започна да брой на пръсти. — Въпреки цялото си сегашно могъщество, преди да завладее трона на Карстен, херцогът е бил прост наемник. Съмнявам се, че помни майка си, да не говорим за баща му. Той унищожил всички свои съперници, но това беше отдавна. Херцогът не желае повече да воюва. Той се умори да гони бунтовниците от замъците и иска да прекара остатъка от дните си в удоволствие. Като се сроди със знатни хора, той ще получи залог за мир! Верлен не е най-богатият замък в Карстен, но в жилите на бароните му тече благородна кръв. Нали това ми навираха в носа, когато исках ръката на твоята майка? Аз не съм от знатен род — всичко на всичко съм най-малкият син на Фартом от Северните Хълмове. — Фалк се нацупи, устните му се изкривиха, спомнил си предишните унижения. — А ти си наследница на Верлен. За херцога по-добро не може и да се измисли! Лоиса се разсмя.

— Трудно е да се повярва, господарю, че аз съм единствената девойка от благороден род в целия Карстен.

— Вярно, детето ми, може да се намери и нещо по-добро. Но както вече ти казах, скъпа моя, ти имаш не само тяло, но и още нещо. Верлен се намира на брега на морето и очевидно херцогът се готви по мирен път да получи много повече, отколкото е взел със силата на оръжието. Как ще ти хареса, мило, ако тук бъде построено голямо търговско пристанище?

— А какво ще каже за това Сулкар? Мореплавателите пазят своите привилегии и няма да допуснат тук...

— Скоро няма да им бъде до това — сурово и уверено каза Фалк. — Сулкар има неспокойни съседи. Те стават по-силни, а Есткарп, който обикновено отива на помощ на Сулкар, сега е празна раковина, изядена от магьосничеството. Един добър удар и страната на магьосниците ще падне. С тях отдавна трябваше да се приключи.

— Значи, Ивиан е прелъстен от родословното ми дърво и плановете за строителство на пристанище? — Лоиса просто не можеше да повярва. — Но нима херцогът има право да изпраща своята секира с предложение за брак? Макар че живея тук като затворница, но знам, че в Каре при него има някаква си Алдис, чиито заповеди се изпълняват безпрекословно от всеки, който носи емблемата на херцога.

— Ивиан може да си има Алдис и още петдесет жени, само че това теб не те интересува, детето ми. Роди му син. Само се съмнявам, наистина, че твоето хилаво тяло е способно да зачене мъжка рожба. Дай му син, сядай на масата с него и повече нищо не изисквай, освен учтивост. И дори трябва да се гордееш с оказаната чест. А ако си умна, като му дойде времето, ще се разбереш и с Алдис, и с всички останали. Помни, Ивиан е избухлив и злопаметен. — Фалк стана и се приготви да си тръгва, но преди да излезе, свали от пояса си малък ключ и го хвърли на Лоиса. — Макар че си плашило, детето ми, сватбените украшения няма да ти навредят. Бетти ще дойде с теб. Тя има добър вкус и ще ти помогне да си избереш рокля. И венчално було не забравяй! Внимавай Бетти да не вземе за себе си повече, отколкото може да носи.

Лоиса хвана ключа с такава радост, че Фалк се разсмя.

— Все пак ти си жена! Обичаш украшенията като всяка мома. Нищо. Една-две силни бури и ние отново ще попълним нашата съкровищница.

Фалк излезе и остави вратата, отворена. Лоиса здраво стисна ключа в юмрук и затвори вратата след него. Дълги месеци, дори години мечтаеше тя да получи това парченце метал и сега, когато го получи, вече нищо не можеше да ѝ попречи да вземе от съкровищницата на Верлен това, което наистина ѝ е нужно.

Откакто върху скалите между двата носа, заобиколени от рифове, беше издигнат замъкът Верлен, морето носеше богат улов на неговия господар. Тези съкровища бяха на разположение на стопанина на замъка. Изглежда сделката с Ивиан беше много изгодна за Фалк, щом стана твърде щедър. От компанията на Бетти Лоиса не се страхуваше, тъй като знаеше, че последната любовница на Фалк е толкова алчна, колкото и красива. Ако не ѝ попречи да се облажи, тя няма и да погледне към Лоиса.

Момичето подхвърли ключа върху дланта си и на края на бледото ѝ лице се появи усмивка. Ако само знаеше Фалк какво ще вземе за себе си неговата дъщеря от съкровищницата на Верлен! Той още повече би се удивил, ако разбереше, че на нея са ѝ известни тайните на древните стени на този замък, зад който той се чувстваше в безопасност. С горящи очи тя стоеше пред огледалния щит.

Раздаде се бързо почукване на вратата. Лоиса презрително изкриви устни. Бетти! Заповедите на Фалк се изпълняваха мигновено. Добре е поне, че няма наглостта да идва при дъщерята на своя любовник без покана. Лоиса отвори вратата.

— Господарят Фалк... — започна жената, която стоеше на вратата. Нейната хвърляща се в очи красота и цъфтящият ѝ вид не можеха да не прелъстят такъв юнак като Фалк.

Лоиса показа ключа на жената.

— Да — Без даже да назовава наложницата по име, Лоиса разглеждаше заоблените ѝ голи рамене и пищната открита гръд. Зад гърба на Бетти стояха двама слуги със сандък. Лоиса повдигна вежди и жената нервно се засмя.

— Господарят Фалк ти заповядва да си избереш сватбено облекло, господарке. Той не желае да скромничиш в неговата съкровищница.

— Владетелят Фалк е щедър — спокойно произнесе Лоиса. — Да вървим.

Жените минаха през голяма зала и се насочиха към външните помещения на замъка. Съкровищницата се намираше в основата на цитаделата, там, където се намираха и покоите на Фалк. Това напълно устройваше Лоиса. Тя се стараяше да бъде по-далеч от придворния живот в замъка и рядко биваше долу. Най-накрая момичето отключи заветната врата, слугите внесоха сандъка и се оттеглиха, а това също напълно я устройваше.

Трите сфери под тавана осветяваха чекмеджета и сандъци, денкове и чанти. Предвкусвайки изгодата, Бетти прекара ръце по бедрата си, като търговките на пазара. Очите ѝ щяха да изскочат при вида на изобилието от съкровища. Тя алчно поглеждаше ту една, ту друга купчина. Тогава Лоиса, като сложи ключа в джоба си, реши да налее масло в огъня.

— Аз мисля, че господарят Фалк няма да има нищо против, ако и ти си избереш нещо за себе си. Нещо такова каза и той. Само не прекалявай и не бъде много алчна.

Бетти плесна с пухкавите си ръчички и ги притисна към гърдите си. Лоиса се приближи до масата, намираща се в средата на съкровищницата, и отвори капака на касетката за скъпоценности. Блясъкът им я ослепи за миг. Тя дори не можеше да си представи, че през дългите години на грабежи във Верлен са се натрупали такива богатства. Изпод купчината оплетени верижки и огърлици се показваше малко недодялана тежка брошка, украсена с червени камъни. Украшението не беше по нейния вкус, но напълно подходеше за пищните телеса на бащината ѝ любовница.

— Погледни — Лоиса показва брошката на Бетти. Тя бързо я сграбчи с две ръце и веднага ги отдръпна, като премести погледа си от брошката върху Лоиса, облиза пухкавите си устни. Преодоляла отвращението си, Лоиса допря тежката брошка към дълбокото деколте на Бетти и едва не отдръпна гнусливо ръка при допира с нежната ѝ кожа.

— Отива ти. Вземи я! — Въпреки волята ѝ думите на Лоиса прозвучаха сурово като заповед, но все пак стръвта беше налапана. Бетти стоеше до масата, без да откъсва очи от скъпоценностите. Сега, макар и за кратко време, момичето можеше да прави тук всичко каквото пожелае. Лоиса се огледа, преценявайки къде може да намери това, което ѝ трябва, и започна бавно да оглежда една след друга купчинките богатства. По много от сандъците се белееха петна от изсъхнала сол, а от торбите се носеха остри непознати миризми. Накрая откри сандъка, в който беше това, което търсеше. Лоиса се отдели от Бетти с кутии.

Наследницата на Верлен само изглеждаше слаба и крехка. Тя се беше научила не само да управлява своите чувства и мисли, но имаше и тренирано тяло. С усилие вдигна капака на сандъка и доловила миризмата на смазка, тя разбра, че не е сгрещила. Вътрешността на сандъка беше покрита с бял парцал, който Лоиса внимателно махна. Тя се стараеше да не остави следи и да не изцапа ръцете си. След това тя извади от сандъка ризница и я премери. Беше прекалено голяма. Уплаши се, че няма да намери нищо подходящо по размер за нея, но продължи да търси.

Момичето прехвърляше ризница след ризница и накрая късметът ѝ се усмихна. На дъното на сандъка тя все пак намери неголяма ризница, изработена по всяка вероятност за малолетния син на някой барон. Нави плътно своята находка и прибра останалите ризници на място, за да не заподозре някой нещо.

Бетти все още не можеше да се откъсне от ковчежето със скъпоценности и Лоиса не се съмняваше, че голяма част от украшенията вече се намират в пазвата ѝ, но точно това ѝ даде възможност да търси. Като сложи в сандъка, донесен от слугите, още някои необходими неща, девойката ги прикри отгоре с коприна, кадифе и кожена наметка.

За лице, Лоиса също се приближи към масата и си избра украшения. След това извика слугите и им заповяда да отнесат сандъка в нейната стая. Страхуваше се, че Бетти ще се лепне за нея, за да ѝ помага при прибирането на вещите, но на нея не ѝ беше до това. Наложницата нямаше търпение да остане сама, за да се полюбува на откраднатото.

Без да губи време, много предпазливо, Лоиса се залови за работа. Набързо избраните рокли и дантели тя хвърли върху ложето си. След това, като застана на колене, извади това, което беше най-ценно за нея. С голямо старание, с каквото не удостои сватбената си премяна, Лоиса подреждаше в раница и торби всичко, което беше приготвила по-рано, за да бяга от Верлен: ризница, кожена куртка, оръжие, шлем, златни монети и шепа скъпоценни камъни. Малко се задъха, но успя навреме да прибере раницата и торбите на дъното на сандъка и нахвърли отгоре сватбените премени. Всичко беше в пълен ред, когато се чуха стъпките на Фалк, който идваше за ключа.

Лоиса бързо сложи на главата си дантеленото було, обшито със сребро и украсено с бисери. Тя се приближи към огледалния щит и се усмихна. Видът ѝ беше съвсем глупашки, но точно това искаше тя, за да има над какво да се надсмива баща ѝ.

2. КОРАБОКРУШЕНИЕ

Не минаха и два дни и обстоятелствата, от които искаше да се възползува Лоиса, за да избяга от Верлен, се обърнаха срещу нея. Ивиан не благоволи да се яви самолично в замъка. Той не пожела дори да види годеницата си, считайки, че са ѝ достатъчни херцогските посланици. Затова на Лоиса се наложи да бъде сред хората и под маската на безразличието да скрива нетърпението и все по-нарастващото си безпокойство.

Накрая девойката свърза надеждите си със сватбения пир. Тя разчиташе, че всички в замъка ще се напият. Пред приближените на херцога Фалк навярно ще поиска да покаже своето гостоприемство, ще отвори винарската си изба и тогава тя ще има възможност да осъществи своя план.

В навечерието на сватбата започна силна морска буря. През целия си живот Лоиса беше живяла до морето, но такъв страшен вятър и такива огромни вълни никога не беше виждала. Разпенените гребени на вълните се разбиваха в стените на кулата, като достигаха почти до бойницата на нейната стая. Бетти и прислужницата, които Фалк беше изпратил, за да ѝ помогнат да приготви сватбената си рокля, потреперваха при всеки удар.

Изведнъж, с разширени от ужас очи, Бетти стана, като изтърва на пода копринената лента. Тя събра пръсти в свещен знак, така както правеха в нейното село още когато беше момиченце.

— Магьосническа буря — през крясъците на чайките нейният шепот едва достигна до слуха на Лоиса.

— Тук не е Есткарп — възрази Лоиса спокойно, като продължи бод след бод да пришива дантелата към яката на роклята. — Ние нямаме власт над вълните и вятъра, а Есткарп не излиза от своите граници. Това е най-обикновена морска буря. Ако искаш да се харесваш на владетеля Фалк, не трябва да се боиш от ураганите. Те не са рядкост във Верлен. А и откъде според теб се взимат всички наши съкровища? — Лоиса вдяна конец в иглата.

Бетти се обърна с лице към нея. Отначало тя сви устни като панделка, а след това се озъби, показвайки остри зъбки.

— Аз съм израсла по крайбрежието и знам какво е ураган в морето! След буря съм ходила по брега и съм събирала повече дарове от морето от тебе, господарке! Но такъв щорм не съм виждала, а и не съм чувала. Беда има в него, казвам ти, голяма беда!

— Беда е за този, който е в морето. — Лоиса остави настрана роклята. Приблужи се до прозореца, но нищо не може да види.

Прислужницата и не мислеше да работи. Застанала близо до горящото огнище, тя се поклащаше назад и напред, притиснала ръце до гърдите си като че ли я боли сърцето. Лоиса се приближи до нея. Обикновено тя не изпитваше нито жалост, нито интерес към жените, които живееха в замъка, но този път попита:

— Боли ли те?

Тази прислужница изглеждаше по-спретната и чиста от другите, а може би просто ѝ бяха заповядали да се измие, преди да дойде тук. Нещо в лицето ѝ привлече Лоиса. Личеше, че тя не е от село. Не е от тези селски момичета, които водят в замъка за развлечение на войниците, а след това ги изпращат в кухнята. Лицето ѝ беше изкривено от страх и приличаше на застинала маска. Но под маската личеше и нещо друго.

Бетти злобно се разсмя.

— Нищо не я боли. Лоши спомени. Тя неотдавна е преживяла корабкрушение. У, никаквица такава! — Бетти ритна със сахтияновото си ботушче девойката и едва не я събори в огъня.

— Остави прислужницата на мира! — не сдържа гнева си наследницата на Верлен.

Фалк имаше право на грабеж и Лоиса с нищо не можеше да му попречи. И за да не трови душата си с ужасните сцени след буря, тя винаги стоеше по-далече от брега и много често не знаеше какво или кого ловят поданиците на баща ѝ.

Бетти се усмихна принудено. Тя не смееше да противоречи на дъщерята на владетеля на Верлен, но все пак измърмори:

— Махай я отгук тази упорита глупачка! Никаква полза няма от нея, докато не свърши бурята. Пък и след това ще трябва да почакаме, за да дойде на себе си. Добре, че може да шие, иначе отдавна да е станала храна на рибите.

Лоиса се приближи до широкото ложе, върху което бяха наредени сватбените премени, взе голяма кърпа, украсена по края с коприна, и наметна раменете на треперещата прислужница. Без да обръща внимание на втрещената Бетти, наследницата на Верлен коленичи, хвана ръката на момичето и я погледна в лицето. Бетти дръпна Лоиса за ръкава.

— Как смееш! — дръпна се Лоиса.

Но у Бетти вече беше се върнала обичайната наглост. По пухкавите ѝ устни се плъзна хитра усмивка.

— Нямаме време, господарке. Владетелят Фалк ще се разгневи, ако научи, че когато той подписва брачния договор, ти се занимаваш с тази никаквица. Каква причина ще изтъкна за твоето забавяне?

Лоиса спокойно погледна наложницата в очите.

— Аз за всичко се подчинявам на волята на моя баща. Но не мисли, че можеш да ме поучаваш! — Тя без желание пусна ръцете на прислужницата. — Остани при мен. Тук никой няма да те закачи. Чуваш ли? Никой!

Дали я разбра? Прислужницата продължаваше да се полюлява. Очевидно изпитваше страшни душевни мъки, макар телесните страдания отдавна да бяха потънали в миналото.

— Ти повече не си ми нужна — обърна се Лоиса към Бетти.

Тя пламна, но не започна да спори.

— Господарке, за теб би било добре да научиш някои женски хитрости. — Гласът на Бетти укрепна. — Аз мога да те науча как да очароваш мъжете. Трябва да подчертаеш веждите и ресниците. Червило за устните... — Бетти се въодушеви — у нея се събуди кокетката. Тя огледа Лоиса с преценяващ поглед. Въпреки презрението си към Бетти и подобните на нея Лоиса мълчаливо се вслушваше в съветите ѝ. — Да, господарке, ако ме послушаш, може би ще отклониш своя господар от тази Алдис. Има начини да се прелъсти един мъж. — Бетти облиза устни. — Господарке, аз мога да те науча на много неща. — Тя се приближи до Лоиса и в очите ѝ отново светна алчен блясък.

— Ивиан и такава ме взема — каза Лоиса, отблъсквайки всички домогвания на Бетти. — И трябва да бъде доволен!

Бетти сви рамене.

— Както кажеш, господарке. Но в такъв случай ти скоро ще се убедиш, че не всичко ще бъде по твоemu.

— А кога е било по моему? — попита Лоиса. — Върви. Ти каза, че скоро ще трябва да тръгваме, а аз имам още много работа.

По време на подписването на брачния договор Лоиса запази своето обикновено безразличие. Херцогът изпрати за своята годеница трима приближени и тях Лоиса разглеждаше с интерес.

Ето го маршал Хунолд, верен приятел на Ивиан още от времето на наемничеството. Воинската му слава се разнесе дори до толкова затънтено място като Верлен. Въпреки очакванията й външността на Хунолд никак не съответстваше на представата й за прославен воин. Лоиса очакваше да види бандит като сенешала на баща си — е, може би не чак толкова груб и недодялан. Хунолд се оказа изтънчен велможа, облечен в копринена камизола. Беше трудно да се повярва, че в други времена е носил ризница. Кръглата брадичка, гладките бузи и дългите ресници му придаваха добродушен и младежки вид. Като се опитваше да съпостави външността на този човек с всичко, което беше слушала за него, Лоиса се обърка и започна да изпитва страх от него.

Старецът Сирик беше представител на Храма на Съдбата. — Утре, когато в знак на вярност към Ивиан сложи ръка върху дръжката на бойната секира, тя ще произнесе ритуалните слова. Равнодушно червено лице. Когато слушаше или говореше нещо с мекия си нисък глас, Сирик непрекъснато смучеше бонбон. До него винаги се намираше слуга с кутия бонбони. Жълтото расо на свещеника беше прилепнало към големия му корем.

Третият беше Дуарт, представител на знатните семейства на Карстен. Дребен и слаб, той също не беше подходящ за своята роля. Долната му устна постоянно потрепваше. Той като че ли не се чувстваше на мястото си и възложената мисия дори го отегчаваше. Този човек почти през цялото време мълчеше и отваряше уста само когато го питаха нещо. От тримата само той обърна някакво внимание на годеницата. Но в замисления му поглед нямаше дори и намек на съчувствие или обещание за поддръжка в бъдеще. По-скоро той като че ли виждаше у Лоиса някакво препятствие, което рано или късно трябва да отстрани от пътя си. А наследницата на Верлен беше благодарна в душата си на древния обичай, който я избавяше от необходимостта да присъства на нощното пиршество. Утре, разбира се, ще й се наложи да бъде на масата от началото до края. Но щом виното потече като река... С тази мисъл в главата момичето забърза към стаята си.

Лоиса съвсем беше забравила прислужницата. Като влезе в стаята, тя я видя до отворения прозорец. Воят на урагана беше стихнал. Бурята отслабваше. Порази я неясен шум, който приличаше на безнадежден стон. Солен вятър духна през прозореца.

Раздразнена от своите грижи и от това, което ставаше в замъка, Лоиса решително се приближи до прозореца, отблъсна прислужницата и със сила го затвори. Макар че вятърът отслабна, все още святкаха мълнии. В светлината на поредната мълния Лоиса видя това, което момичето отдавна наблюдаваше.

Направо към скалите на замъка се носеше кораб. Такива кораби се бяха разбивали тук и преди, когато по време на морска буря попадаха в коварното крайбрежно течение. Именно това течение беше източник на богатството и проклятието на Верлен.

По всичко личеше, че към скалите се носят остатъците на голям флот. В светлината на мълниите Лоиса не виждаше на корабите нито един човек, не забелязваше никакви опити да се избегне неминуемата гибел. Корабите като призраци се носеха срещу смъртта, но това изглежда никак не вълнуваше моряците.

Хората на Фалк вече излизаха с горящи факли и бързаха към брега. Всеки искаше да се възползува от случилото се. Макар че цялата плячка принадлежеше на Фалк и укриването се заплащаше с бесилка, много успяваха да откраднат по нещо. Това беше привична работа за хората от Верлен. Те поставяха мрежи, за да хванат отломките, а заедно с тях и хората, претърпели корабокрушение. Лоиса дръпна прислужницата от прозореца и го затвори.

За нейно учудване на лицето на момичето вече не беше изписан предишният страх. Дълбоко в очите ѝ светеше ум, въодушевление и растяща сила.

Склонила глава, прислужницата се ослушваше, като че ли се опитваше през грохота на вълните да чуе нещо. На Лоиса ѝ стана съвсем ясно, че в която и страна да е живяла тази девойка, преди вълните да я изхвърлят на брега на Верлен, тя никога не е била обикновено войнишко момиче.

— Тази, която е живяла дълго в заточение — неочаквано зазвуча глух, но силен и твърд глас. — Дойде време за избор. Тази нощ се решава съдбата на страни и народи!

— Коя си ти? — попита Лоиса.

Момичето се променяше пред очите ѝ. Не, тя не изглеждаше чудовище, способно по своя воля да приеме образ на звяр или птица, каквито измислици бърборковци приписваха на магьосниците на Есткарп. Но това, което у нея беше смачкано и почти унищожено, изведнъж оживя, пробуди се и излезе на показ.

— Коя съм аз? Никоя... нищо. Но ще гръмне онази, която е по-силна от мен. Ако направиш верен избор, Лоиса, наследнице на Верлен — ще живееш. Ако сгрешиш — ще умреш както умирах аз, по парченце, ден след ден.

— Кораби... — Лоиса се обърна към прозореца. Възможно ли е да е дошъл такъв завоевател, който е готов да пожертва корабите си заради завладяването на малък плацдарм на скалите, за да атакува оттам след това замъка? Безумие! Корабите са обречени и едва ли някой от моряците ще се добере жив до брега, където пък ги очакват грабителите на Верлен.

— Кораби? — повтори момичето. — Там няма кораби. Само живот и смърт. В тебе, Лоиса, има нещо от нас. Докажи го и ти ще победиш!

— Нещо от вас? Но коя си ти?

— Аз съм никоя и нищо. По-добре попитай коя бях, преди вашите хора да ме измъкнат от морето.

— Коя беше ти? — като послушно дете повтори Лоиса.

— Аз съм от Есткарп, жено от крайбрежието. Сега разбра ли? Аз владеех Сила, докато не я изтръгнаха от мен кискаците се мъже в залата под нас. Защото Дарбата, която владеят нашите жени, се изгубва, когато над нас се извършва насилие. Във Верлен видяха само моето женско тяло и тук аз загубих всичко, което беше моят живот. Аз загубих себе си. Разбираш ли какво значи да загубиш себе си? — Тя внимателно погледна Лоиса. — Готова съм да повярвам, че разбираш, защото и да се стремиш да запазиш у себе си това, което имаш. Дарбата у мен угасна. Стъпкаха я така, както се стъпкват тлеещите в огъня въгленчета. Но пепел остана. Затова аз знам, че вълните носят насам тази, която е много по-силна от мен. От нея зависи нашето бъдеще. И не само нашето!

— Магьосница! — Лоиса не се сепна от страх. Напротив, тя се въодушеви. За магьосниците от Есткарп се носеха легенди. Тя внимателно слушаше всички разкази за техните чудеса, които

достигнаха до Верлен от север. Сега Лоиса се кореше за пропуснатото време. Защо така късно научи за тази жена?

— Да, аз съм магьосница. Така ни наричат. Но не мисли, Лоиса, че мога с нещо да ти помогна! Сега аз съм овъглена главня. По-добре ти събери цялата си воля и разум, за да помогнеш на другата.

— Воля и разум! — Лоиса хрипливо се изсмя. — Имам и едното, и другото, но нямам и не съм имала власт! Нито един воин няма да се подчини на моя заповед. Дори пръста си няма да мръдне. По-добре се обърни към Бетти. Когато баща ми е доволен от нея, тя може да те покровителства.

— Когато дойде другата, ти трябва само да се възползваш от случая. — Момичето свали от раменете си кърпата и старателно я сгъна. Сложи я на края на ложето и се отправи към изхода. — Не пропускай случая, Лоиса. Тази нощ можеш да спиш спокойно. Твоят час още не е настъпил.

Тя бързо излезе. Лоиса беше така объркана, че дори не направи опит да я задържи. А в стаята стана така пусто, сякаш момичето отнесе оттук и последните искрици живот.

Без да бърза, Лоиса свали сватбената си премяна и без да гледа в огледалото, разплете косите си. Нямахше желание да поглежда в огледалото. Все ѝ се струваше, че някой стои зад гърба ѝ и наднича. Откак Фалк стана стопанин на Верлен, много мръсни неща бяха се извършили в голямата зала на замъка. Но сега Лоиса беше изпълнена с решимост да отмъсти, макар и само за едно престъпление, да отмъсти за тази жена от Есткарп.

Потънала в мрачни размисли, тя съвсем забрави, че е в навечерието на сватбата си. За пръв път през последните дни Лоиса не извади от сандъка военното снаряжение, за да го провери и помечтае.

Над морето виеше вятър. Но вълните не бяха високи както преди. Скрили се от вятъра, хората на Фалк търпеливо чакаха плячката. Корабите, изглеждащи така красиви от прозореца, бяха по-прекрасни от брега.

Като се загърна по-плътно с плаща си, Хунолд внимателно се вглеждаше в мъглата. Корабите не бяха от Карстен. Хунолд беше уверен, че ще станат свидетели на гибелта на вражеския флот. Как хубаво всичко се подреждаше! Падна му се възможност да проследи действията на Фалк при такива обстоятелства. Според слуховете,

благодарение на мародерство, във Верлен бяха натрупани несметни богатства. Щом Ивиан се жени за това невзрачно момиче, той има право да поиска отчет за всички съкровища. На Хунолд му провървя. Той ще види всичко със собствените си очи и ще докладва лично на херцога.

Беше очевидно, че корабите са обречени и не могат да преминат рифовете. Хората на Фалк дружно изскочиха от укрытията и започнаха да поставят по брега фенери. Ако тези глупаци от корабите ги вземат за фарове, още по-добре. Ще им спестят време.

Светлината на фенерите улови в мрака носа на първия кораб. Вълните неумолимо го носеха към брега, където мародерите споряха точно на кое място ще се разбие. Корабът се качи на гребена на вълната, високо вирнал нос, и падна с дъното си върху камъните. И изведнъж — изчезна!

Хората на брега се вкамениха. Те бяха твърдо уверени, че пред очите им корабът се разби и неговите отломки плават в мрежите им. Но мрежите бяха празни. Само вятърът свиреше в тях. Нито кораб, нито отломки.

Никой на брега не мръдна. Хората не вярваха на очите си, а през това време се приближи и втори кораб. Той се носеше право към скалата, където стояха Хунолд и Фалк, и като че го направляваше невидим кормчия. На корабните въжета нямаше никой и палубата беше пуста.

Вълните отново издигнаха кораба, за да го хвърлят върху острите скали. Този път корабът беше толкова близо до брега, че Хунолд без особен труд би могъл да скочи върху пустата палуба. Носът на кораба се издигаше все по-високо и по-високо. Гравираният на носа звяр издигна към небето озъбената си паст. И полетя надолу! Водата закипя...

Но и този кораб изчезна!

Хунолд хвана Фалк за рамото и видя върху побледнялото му лице изписан невероятен ужас. Появи се трети кораб, но хората на Верлен с диви викове се хвърлиха да бягат. Захвърлените по брега фенери осветяваха прострениите мрежи, в които освен мръсна пяна този път не попадащ нищо.

По-късно за мрежата се хвана нечия ръка. Тя се вкопчи в отчаяна мъртва хватка. Вълните преобърнаха тялото, но не можаха да го

отнесат в морето — мрежата беше здраво закрепена. След като си пое дъх, грохналият и изранен от камъните плувец, пълзейки, се добра до плажа, просна се на пясъка и замря...

3. ПЛЕНЕНАТА МАГЪОСНИЦА

Всички обитатели на Верлен решиха, че изчезналите кораби не са нищо друго, освен изпратени от демоните привидения. Дори на следващото утро на Фалк едва ли би му се удало да накара своите хора да излязат на брега. И не им заповяда. Не искаше да подлага на изпитание своята власт.

Всички формалности по брачния договор той искаше да уреди, преди слуховете за случилото се да стигнат до Каре и да дадат повод на херцога да се откаже от наследницата на Верлен. И за да отклони по някакъв начин вниманието на неговите посланици от суеверния страх, той ги поведе към съкровищницата. На тримата направи скъпи подаръци. На самия херцог господарят на Верлен помоли да поднесат от негово име меч и ножница, обсипана със скъпоценни камъни, в знак на възхищение от воинската му храброст, Фалк не можеше да забрави нощния кошмар. Обливаше се в студена пот и през цялото време се двоумеше дали да не издаде заповед за претърсване на всички кътчета и тъмни ъгли в замъка.

Не убягна от вниманието му, че посланиците на херцога избягват да говорят за нощното произшествие, но продължаваше да гадае дали това е за добро или лошо. Обаче около час преди брачната церемония, когато бяха се разположили в покоите на Фалк, Хунолд извади изпод подплатения си с кожа плащ някаква вещ. Той внимателно я постави на перваза на прозореца, по-близо до светлината.

Като пъхтеше тежко и придържаше корема си с ръце, Сирик се наведе и с любопитство я заразглежда.

— Какво е това, маршале? Защо сте взели тази играчка от селското момиченце? — попита той, като дишаше тежко.

Хунолд постави върху дланта си грубо издяланото корабче-играчка с отчупена пръчица вместо мачта.

— Това, Светейши, е могъщ кораб! — ласкаво каза той. — Един от трите, които се разбиха тази нощ под стените на замъка. Ти си прав, Сирик, това е играчка, само че ние в такива игри не играем. От името

на Карстен искам отговор от барон Фалк! Каква работа има той с изчадията на тъмнината — магьосниците на Ескарп?

Фалк се напрегна. Лицето му побледня, а след това почервения от прилив на кръв. Той с учудване гледаше дървеното корабче и с огромно усилие на волята потискаше гнева си, защото разбираше, че ако сега се провали, всичко отива по дяволите.

— Нима бих изпратил своите хора да събират отломките на такова корабче? — Фалк видимо се стараеше да запази спокойствие. — Ти вероятно си намерил тази вещ сутринта на брега. Но защо реши, че снощните кораби и тази треска са едно и също нещо? И на всичко отгоре ги свързваш с магьосничеството на Есткарп.

— Да, намерих го на пясъка — съгласи се Хунолд — отдавна зная за магьосническите привидения и затова минах със своите хора по брега и това, което намерихме, е истинско съкровище. Ей, Марк, Джо!

Влязоха двама оръженосци и въведоха вързана жена, от която явно и двамата се страхуваха.

— Ето ти флота! — Хунолд хвърли корабчето на Фалк.

— А ето и човека, който, ако не се лъжа, го е построил!

Пленници, изхвърлени на брега от вълните, не бяха нещо рядко за владетеля на Верлен. С пленниците той не се занимаваше дълго й като правило всичко завършваше по един и същи начин. Изглежда бурята премина и Фалк възвърна самоувереността си.

— И така — усмихна се Фалк, като предвкушаваше забавата, и се облегна в креслото, — ти си хванал магьосница! С вид на познавач той огледа жената. Беше кожа и кости, но от нея лъхаше сила. Може и да се поразвлече. Може би Хунолд сам ще пожелае да я укроти? Макар магьосницата и да не е красавица... А тази изглеждаше така, сякаш вълните са я носили по морето цял месец. Той се вгледа в парцалите, останали от дрехите й, които едва прикриваха тялото, покрито с изсъхнала сол.

Такива кожени куртки носят под ризниците — помисли той. — Значи тя е имала оръжие? — Фалк се посви. — Магьосница с ризница и в добавка — призрачен флот? Нима Есткарп тръгва на поход срещу Верлен? Магьосниците имат с тях стари сметки. Но от север не са дошли никакви тревожни известия. Има над какво да се помисли... Но после, после. Сега трябва да насочи вниманието си към Хунолд. Да не вземе в последния момент да се скара с херцога.

Фалк старателно избягваше погледа на жената, но все пак се чувстваше господар на положението.

— Скъпи маршале, изглежда в Каре не знаят, че със силата на погледа си магьосниците могат да смажат волята на човека. Както виждам, твоите оръженосци не са взели нужните предпазни мерки.

— А ти изглежда си запознат с магьосниците?

— По-внимателно — помисли Фалк. — Хунолд стана дясна ръка на Ивиан не само благодарение на меча си и не си заслужава да се спори с него. Нека да видят, че във Верлен няма предатели и глупаци.

— Просто Есткарп не за първи път плаща дан на нашите скали — усмихна се Фалк.

— Като видя усмивката му, Хунолд веднага се разпореди:

— Ей, Марк, хвърли пелерината върху главата ѝ. Жената стоеше неподвижно. Откакто я бяха довели, тя не беше проронила нито дума. Може би от дългото стоене във водата или от блъскането в камъните тя още не беше дошла на себе си и се намираше в полусъзнание? Но бдителността на хората от Верлен не намаляваше, тъй като тази жена не крещеше, не молеше пощада и не се съпротивляваше напразно. Щом ѝ хвърлиха наметалото, Фалк се приближи до нея. Думите му бяха отправени към седящите наоколо мъже, макар че в действителност бяха адресирани само към жената. По нейната реакция Фалк искаше да се убеди в правилността на предположението си.

— Нима на маршала не му е известно как може да се обезвреди магьосница? Това е много просто! И даже малко приятно... — С видимо удоволствие той се впусна в непристойни обяснения.

Сирик избухна в смях. С две ръце той държеше корема си, който се тресеше. Накрая Хунолд също се усмихна.

— Вие във Верлен имате твърде изискани развлечения.

Само Дуарт като че ли не споделяше общото веселие. Навел очи, той мълчаливо стискаше пръстите си, но скоро и по неговите бледни бузи изби червенина.

Жената с наметалото на главата стоеше неподвижно и не издаваше никакъв звук.

— Отведете я — заповяда Фалк. — Нека сенешалът я наглежда. Ние още ще се поразвлечем с нея. За всичко има време. — Той отново стана радушен стопанин и престана да се страхува за своето

положение. — И все пак, съгласно волята на херцога да пристъпим към брачния договор.

Фалк търпеливо чакаше. Никой не знаеше с какво нетърпение чака да чуе заключителните думи на Хунолд. Дори когато Лоиса, сложила ръка върху ръкохватката на секирата, ще бъде пред олтара на рядко посещавания параклис във Верлен и Сирил, тежко лъхтейки, произнася необходимите според обряда думи, Хунолд може от името на херцога да се откаже от този брак. Но ако Лоиса стане херцогиня на Карстен — тогава нищо няма да попречи на Фалк да осъществи своя план. Той дълго го обмисля и беше пресметнал много ходове напред.

— Да — да — Сирик запъшка и тежко се надигна, като оправяше расото си. — Бракосъчетание... Няма да измъчваме годеницата, Дуарт... Ех, младост, гореща кръв... Да — да... Бракосъчетание!

„Сега всичко е в моите ръце — с доволство помисли Сирик. — А този обещен некултурен военен няма какво да подскача. Друго нещо е благородният Дуарт. Само на него му прилича да държи секирата от името на своя повелител. Той, Сирик, посъветва херцога да изпрати Дуарт. Ивиан всичко разбра и топло се сбогува с него преди отпътуването им от Каре. Скоро Ивиан ще разбере и... Той вече разбра, че в съюз с Братството на Храма и при поддръжка от страна на древните родове няма нужда да общува с бунтовници като Хунолд. Нека този брак да ознаменува началото на края на Хунолд!“

Захладя. Лоиса бързо си тръгна по галерията от главната зала. Тя търпеливо изслуша всички наздрависи, но ѝ се гадеше от надутите пожелания за щастие. Какво ти щастие... На нея не ѝ трябва нищо, освен свобода!

Като затвори вратата след себе си, тя я заключи с трите ключалки. Сега би потрябвал много добър таран, за да се проникне тук. Лоиса се залови за работа. Най-напред тя свали всички украшения от себе си. Сватбената премяна хвърли на пода. Тя разстла на пода една кърпа и застана боса пред огледалния щит, но беше толкова възбудена, че не чувстваше студа от каменните плочи. Тежките ѝ разпуснати коси бяха пръснати по раменете и стигаха до голите бедра.

Отначало Лоиса ги отреза на око, като безжалостно работеше с ножиците и косите кичур след кичур падаха безшумно върху кърпата. След това тя ги подравни така, че да не се виждат под шлема. Сега можеше да използва и наставленията на Бетти. С голямо старание тя

почерни със сажди белезникавите си вежди и късите мигли. Тя така се увлече в детайлите, че забрави за цялото. Като отстъпи от огледалото, девойката внимателно огледа отражението си и остана поразена от промяната, настъпила с лицето ѝ.

Сега Лоиса не се съмняваше, че ще може да мине през главната зала, без да я познаят. Тя се приближи до ложето и започна да облича военната си екипировка. Затъкна на пояса си портупея и беше се навела за пътните торби, когато ръката ѝ неочаквано спря. Нещо у нея не ѝ даваше незабавно да напусне Верлен. През целия ден по време на брачната церемония тя търпеше и само мисълта за бягството ѝ помагаше да се държи. Така чакаше тя тази вечер! За успеха на бягството ѝ не можеше да има нищо по-добро от сватбения пир. Целият замък ще гуляе и едва ли караулите ще устоят на пиянската съблазън. А освен това тя намери тайния ход!

Но нещо не ѝ даваше да тръгне и я караше да губи скъпоценно време. Непреодолимо я теглеше към галерията на главната зала, където кипеше сватбеният пир. Въпреки волята си Лоиса се втурна към вратата.

Какво казваше прислужницата?... Някой ще връхлети на крилата на бурята... Гледай да не изпуснеш случая, Лоиса, наследнице на Верлен! Ето го нейния случай! Тя няма да го изпусне! Тя ще употреби цялата си хитрост и предпазливост, създадени у нея през дългите години на унижения в замъка на Фалк.

Момичето се спусна не към тайния ход за който хората на Фалк дори не подозираха, а към вратата, водеща към главната зала. Лоиса нямаше сили да се бори с това чувство и затова дори не забеляза как ръцете ѝ сами отместиха мандалото. И ето токчетата ѝ вече чукат по стълбата на галерията...

Топлината от огнището долу не достигаше дотук. Даже гласовете, които долитаха, бяха неразбрани. Пируващите ядяха, пиеха и по всичко личеше, че скоро ще преминат и към други забавления. Лоиса потрепери от отвращение, но не мръдна от мястото си. Тя не откъсваше поглед от централната маса и седящите на нея хора, като че ли за нея беше много важно да не пропусне нито един техен жест.

В параклиса на Верлен Сирик се стори на Лоиса твърде величествен. А може би просто свещеническото расо го беше преобразило временно. Сега той изглеждаше като шкембе и все още

продължаваше да тъпче в устата си ястията от различните блюда и подноси, докато неговите сътрапезници отдавна се бяха наситили и вече само пиеха.

Докато Лоиса беше на масата, за любовницата на баща ѝ там нямаше място и Бетти много добре знаеше това. Фалк настояваше да се спазват всички правила. Но сега Бетти тържествуваше. С богатата брошка на гърдите — същата, която ѝ даде в съкровищницата, тя се увърташе около Фалк и любезничеше с него. Тъй като в шума Лоиса почти нищо не чуваше, зрението ѝ се изостри. От вниманието ѝ не убягна как Бетти се озърта настрани и прави мили очи на Хунолд. Не пропускаше случая да изложи на показ белите си рамене и гърди, които съблазнително се показваха от деколтето на червената ѝ рокля.

Дуарт седеше на крайчето на креслото, потънал в мрачни мисли. Той гледаше голямата си чаша с такова изражение, сякаш на дъното ѝ виждаше зловещо предзнаменование. Обикновената кройка на виолетовата камизола и старческата мършавост му придаваха вид на лекар в тази натруфена компания. Той явно не споделяше общото веселие.

„Трябва да тръгвам, и то веднага!“ — сепна се Лоиса. С пътно наметало, прикриващо кожената куртка и ризницата, като смътна сянка ще се мерне пред замъглените очи на пируващите и за кратко време ще се чувства в безопасност. Наистина, сега е студено, но скоро ще дойде пролетта! Лоиса направи няколко крачки, но нямата заповед, която я доведе тук, отново я върна към перилата на галерията.

Хунолд се беше навел и говореше нещо на Фалк. Солиден мъж, ненапразно Бетти поглеждаше към него. Лисиче лице с рижави като на баща ѝ мустаци. Маршалът показваше бързо нещо с пръстите си и до Лоиса като приглушено ехо достигна дивият смях на господаря на Верлен.

Лицето на Бетти се изкриви. Тя хвана Фалк за ръкава, но той дори не се обърна, а с такава сила отблъсна любовницата си от масата, че тя падна на пода зад креслото.

Дуарт остави голямата чаша и стана. Като закопча кожената яка на наметалото си, той мрачно каза нещо и Лоиса разбра, че старецът за нещо възразява. След това видя как Дуарт се обърна на другата страна и се досети, че той е недоволен от поредната пошлост на своите сътрапезници.

Хунолд се засмя, а Фалк удари с юмрук по масата и заповяда да налят вино. През това време най-старият от посланиците на херцога, като се олюляваше между масите, се насочи към изхода, водещ към предоставените му покои.

До централната врата той изведнъж се засуети. В залата влязоха войни с ризници и застанаха в две редици, като образуваха проход към подиума, върху който беше поставена централната маса. Шумът малко стихна, когато въведоха пленника, чиито ръце бяха вързани отзад на гърба. На Лоиса отначало ѝ се стори, че това е мъж. Но защо на главата му има чувал? Той не виждаше пътя и се спъваше, а хората наоколо се кикотеха.

Като прекара ръка по масата, Фалк почисти мястото между себе си и Хунолд. Той събори от масата недопитата чаша на Дуарт, която се обърна върху Сирик. Той започна да се възмуцава, но никой не му обърна внимание, Фалк извади от джоба си две монети и ги подхвърли. Те паднаха на масата с надписите нагоре, Фалк ги побутна към Хунолд, като му предоставяше правото да хвърля пръв. Хунолд с интерес разгледа монетите, подхвърли някаква шега и хвърли — паднаха се два профила. Сега беше ред на Фалк. Забравила неотдавнашната грубост на любовника си, Бетти допълзя по-близо и не сваляше очи от въртящите се във въздуха монети. Когато те паднаха, тя се притисна към креслото на Фалк, като че резултатът ѝ придаде сили и смелост, Фалк се засмя и поздрави госта си.

Хунолд стана и се насочи към края на масата. Войните около пленника отстъпиха. Без да сваля чувала от главата му, Хунолд започна да разкопчава кожената му куртка. След това я дръпна и разголи до кръста пленника. Всички присъстващи ахнаха от изненада.

Под погледите на хилещите се мъже Хунолд хвана жената за рамото. С неочаквана за неговото телосложение сила той вдигна жената на ръце и тръгна към стълбата, Фалк изрази недоволство, когато разбра, че няма да може да наблюдава забавлението, и много от поданиците му го подкрепиха, но Хунолд отрицателно поклати глава и не спря.

Кой знае защо, от всички жертви на владетеля на Верлен, които беше видяла през своя живот, Лоиса реши, че трябва да спаси точно тази. Девойката с тревога помисли, че няма да може да се справи с

Хунолд, а още по-малко с Фалк, ако той реши да ги последва, но нещо непреодолимо я караше да действа въпреки здравия смисъл.

Лоиса тръгна бързо към своята стая. Да бяга, облечена в мъжки дрехи, се оказа значително по-лесно. Тя пак заключи вратата с трите ключалки, хвърли наметалото и стремително се приближи до огледалния щит. Без да погледне отражението си, тя решително отмести щита настрана и откри входа към системата тайни подземни ходове на замъка. Беше ги открила преди три години.

Била е много пъти тук, за да изследва каменните лабиринти. Като се озова в тъмнината, напрегна паметта си, за да определи накъде да върви.

Като вървеше надолу, Лоиса броеше стъпалата: още малко надолу и остър десен завой. Тя се придържаше с ръка за стената, за да не обърка пътя.

Отново стъпала, но този път те водят нагоре. Ето го кръглото светло петно. Това е капандурата. А това е стая за живеене и в нея има някой. Лоиса се повдигна на пръсти и погледна. Всичко се оказа така, както предполагаше.

Дуарт, който сега ѝ се стори още по-стар и изнемощял, мина покрай високото ложе към камината и протегна ръце към огъня. Беше свалил наметалото с кожената яка. Устните му мърдаха, като че ли в безсилна ярост проклинаше някого.

Лоиса продължи по-нататък. Следващата капандура беше тъмна и тя реши, че това са покоите на Сирик, който още не е станал от масата. Лоиса забърза към следващото отворстие, откъдето излизаше златист светъл лъч. Тя не се съмняваше, че е достигнала своята цел, и без да погледне през дупката, започна да отваря тайната врата.

Чу се някакво бърборене... Шум от борба... С всичка сила Лоиса натисна скритата пружина, но механизмът заяде. За тези ходове в замъка изглежда, освен нея никой друг не знаеше и, разбира се, никой не поддържаше вратите. Проходът беше тесен. Лоиса опря ръце в противоположната стена и натисна вратата с гръб. Тя неочаквано поддаде и момичето едва се задържа на краката си, като се хвана за касата на вратата. Тя измъкна меча и го размаха с ловкост, която беше придобило от тайните упражнения през дългите години.

Хунолд, който се бореше в леглото с отчаяно съпротивляващата се жертва, вдигна към Лоиса учуденото си лице. С бързината на котка

маршалът отскочи към отдалечената стена на стаята и грабна портупея с оръжието, който висеше на масата.

4. ТАЙНИТЕ ХОДОВЕ

Лоиса не можа да съобрази веднага, че заради военното облекло Хунолд я смята за мъж, дошъл да попречи на забавлението му. Като държеше в ръка извадения меч, той против всички правила извади от кобура самострела си. Едва тогава вниманието му привлече жената, която с вързани ръце пълзеше към него по изпомачканата постеля.

Ръководейки се повече от инстинкта, отколкото от разума, Лоиса сграбчи попадналата ѝ под ръка камзола на Хунолд и я хвърли в лицето му. Това ѝ спаси живота. Ръката на Хунолд трепна и иглата улучи вместо нея стойката на ложето.

Бълвайки проклетия, Хунолд махна камзолата и рязко се обърна към жената. Тя вече стоеше изправена с лице към него и внимателно го гледаше в очите. Дори не мръдна, когато маршалът се обърна. Само разтвори устни и от устата ѝ падна някакъв кръгъл предмет. Той увисна на къса верижка, която жената стискаше със зъбите си, и се залюля.

Хунолд се вцепени. Полузатворените му очи следяха люлеещия се на верижката тъмен камък.

Лоиса замръзна до ложето. Това, което ставаше, приличаше само на кошмарен сън. Жената се обърна, с гръб към Лоиса. Хунолд, без да сваля очи от камъка, също се обърна. Очите на Хунолд се успокоиха едва когато камъкът престана да се люлее. Долната му устна увисна, а на челото му се появиха капчици пот.

Чувството, което доведе Лоиса тук, продължаваше да я води, като през цялото време я караше да изпълнява някаква роля в чуждата игра. Момичето мълчаливо отрязва с меча си въженцето, което стягаше ръцете на жената. Парчетата паднаха на пода, а върху китките ѝ останаха червени следи. Ръцете ѝ висяха, като че ли повече не я слушаха.

През това време Хунолд се размърда. Ръката, с която държеше самострела, се разтвори с такова неимоверно усилие, като че ли върху нея въздействаше някаква огромна сила. Маршалът се изпоти. От полуотворената му уста течаха слюнки.

Само очите му като че ли бяха живи. Те горяха с ненавист и ужас, но той просто не можеше да ги отмести от тъмния камък. Ръката със самострела бавно се разтвори. Раменете му се тресяха. Лоиса стоеше на няколко крачки от него и физически усещаше напрежението на безмълвната борба. Хунолд вече не искаше да убива. Той желаше само да се спаси, но и спасение нямаше за него. Най-накрая дулото на самострела опря в гърлото на Хунолд и той тихо зави като хванат в капан звяр. Щракна спусъкът. От гърлото му бликна кръв. Хунолд падна напред. Жената отскочи, като блъсна и Лоиса. Маршалът рухна на колене пред ложето и забучи главата си в пода, като че ли още молеше за пощада. Беше се вкопчил с ръце в покривалото.

Едва сега жената се обърна с лице към Лоиса. Тя се опита да вдигне подпухналите си ръце, за да вземе камъка, но не можа и тогава отново го всмукна в устата си. След това с поглед, в който се четеше заповед посочи отвора в стената.

През целия си живот Лоиса жадно беше слушала разкази за магьосниците на Есткарп. Но това бяха приказки за далечни страни, на които можеш да вярваш, а може и да не вярваш. Днес, докато ѝ помагаше да се облече за брачната церемония, Бетти цветисто ѝ описваше изчезването на корабите през изминалата нощ, но Лоиса беше така погълната от своите планове и опасения, че не обърна никакво внимание на разказа ѝ.

Но това, което видя сега, преобърна представите ѝ за жените на Есткарп и за тяхното магьосничество. От докосването на магьосницата Лоиса трепна и тръгна към тайния вход, макар че в този момент изпитваше само едно желание — да бъде колкото се може по-далече от тази жена. Жената решително тръгна след нея и момичето разбра, че у магьосницата има още много сили, независимо от това как са се държали с нея, докато е била в плен.

Лоиса бързаше да се махне отгук и защото се опасяваше от появяването на баща ѝ. Ненаситният Фалк можеше да се втурне в покоите на Хунолд всеки момент. Но все пак тя не пожали време и усилия, за да затвори тайната врата. Лоиса трепна с цялото си тяло, когато почувства в тъмнината докосването на магьосницата, но независимо от това я хвана за колана и я повлече след себе си.

Отправиха се към нейната стая. Времето беше скъпо. Ами ако Фалк поиска да посети маршала? Или влезе камериерът на Хунолд? А

може би на баща ѝ ще му хрумне да я повика? Не, тя няма да чака и още преди разсъмване ще напусне Верлен с магьосницата или без нея! След като взе това решение, Лоиса се почувства по-уверена.

Когато се озова отново в осветената стая, Лоиса въпреки разума си не можа да остане равнодушна към страданията на своята спътница. Тя изми и превърза с мека кърпа подпухналите ръце на магьосницата, а след това избра за нея някои от своите дрехи.

Малко по-късно магьосницата успя да вдигне ръце до устните си и камъкът се плъзна от устата в шепите ѝ. Жената демонстративно се отдръпна, като с това даваше на Лоиса да разбере, че не трябва да докосва камъка, но тя и без това за нищо на света не би го сторила.

— Сложи го на врата ми — това бяха първите думи на магьосницата.

Лоиса мълчаливо закопча верижката на шията ѝ и забеляза, че косите на магьосницата са отрязани също така късо и небрежно като на самата нея — възможно със същата цел...

— Благодаря ти, наследнице на Верлен — произнесе магьосницата с хриплив глас. — А сега ще те помоля за глътка вода.

Лоиса поднесе чашата към устните ѝ.

— Няма защо да ми благодариш — каза тя, като събра смелост. — Както виждам, твоето оръжие е по-силно от всяка стомана!

Магьосницата погледна Лоиса над чашката. Очите ѝ се смееха и момичето изведнъж почувства, че вече не се страхува, макар че до тази жена тя, както и преди, се чувстваше неуверена, млада и непохватна.

— Аз ни бих могла да използвам своето оръжие, ако не беше се появила ти. Сама не бих рискувала, защото то не бива да попада в чужди ръце. Дори ако ме заплашва смърт. Но стига за това... — Магьосницата погледна превръзките на китките си, а след това огледа стаята на Лоиса. Тя забеляза купчинката с остригани коси и пътните чанти върху сандъка.

— Изглежда, скъпа херцогиньо, ти се готвиш да заминаваш на сватбено пътешествие.

Дали твърдият глас на магьосницата я предразполагаше или магьосническата сила подейства, но Лоиса ѝ се довери.

— Аз не съм никаква херцогиня на Карстен. Напрасно произнесоха над мен всички, установени думи и пратениците на Ивиан коленичиха пред мен. — Лоиса се усмихна, като си спомни колко

усилия струваше това на Сирик. — Аз не съм избрала Ивиан и се съгласих на това бракосъчетание само за да избягам от Верлен.

— Но ти ми се притече на помощ. — Магьосницата внимателно погледна Лоиса с големите си тъмни очи и момичето се смути от този поглед.

— Не можех да постъпя по друг начин! — призна тя. — Нещо не ми даваше да тръгна. Твоята магия ли, господарке?

— Кой знае, кой знае. Аз се обръцах тук към всеки, който е способен да ме чуе. Изглежда, наследнице на Верлен, нас ни свързва нещо повече от опасността на положението ни. По-точно — магьосницата се усмихна, — като имам предвид външността ти, наследнико на Верлен.

— Наричай ме Брайант. Обикновен наемник. — Лоиса разказа предварително измислената легенда.

— И къде се готвиш да отиваш, Брайант? В Каре? Или на север! Там скоро ще потрябват наемници.

— Есткарп воюва ли?

— По-добре е да се каже, че го принуждават да воюва.

— Магьосницата стана. — Сега нямаме време. После ще поговорим, когато сме по-далече от тези стени. Нали знаеш как да се измъкнем оттук?

Лоиса метна пътните чанти на рамото си и вдигна качулката на наметалото върху шлема си. Тя се готвеше да изгаси светлината, но магьосницата ѝ показа кърпата, която лежеше на пода. Като се ругаеше за разсеяността си, Лоиса сграбчи кърпата и изтърси косите в догарящия огън на камината.

— Ето така е по-добре — каза жената. — Не оставяй нищо, с което могат да те дърпат обратно. В косите има сила. — Тя се обърна към средния прозорец. — Към морето ли гледа?

— Да.

— Да оставим лъжливи следи, Брайант. Нека смъртта на Лоиса да ни прикрие.

Лоиса бързо отвори прозореца и хвърли сватбената рокля долу върху скалите. Магьосницата ѝ подсказа да завърже един усукан чаршаф за прозореца и да го спусне надолу.

— Не мисля — каза тя, — че като видят отворения прозорец, ще започнат да търся някакъв друг изход от стаята.

Накрая те се мушнаха в тайната врата, която се намираше зад огледалния щит. Сега трябваше да вървят в тъмнина. Лоиса посъветва жената да се придържа към дялната стена и да върви внимателно. Пръстите им докосваха грубите плочи и скоро почувстваха, че стената става влажна. Пръстите им докосваха грубите плочи и скоро почувстваха, че стената става влажна. Миришеше на море и нещо гнило. Надолу, надолу... Чу се приглушен плисък на вълни. Лоиса броеше стъпалата.

— Ето! Тук е проходът към едно странно място.

— Странно?

— Да. Аз винаги съм се старала да не се застоювам тук, но сега се страхувам, че ще се наложи. Ще трябва да дочакаме до разсъмване, иначе не се вижда пътят.

С усилие на волята си Лоиса тръгна внимателно напред. Тя е идвала тук три пъти и всеки път е изпитвала необясним страх и тревога. Ето и сега усети растяща заплаха, нещо по-лошо от смъртта. Но момичето вървеше напред, без да спира, като увличаше след себе си и магьосницата. Зад гърба си чуваше нейното дишане.

Изведнъж магьосницата съвсем тихо, като че ли се боеше, че може да ги подслушват, прошепна:

— Тука е „Мястото на Властта“.

— Странно място — измърмори Лоиса. — Не ми харесва. Обаче друг изход от Верлен няма.

Те не виждаха нищо в тъмнината, но почувстваха, че тесният проход е свършил. Лоиса забеляза тънък светъл лъч над главата си и реши, че през някаква пукнатина преминава светлината на утринна звезда.

Изведнъж тя откри и друг източник на светлина, който отначало слабо, но постепенно все по-ярко осветляваше подземие, като че ли се повдигаше тежка завеса. След това момичето чу напевно мърморене, но не разбра думите. Гласът звънливо се носеше в тайнственото подземие. Мътното кръгло петно се движеше по самия под и се разгаряше все по-ярко. Накрая Лоиса се досети, че свети камъкът на магьосницата.

По цялото ѝ тяло пробягнаха тръпки. Като че ли въздухът тук беше наситен с енергия. На Лоиса ѝ се прииска нещо, но какво и самата тя не знаеше. Като идваше на това място по-рано, Лоиса

изпитваше невероятен ужас, но нарочно се задържаше тук, за да се пребори със себе си. Сега не се страхуваше, но я обхвана съвсем непознато чувство, което дори не можеше да назове.

В светлината на камъка Лоиса видя магьосницата. Тя се поклащаше напред-назад. Лицето ѝ беше напрегнато, а погледът — чужд. Устните ѝ непрекъснато мърдаха. Жената като че ли молеше за нещо, спореше, произнасяше заклинания... Лоиса разбра едно: те се намират във властта на някаква енергия, която струи буквално отвсякъде — изпод скалите под краката им, от стените — като че ли нещо, което е дремело тук много столетия, неочаквано се е пробудило и набира мощ.

Какво е това? Лоиса внимателно се вглеждаше в обкръжаващата я мъгла, която слабата светлина на тъмния камък вече едва разсейваше. Какво се крие тук?

— Време е да тръгваме! — твърдо каза магьосницата. Тъмните ѝ очи бяха широко отворени, ръцете безволно отпуснати. — Това е по-силно от мен! Не мога да се справя. Тук властва древна сила. Хората не могат да я постигнат и да я победят. Тук са се покланяли на бог, на който вече хиляди години не издигат олтари. Древните сили са се пробудили и могат да въстанат! Къде е изходът? Трябва да тръгваме, докато не е късно.

— Светлината на твоя камък ще ни помогне! — Лоиса притвори очи, за да си спомни пътя. — Насам! — Тя решително посочи с ръка.

Магьосницата бавно се изкачваше по широките, грубо издялани и изтънели от времето стъпала в указаната посока. Светлината на камъка достатъчно осветяваше пътя им.

Накрая те се добраха до пещера. От нея започваше нагорнище, което водеше към повърхността. При несигурната светлина на кристала те рискуваха да си счупят вратовете сред натрупаните камънаци, но да забавят хода не можеше да става и дума.

Опасенията на Лоиса се оправдаха; нагорнището се оказа трудно. Макар че магьосницата не издаваше нито звук, Лоиса чувстваше колко ѝ е трудно да се вкопчва в камъните с изранените си ръце. Тя ѝ помагаше, доколкото можеше — подбутваше я или подпираше. Камъните се търкаляха под краката им и всеки момент рискуваха да паднат долу. С големи усилия те се изкачиха догоре и изтощени докрай, легнаха върху острата трева.

Вдишваха соления морски въздух и гледаха сивото утринно небе.
— Ще потърсим ли лодка на брега или ще тръгнем пеш към хълмовете? — попита магьосницата.

Лоиса седна.

— Нито едното, нито другото — решително каза тя. — Ние излязохме на пасбището, на което по това време на годината пасат коне. Наблизо се намира колиба, в която има конски амуниции, но обикновено я охраняват.

Магьосницата се усмихна.

— Но там има един пазач, той едва ли ще може да устои на две отчаяни жени. Покажи ми тази колиба и смятай, че охраната вече я няма.

Те пресякоха пасбището. Лоиса знаеше, че конете са близо до колибата, защото два дни преди бурята там разхвърляха каменна сол.

Над входа на колибата гореше фенер. Недалеч Лоиса видя бойните коне, специално отглеждани, за да носят тежкото въоръжение на войните по време на сражения. Но тук някъде трябваше да има и по-дребни коне с гъста остра козина. Те бяха предназначени за лов по хълмовете и бяха много по-издръжливи от тези, които предпочиташе Фалк.

Лоиса забеляза два точно такива коня. Те се явиха, като че ли подчинявайки се на мисления ѝ зов. Момичето сложи на земята пътните чанти и тихо подсвирна. За нейна радост конете послушно се приближиха. Те се душеха един друг. Дългите им гривви падаха на очите им.

„Дано да дадат да им сложим юздите!“ — помисли си тя, като изпревари конете и внимателно се приближи до колибата, която изглежда наистина никой не охраняваше. „Нима караулът е оставил поста си и е отишъл да пирува? — намръщи се Лоиса. — Лошо му се пише на пазача, ако Фалк научи.“

Тя бутна скърцащата врата. Удари я миризмата на конска пот, кожена сбруя. Чувстваше се остро и дъх на селска медовина. Три чаши от тази силна медовина можеха да съборят дори Фалк. Лоиса, без да иска, бутна с крак една стомна и от гърлото ѝ бавно потече гъста течност. Пазачът хъркаше сладко върху сламения тюфлек. Като взе две юзди и две седла, каквито ползват ловците, Лоиса тихо се измъкна от колибата и затвори след себе си вратата.

Кончетата позволиха да им постави юздите и седлата. Оставаше ѝ само по-здро̀во да затегне каишите. Когато скочиха на седлата и потеглиха по единствената пътечка, извеждаща от Верлен, магьосницата я попита:

— Накъде тръгваш, наемнико?

— Към планината. — Момичето беше обмислило плана за бягство от замъка до най-малки подробности, но сега, когато седеше на седлото, не знаеше какво да прави по-нататък. На нея ѝ се струваше, че да се измъкне от Верлен е неосъществима мечта и недостижима цел. Затова Лоиса насочи всичките си усилия към решаването на тази задача и не се замисляше много за нищо друго. — Ти казваш, че Есткарп воюва? — никога по-рано на нея не ѝ беше идвало наум да се отпрати в страна, разказите за която навяват страх. Но защо да не отиде сега, когато до нея язди истинска магьосница от тези краища?

— Да, наемнико, Есткарп воюва. Но какво ще кажеш за Каре, херцогиньо? Не искаш ли да погледнеш херцогството си с очите си и да видиш от какво бъдеще се отказваш?

От изненада Лоиса пусна коня в галоп, а това не беше много безопасно тук.

— Каре? — Тя повтори въпроса и се замисли. Разбира се, тя не желае да бъде херцогиня, но от друга страна, Каре е център на южните земи. При това, ако потрябва помощ, там винаги може да намери свои роднини. А и да се укрие в големия град като наемник е дребна работа, а това сега е най-важното. Освен това, ако Фалк намисли да я търси, едва ли ще му дойде наум да я търси в Каре.

— Есткарп ще почака малко — каза магьосницата. — Карстен ни заплашва и трябва да знаем какво замислят там.

Лоиса се остави бързо да я уговорят. Дори ѝ се стори, че накрая е намерила пътеводната нишка и като тръгне по нея, ще успее да получи всичко, за което е мечтала.

— Щом трябва да вървим в Каре, ще вървим — реши наследницата на Верлен.

ТРЕТА ЧАСТ

КАРСТЕН

1. ГРОНИЦАТА НА ВОЛТ

Пет души лежаха върху пясъка на малкия залив. Единият от тях беше мъртъв — с разбита в скалите глава. Денят беше горещ, и слънцето безпощадно напичаше полуголите тела. Задушният въздух беше наситен с миризмата на гниещи водорасли.

Като се приповдигна на лакът, Саймън се закашля. Виеше му се свят. Той изпълзя малко настрана и повърна всичко, което беше останало в стомаха му. Това му помогна да дойде на себе си. Виенето на свят спря. Саймън седна и се огледа. Цялото му тяло беше в синини.

Мислите му бяха объркани. От всичко случило се паметта му беше съхранила само отделни моменти. Кошмарът започна с бягството от Сулкар... След това Магнус Осберик взриви силовия механизъм. Взривът не само изтри от лицето на земята целия град, но и предизвика силна морска буря, която пръсна из морето спасителните лодки с останалите живи гвардейци.

Той си спомни, че като дойде на себе си, първия път преброи три лодки, които бяха излезли от Сулкар, но след това започна нещо ужасно. Вълните ги люлееха и въртяха като черупки и накрая ги изхвърлиха върху крайбрежните скали. Колко продължи всичко това?

Саймън разтърка лице. То беше покрито със засъхнала сол, миглите му залепваха, с голямо усилие отваряше очите си. Огледа се и разбра, че още трима са живи.

До края на хоризонта се разстилаше спокойно море. Вълните лениво търкаляха по пясъка снопчета водорасли. Зад гърба му се издигаше отвесна скала. Като се вгледа в нея, Саймън откри много пукнатини и реши, че може да я изкачи, но засега нямаше никакво желание да се катери, където и да било. Не му се искаше дори да помръдне. След ледената вода му беше така добре да седи на слънце и да се препича.

— Са-а...

Единият от лежащите се размърда. Дългата ръка отхвърли встрани снопче водорасли. Човекът се закашля и се обърна обратно.

След това повдигна глава и тъпо се огледа. Като видя Саймън, капитанът на гвардейците от Есткарп се подсмихна накриво.

Застанал на колене, Корис запълзя по рачешки по-далече от приборната ивица.

— В Горм казват — изхриптя той, — на когото му е съдено да умре на дръвника, за нищо на света няма да се удави. Изглежда, че мен ме чака дръвник. Древните са знаели какво говорят.

Корис с труд допълзя до лежащия наблизко гвардеец и обърна отпуснатото му тяло по гръб: лицето на война също беше побеляло от солта, но гърдите му равномерно се повдигаха и отпускаха — значи беше жив.

— Това е Дживин — каза Корис. — Отличен конник — добави той замислено. Саймън истерично се разсмя и притисна юмруци към корема си, където чувстваше тъпа болка.

— Да, наистина — процеди през смях, — това сега е най-ценното качество.

Но Корис оглеждаше вече другия гвардеец.

— Танстон!

Като чу това име, Саймън се зарадва. По време на кратката си служба в гвардията на Есткарп той изпитваше дълбоко уважение към този младши офицер. Като се движеше с усилие, той помогна на Корис да издърпат по-далече от водата двамата гвардейци, които още не бяха дошли в съзнание. След като се вкопчи с ръце в скалата, той се изправи на крака.

— Да имаше вода... — Чувството на покой, което беше обхванало Саймън, след като дойде на себе си, премина. Беше страшно жаден. Всяка клетка от тялото му жадуваше за влага. Той мечтаеше не само да се напие, но и да измие от тялото си парещата сол.

Корис мрачно оглеждаше скалите, високо вдигнал глава. Да се измъкнат от залива можеха само по два начина: или като заобиколят скалите, плавайки, или като изкачат отвесната скала. На Саймън му се завиваше свят при мисълта, че трябва отново да влезе във водата — и без това по чудо се спаси.

— Не е трудно да се изкачи човек — каза Корис, но изведнъж леко се намръщи. — Като че ли вдлъбнатините в стената са специално издълбани. Наистина много отдавна... — Притисна се с гърди към стената, повдигна се на пръсти, вдигна дългите си ръце над главата и

се вкопчи с пръсти за неголяма издатина. Тялото му се напрегна, повдигна се и започна да се катери нагоре.

Като хвърли поглед към плитчината и двамата гвардейци, които лежах на пясъка, Саймън го последва. Изглежда капитанът беше прав. Независимо от това дали вдлъбнатините бяха направени от природните сили или от хората, но се оказа значително по-лесно да се катерят нагоре, като се вкопчват в тях с ръце и крака. Като се изкачиха десетина метра, те се добраха до корниз.

Нямаше съмнение — корнизът беше дело на човешки ръце. Ясно се виждаха следите от каменоделните инструменти. Тук отвесната скала свършваше и започваше стръмно нагорнище до самия връх на канарата. Все пак това беше по-добре, отколкото да се катериш по отвесната стена, когато ти се вие свят и подгъват коленете.

Корис отново заговори:

— Можеш ли да продължиш сам? Аз ще погледна какво правят Дживин и Танстон. — Саймън кимна и веднага съжали за това. Хванал се здраво за скалата, трябваше да почака, докато спре да му се вие свят. Стиснал зъби, той се закатери нагоре по склона. По-голямата част от пътя измина на четири крака и спря чак когато пред него зейна широк отвор в скалата. Потривайки изранените си пръсти, той се вгледа в тъмната пещера. Нагоре нямаше път. Оставаше надеждата, че пещерата има друг изход.

— Саймън! — отдолу се раздаде тревожен вик. Той с мъка се спусна обратно на корниза и погледна надолу. Там, вдигнал глава, стоеше Корис, а до него Танстон. Те придържаха Дживин. Саймън леко им помахаша с ръка и те с неимоверни усилия повлякоха Дживин нагоре.

Саймън чакаше. Той не искаше да влиза сам в пещерата. Мъжеството като че ли го напусна и силите му се изчерпаха. Но щом главата на Корис се показа над корниза, Саймън отново се ободри и им помогна да извлекат Дживин.

— Тук има някаква тайна — каза капитанът. — Не те виждах отдолу, докато не махна с ръка. Някой добре се е потрудил, за да скрие входа на пещерата.

— Така ли мислиш? — Саймън махна с ръка. — Ако ще и съкровищата на древните крале да са там, те не ми трябват. Ако беше вода...

— Вода! — като ехо повтори Дживин. — Вода, капитане... — жадно помоли той, като се обърна към капитана.

— Вода засега няма. Почакай малко.

В пещерата можеше да се влезе само на четири крака. Пръв се вмъкна Корис, като одра кожата на раменете си.

Тесният проход свърши, но тук почти не проникваше светлина и трябваше да се държат с ръце за стените.

— Задънена улица! — протегнатата ръка на Саймън опря в скалата. Но той избърза с преценката си. Отстрани се процеждаше слаба светлина и те видяха, че проходът завива надясно.

Те ускориха крачки. И все пак в края на прохода ги очакваше разочарование. Светлината не ставаше по-ярка и като излязоха на открито място, се оказаха в мрачно подземие вместо на слънце.

Светлината дотолкова погълна вниманието на Саймън, че за известно време той забрави главоболието си. По цялото протежение на стената се намираха ред кръгли отвори, приличащи на илюминатори, и отначало Саймън не можеше да разбере защо не са ги видели от брега, след като гледат към морето. Но след това реши, че е възможно това да се дължи на ефекта на материала, от който са направени отвърстията. Той едва пропускаше слънчевата светлина.

Впрочем светлината беше достатъчна, за да се види стопанинът на тази пещера, който седеше неподвижно на каменен трон, издълбан направо в скалата. Ръцете му лежаха на широки облегалки, главата му беше отпусната върху гърдите и изглеждаше, че спи.

Едва когато Дживин шумно въздъхна, като че ли сдържайки ридание, Саймън съобрази, че са попаднали в гробница. Зловещата тишина започна да ги потиска така, като че ли се намираха в затворен ковчег.

Като преодоля вълнението и благоговейния си дъх, Саймън се приближи към каменния трон. Той се вгледа в седящия и прецени, че този човек, някога жрец, вожд или крал, не принадлежи към расата на Есткарп или Горм.

Смуглата кожа, приличаща на пергамент, беше гладка. Изкуството на балсаматора я беше превърнала в полирано дърво. Чертите на приведеното му лице говореха за силна воля, духовна смелост и безстрашие. Големият му орлов нос доминираше над

останалите му черти. Брадичката му беше заострена, очите дълбоко хлътнали. Като че ли този човек беше произлязъл от птица.

Това впечатление се подсилваше от дрехата, която напомняше птичи пера. Тънката му талия беше пристегната с широк колан. На коленете му лежеше толкова огромна брадва, че Саймън се съмняваше дали този човек е могъл да я вдигне, докато е бил жив.

На главата на мумията имаше корона, обсипана със скъпоценни камъни. По пръстите на ръката, която стискаше дръжката на секирата, блестяха пръстени. Но върху всичко наоколо беше сложен печатът на такава отчужденост, че Саймън не посмя да се приближи до трона.

— Волт! — задавено възкликна Дживин и забърбори нещо на непознат език. Саймън реши, че това е някакво заклинание.

— Помислете само! Легендата се оказа истина! — Корис се приближи до Трегард. Очите му горяха както през нощта по време на битката в Сулкар.

— Нима това е Волт? — измърмори Саймън.

— Волт — Воинът! — уверено потвърди Корис. — Волт — Гръмовецът! Волт, с когото сега плашат непослушните деца! Есткарп е древен. Корените на неговите познания стигат до доисторическите времена, но Волт е по-стар от Есткарп! Той е от тези, които са дошли тук преди сегашните хора. Родът му е измрял още преди човекът да се е въоръжил с камъка и тоягата против дивите зверове. Но Волт е надживял своя род. Познавал е първите хора и те са знаели за него и неговата брадва. Като останал сам, преди да си отиде завинаги, Волт е пожалил хората и със своята брадва им е проправил пътя към знанието и могъществото. Тук-там все още си спомнят за Волт с благодарност, макар че се боят от него, както се страхуват от всичко, което надхвърля техните познания. На други места силно го ненавиждат, защото мъдростта на Волт противостои на ниските им подбуди. Така че едни споменават Волт в молитвите си, а други — в проклятията си. Той е Бог и демон. Сега в действителност се убедихме, че той е съществувал и даже по някои неща прилича на нас. Макар че кой знае какви изумителни способности е притежавал.

— Ей, Волт! — Корис вдигна ръка нагоре. — Аз съм Корис, капитанът на гвардейците на Есткарп. Приветствам те и ти съобщавам, че светът малко се е променил, откакто ти го напусна. Ние все още воюваме и мирът при нас не е дълготраен. А сега към нас пълзи

тъмнина от Колдер. И тъй като морето ми отне оръжието, моля те, дай ми твоето! Ако ми се случи да застана лице в лице с колдерите, няма да посрамя славната ти секира!

Корис решително се приближи до трона и протегна ръка. Саймън чу приглушеното възклицание на Дживин и шумното дишане на Танстон. Като се усмихваше, Корис хвана дръжката на секирата и внимателно я дръпна към себе си. Седящият на трона изглеждаше съвсем като жив и Саймън очакваше, че той ще дръпне секирата обратно към себе си, но това не се случи. Секирата премина леко в ръцете на Корис и като че ли този, който много столетия я беше държал, не само не се противеше, но и като че ли сам подбутваше оръжието към Корис.

Саймън очакваше, че дръжката на секирата е изгнила и ще се пречупи в ръцете на капитана, но той я размаха и разцепи въздуха с нея. Острието спря на дюйм над каменния подиум. В неговите ръце оръжието заживя наново. То се подчини на волята на Корис.

— Благодаря ти, Волт! — възкликна капитанът. — Моите ръце никога не са държали такова прекрасно оръжие. С него ще прокарам пътя към победата! Аз — Корис от Горм, Корис — уродливият, с твоето леко оръжие ще стана Корис завоевателят и твоето име отново ще се чуе по цялата земя!

Навярно гласът на Корис раздвижи застоялия от столетия въздух в пещерата и това е единственото разумно обяснение на случилото се в следващия миг. Фигурата на трона кимна един-два пъти, като че ли приемаше клетвата на капитана, и веднага след това тялото, което изглеждаше толкова здраво, започна да се разпада пред очите им.

От ужас Дживин закри лицето си с ръце. Саймън едва не извика. Волт, ако това наистина беше Волт — престана да съществува. На трона остана само купчинка прах. Но секирата беше в ръцете на Корис! Първи дойде на себе си невъзмутимият Танстон. Той се обърна към своя командир:

— Волт изпълни своя дълг, капитане. Сега е твой ред. Добре е, че неговото оръжие е в теб. То ще ни донесе победа.

Корис още веднъж ловко размаха брадвата и острието ѝ със свистене разсече въздуха. Саймън се отдръпна от опустелия трон.

Както се оказа в този свят, Саймън отдаде дължимото на магьосничеството на жените на Есткарп. Оставаше да приеме и Волт.

Но каквото и да беше станало, секирата на Волт не им донесе нито вода, нито храна.

— Ако отгук няма друг изход ще се наложи да се върнем на брега и да опитаме да заобиколим скалите откъм морето — забеляза Танстон.

Но изход имаше. Зад трона те видяха проход, затрупан с пръст и чакъл. Те се заеха да го разчистват с ножовете си и просто с ръце. Нямахше да им бъде леко дори ако работеха с пресни сили, а те... Единственото, което караше Саймън да се държи, беше ужасът, който изпитваше пред мисълта за връщането във водата. Най-накрая опряха на затворена врата.

Тя като че ли беше направена от някакво много здраво местно дърво. Гниенето не беше я засегнало. Дори обратното, като че ли естественият химически процес беше превърнал дървото в камък. Отпред излезе Корис.

— Това е моя работа.

Отново се издигна секирата на Волт. Саймън едва не извика, като си представи как прекрасното острие на секирата ще се счупи в камъка. Раздаде се звън и секирата отново излетя във въздуха, и отново се стовари върху вратата с всичката сила на могъщите плещи на капитана.

Вратата се разцепи и една част падна навън. Корис се дръпна встрани, а останалите се заеха да разширяват прохода. В очите им блесна ярка дневна светлина. Свежият вятър прогони от подземиято спарения въздух.

Като разчистиха остатъците от вратата, те се промъкнаха през сухите буренаци и се оказаха от другата страна на канарата. Пред очите им се откри ливада с изумруденозелена пролетна трева, изпъстрена тук-там с малки жълти цветя като жълтички.

В надолнището видяха ручей. Без да каже дума, Саймън закрета надолу, за да накваси по-бързо пресъхналото си гърло и измие от тялото си разяждащата сол. Едва по-късно, когато вдигна от водата мократа си глава, той откри, че Корис е изчезнал. Нито за миг Саймън не се съмняваше, че капитанът излезе от пещерата на Волт заедно с всички.

— А къде е Корис? — той обърна глава към Танстон, който с наслада триеше лицето си със снопче мокра трева. Дживин, затворил

очи, лежеше на брега на ручея.

— Той се върна към морето — тихо каза Танстон. — Гвардеецът не трябва да остава открит на ветровете и водата, ако за него може да се погрижи командирът му.

Саймън млъкна засрамен. Той съвсем беше забравил мъртвия воин, останал на брега. Макар че Саймън постъпи доброволно в гвардията, той още не се чувстваше пълноценен гвардеец. Есткарп е прекалено древен, неговите жители и магьосниците са му много чужди. Какво му беше обещал Петроний, като го уговаряше да се възползва от услугите му? Че ще се отпрати в свят, който е по душата му. Саймън е войник и попадна във воюващ свят, но тук воюват по друг начин и понякога той се чувства не намясто.

Саймън си спомни жената, с която бягаше през блатото, без да знае още, чу тя е магьосница... Понякога му се струваше, че те са с нещо близки... Но сега и това липсваше.

По време на бягството от Сулкар тя се оказа в друга лодка. Нима в безжалостното море и нея я е постигнала участта на другите? В него се прокрадна непознато чувство, на което той реши да не дава воля, за да остане в този свят само страничен наблюдател. Той се обърна на другата страна, подложи сгънатата си ръка под главата и си наложи да се отпусне и заспи. Той спа леко и кратко. Когато се събуди, слънцето беше все още високо. Миришеше на набързо приготвено ядене. На малък огън под скалите Танстон печеше риба, нанизана на пръчка. Корис спеше, прегърнал секирата. Неговото младо лице беше отслабнало от умора. Никой не забелязваше това, когато той бодърстваше. Дживин, легнал по корем до ручея, ловеше риба с голи ръце, като с това доказваше, че е не само отличен ездач.

Когато Саймън се приближи, Танстон повдигна вежди.

— Ето го твоя пай — той показа рибата, — тук, разбира се, не е гвардейската столова, но все пак...

Саймън вече се готвеше да започне да яде, когато забеляза напрегнатия поглед на Танстон и също погледна нагоре. Черна птица с бяло петно на гърдите описваше широк кръг над главите им.

— Сокол! — Танстон така издиша, като че ли тази дума означаваше не по-малка опасност от засада на колдерите.

2. ГНЕЗДОТО НА СОКОЛИТЕ

Разперил крила като всяка хищна птица, соколът висеше над тях. Саймън разбра, че соколът не е див, защото видя развяващите се на крачетата му червени ленти.

— Капитане! — Танстон разтърси Корис за рамото.

Той седна и започна да търка очите си с юмруци като децата.

— Капитане! Сокол за лов.

Корис вдигна нагоре глава и като прикри очите си от слънцето, известно време следеше реещата се във въздуха птица. След това той свирна и Саймън се изненада от точната маневра на сокола. Той прибра крилата си и като камък падна надолу — точно върху дръжката на лежащата на тревата секира на Волт. Соколът отвори човка и дрезгаво заграка.

Капитанът се наведе над птицата и внимателно измъкна една от лентите, привързани към крака ѝ. На слънцето блесна металически пръстен. Корис внимателно се вгледа в него.

— Налин. Той е някъде наблизо. Лети, крилати воине! — каза Корис, обръщайки се към сокола. — Ние сме една кръв с твоя стопанин и между нас има мир.

— Жалко, капитане, че самият Налин не чува думите ти — забеляза Танстон. Като охраняват своите граници, соколарите първо стрелят, а после задават въпроси. Ако, разбира се, има все още на кого да ги задават.

— Точно така!

Тези думи се чува точно зад гърбовете им. Гвардейците рязко се обърнаха, но не видяха нищо друго, освен пустинните скали и ливади. Нима говореше птицата? Дживин погледна със съмнение сокола, но Саймън не искаше да вярва в подобни чудеса и се хвана за ножа, единственото оръжие, което му беше останало след бурята.

Корис и Танстон запазиха спокойствие. Те вероятно очакваха нещо такова. Капитанът заговори бързо и отчетливо, като че ли искаше да убеди невидимия слушател.

— Аз съм Корис, капитанът на гвардейците на Есткарп. Морската буря ме изхвърли на този бряг. С мен са трима гвардейци: началникът на караула на цитаделата — Танстон, Дживин и Саймън Трегард — чужденец, заклет се във вяроност на Есткарп. Като се кълна в меча и щита, кръвта и хляба, моля за убежище. Ние не враждуваме, но и над нас е надвиснала заплаха.

Думите му като ехо се разнесоха по скалите и всичко затихна. Соколът отново дрезгаво заграка и се издигна в небето.

— Сега остава да чакаме или съпровождача, или игла в гърба — мрачно забеляза Танстон.

— От врага — невидимка? — попита Саймън.

Корис сви рамене.

— Всеки народ си има свои хитрости. Соколарите не правят изключение. Ако те ни изпратят придружител, считайте, че ни е провървяло. — Вече привикнал с миризмата на рибата, той продължи: — А сега е по-добре да се подкрепим.

Саймън ядеше риба, но не свалеше очи от поляната до ручея. Спътниците му изглежда не се безпокояха особено, но той все се опитваше да разбере откъде беше дошъл гласът. Впрочем, в сложните ситуации Саймън свикна да се ориентира по поведението на Корис: щом капитанът е спокоен, значи няма сериозна опасност. И все пак на Саймън много му се искаше да научи нещо повече за господарите на тази земя.

— Какво представляват тези соколари?

— Подобно на Волт — Корис ласкаво погледна дръжката на секирата, — те са пришълци от древността. Макар че родът им не е толкова древен. Отначало те са били просто наемници. Напуснали са своята родина поради нашествията на дивите племена и са пристигнали тук с корабите на сулкарците. Служили са при мореплавателите като охрана и са се наемали като матроси. Някои млади соколари и досега се наемат на корабите, но мнозинството от тях вече не мислят за морето. Любовта към планините е в кръвта им, защото те са тяхната родина. Ето защо веднъж те дошли при Върховната Повелителка на Есткарп и й предложили да поемат защитата на южните граници, като в замяна им позволи да се заселят в нашите планини.

— Това е било изгодно предложение — забеляза Танстон. — Жалко, че Владетелката не е могла да го приеме.

— Защо?

Корис мрачно се усмихна:

— Саймън! Нима за времето, през което живееш в Есткарп, не можа да разбереш, че там е установен матриархат? Силата на Есткарп е не толкова в мечовете на неговите воители, колкото в неговите жени. Само жените владеят Дарбата на магьосничеството. Соколарите имат свои обичаи и държат на тях не по-малко, отколкото държат на обичаите си нашите магьосници. Техните мъже живеят в бойни отряди, отделно от жените. Два пъти в годината подбрани млади воители се отправят в женските селища, за да заченат новото поколение. Така в заградено място пускат жребците при кобилите. Соколарите нямат понятие за страст, за любов между мъжа и жената. И дори в мислите си те не могат да допуснат, че жената е годна и за нещо друго, освен да им ражда синове. Затова на цивилизования Есткарп те се сториха диваци. Върховната Владетелка заяви, че ако соколарите се заселят в пределите на Есткарп, магьосническата Дарба на неговите жени ще се загуби. И на соколарите им беше отказано, но като ги снабди с всичко необходимо, Владетелката им разреши да пресекат нашата страна, за да отидат по на юг и си намерят друго място. Тя им обяви, че ако те се заселят извън пределите на Есткарп, магьосниците ще живеят с тях в мир и няма да вдигат срещу тях оръжие. Но това е било преди сто години, а може би и повече.

— И те се укрепиха в планините?

— И още как! — възкликна Танстон. — Три пъти те отбиваха нашествията на пълчищата на Карстен. Като че ли самите планини воюват на тяхна страна.

— Ти казваш, че Есткарп не е приел съюза им забеляза Саймън. — Тогава що за клетва е това — Щит и Меч, Кръв и Хляб? Или може би между вас съществува все пак известно разбирателство?

Корис съсредоточено се зае да чисти рибата от костите, но не издържа и се усмихна, а Танстон просто се запревива от смях. Само Дживин изглеждаше малко смутен, като че ли ставаше дума за такива неща, за които не следва да се говори на глас.

— Соколарите са мъже.

— Но нали и гвардейците на Есткарп са също мъже? — не отстъпваше Саймън.

Корис мрачно се усмихна, а Дживин се намръщи.

— Саймън, не ме разбирай превратно. Ние дълбоко почитаме Обладателките на Дарбата. Но те са далеч от нас по същността на своята природа и живеят с други интереси. Ти знаеш, че когато магьосницата стане истинска жена, тя губи своята Дарба, затова те ревниво се пазят и съхраняват Силата, която е смисълът на техния живот. Те се гордеят от това, че са жени. За тях соколарите, които не признават женската гордост, нито тяхната Дарба, и които виждат в жените само бездуховна плът, са неприемливи. Ние пък, гвардейците, макар че не споделяме възгледите на соколарите, ги уважаваме като воители и помежду ни няма вражда. Гвардията на Есткарп не се кара със соколарите! А освен това — Корис изплю рибя кост — струва ми се, че е близък денят, когато ще ни потрябва тяхната помощ.

— Ти си прав! — кимна Танстон. — Карстен постоянно ни заплашва. И искаме или не, ако Карстен тръгне срещу Есткарп, между нас са соколарите. Всички го разбират. Може би затова Върховната Владетелка не каза нищо, когато миналата година след големия снеговалеж изпратихме зърно и добитък в техните селища.

— Там гладуваха жени и деца — забеляза Дживин.

— Да. Запасите пристигнаха навреме — добави Танстон.

— Сокол! — Дживин посочи с ръка нагоре и те видяха птицата, която просто висеше над тях. Този път соколът се оказа предвестник на малък пограничен отряд. Конниците се приближиха и спряха, като гледаха към гвардейците.

Конете им бяха ниски, с груб косъм и издръжливи, пригодени за езда по тесни планински пътеки. За седла им служеха обикновени възглавници. Всеки конник имаше раздвоен рог, на който стоеше птица. Патрулният сокол, който доведе отряда, се върна при предводителя на конниците и кацна на своето място.

Подобно на гвардейците от Есткарп и на сулкарците, соколарите носеха ризници, а на гърбовете им висяха малки щитове. Шлемовете им напомняха главите на соколите и макар Саймън да разбираше, че през прореза на всяко забрало го гледаха очи на обикновен човек, той се чувстваше зле под тези погледи.

— Аз съм Корис, капитанът на гвардейците на Есткарп — каза Корис. Той стоеше подпрян на секирата и чакаше отговор.

Конникът, чийто сокол току-що се беше върнал при стопанина си, направи жест, еднозначен във всички времена — вдигна нагоре дясната си ръка.

— Налин от планините! — изпод шлема се разнесе кънтящ глас.

— Между нас има мир — полуутвърдително произнесе Корис.

— Между нас има мир. Повелителят на крилете ще приеме капитана на гвардейците в Гнездото на соколите.

Отначало Саймън се съмняваше, че тези кончета ще издържат двойната тежест, но като седна зад един от соколарите, се убеди, че здраво стоят на краката си и като че ли не забелязват допълнителната тежест.

Планинската пътека, която водеше към крепостта на соколарите, явно не беше предназначена за хора със слаби нерви. С усилие на волята Саймън се мъчеше да не затваря очи, когато се движеше по края на пропастта и краката му висяха над каменната бездна.

От време на време някоя от птиците се издигаше в небето, отлиташе напред рееше се над дълбоките дефилета и отново се връщаше при своя стопанин. Саймън се изкушаваше да разпита как птиците общуват с хората. Струваше му се, че крилатите разузнавачи докладват нещо на своите стопани.

Накрая отрядът се спусна в дефилето. По протежението му се стелеше равна широка пътека. Но конниците я пресякоха и отново почнаха да се катерят по нагорнището. Саймън реши да заговори с човека, зад когото яздеше:

— Аз съм за първи път тук, на юг. Нима тази пътека води през планините?

— Това е търговският път. Ние само го охраняваме и това е изгодно за нас. Ти ли си този чужденец, който постъпи в гвардията на Есткарп?

— Да.

— В гвардията не взимат обикновени наемници. — Соколарят замълча. — Изглежда морето доста ви е пооблъскало.

— Хората не могат да управляват бурята — уклончиво отговори Саймън. — Живи сме... И на това сме благодарни.

— Благодарни на съдбата, че не ви е отнесло по на юг. Грабителите на Верлен много нещичко ловят в морето по време на корабокрушение, но не се грижат много за хората, които са останали живи. Ще дойде ден и Верлен ще се убеди, че нито скалите, нито рифовете ще го спасят. — Когато херцогът сложи лапа върху замъка, тогава вече там няма да горят лъжливи маяци, а ще запламтят пожарища!

— А Верлен подвластен ли е на Карстен? — попита Саймън. Той отдавна вече събираше троха по троха факти, за да получи представа за този свят.

— Според техните обичаи дъщерята на владетеля на Верлен трябва да се омъжи за херцога, а правото на владение при тях се предава по женска линия. Тогава херцогът ще може да си присвои всички съкровища на Верлен, ограбени от разбитите кораби. А може да сложат ръка и върху цялото крайбрежие. Макар че морските сражения не са нашата стихия, мечовете ни отдавна служат на мореплавателите. По всичко се вижда, че скоро пак ще ни повикат.

— Вие сте воювали на страната на Сулкар?

Соколарят кимна.

— Гвардеецо, ние сме дошли отвъд морето тук на корабите на сулкарците. И оттогава се отзоваваме на всеки техен вик за помощ.

— Повече няма да ви позовават... — започна Саймън и веднага съжали, че си е развързал езика.

— Какво искаш да кажеш? Нашите соколи летят надалече, но не чак до северните планини. Какво се е случило със Сулкар?

Саймън се забави с отговора. Изведнъж кръжащият над тях сокол високо закрещя.

— Слизай! — рязко заповяда конникът на Саймън и той мълчаливо се подчини. И четиримата гвардейци останаха да стоят на пътеката, а конниците внимателно тръгнаха напред. Корис извика гвардейците при себе си.

— Засада! Пригответе се за бой! — Като метна секирата на рамо, капитанът побягна след отдалечаващите се конници така бързо, че само Саймън можеше да го следва, без да изостане.

Отпред се чува викове и звън на оръжие.

— Карстенци? — шумно изпусна въздух Саймън, като го настигна.

— Едва ли. По тези места са се навъдили разбойници. Налин каза, че са станали съвсем нагли. Според мен появата на тези главорези добре се включва в общата схема. От север ни заплашва Ализон, колдерите натискат от запад, тук са и разбойническите банди, а и Карстен настъпва. Отдавна вълци и лешояди мечтаят да впият нокти в Есткарп. Спасяват ни само взаимните им разпри. Да, има народи, които, преживявайки своя залез, вървят към тъмнината, но защитават остатъците от това, което им е скъпо.

— И това залезът на Есткарп ли е?

— Кой знае... А ето ги и тях!

Долу на търговския път кипеше бой. Соколарите се бяха спешили, тъй като тясното дефиле не даваше предимства на конниците. Те настъпваха в плътна група, като изблъскваха разбойниците от засадата им към открито място. Но в скалите се бяха скрили снайперисти и обсипваха соколарите с град от игли.

Корис скочи от корнизата право върху главите на двама притаили се снайперисти. Саймън се придвижи по протежението на широкия път. Точно хвърленият от него камък размаза главата на един от разбойниците. За миг той свали от поваления враг самострела и пълнителя с игли и веднага се включи в боя.

Птиците също не останаха безучастни. Те с крясък пикираха върху разбойниците, кълвяха им очите и раздираха с нокти лицата им. Саймън стреляше, без да спира, и от време на време отбелязваше точното попадение с възглас. Тези възгласи ставаха все повече и в душата на Саймън малко по малко се разсейваше мъката от поражението в Сулкар.

Пронизителният сигнал на рога прекрати крясъците на соколите. По дефилето яростно се размята разкъсаният флаг на бандата и оцелелите разбойници започнаха да отстъпват към скалите, където конниците не можеха да ги преследват. Мръкваше и наоколо лягаха черни сенки.

Разбойниците бяха недосегаеми за хората, но да се скрият от соколите им беше практически невъзможно. Птиците се рееха над скалите и току падаха надолу като камък и последвалият вопъл доказваше, че още един враг е наказан. Саймън потърси с поглед Корис. Той все още държеше в ръце обагрената с кръв секира, но вече оживено обсъждаше нещо с един от соколарите. Другите войни

сновяха между повалените. От време на време те се навеждаха и нанасяха бързи удари с меч. Доубиваха ранените. Вършеха това, което Саймън вече беше наблюдавал след боя с колдерите. Той не искаше да гледа това и се зае да събира и подрежда трофейните портупей.

Стопаните на соколите им дадоха сигнал и те започнаха да се завръщат. Двамата убити соколари положиха върху гърбовете на нервно потрепващите им коне. Мнозина бяха ранени. Другарите им ги поддържаха. Разбойниците бяха понесли значително по-големи загуби.

Саймън отново яздеше зад гърба на един от соколарите, но този не беше предразположен към разговори. Държеше се за ранената гръд и скърцаше със зъби при всяко подрусване.

Нощта бързо се спускаше над планината. Черните върхове заслониха небето и сгъстиха тъмнината. Пътеката, по която сега се движеше, за разлика от първата, беше широка и равна. Тя ги доведе до стръмно нагорнище. Тук соколарите бяха изградили своята крепост.

Саймън дори подсвирна от възхищение, като я видя.

Навремето Саймън беше поразен от древните стени на Есткарп, които сякаш се бяха издигнали от земята в момента на неговото създаване. Удиви го и Сулкар, макар че беше полускрит от пелената на лепкавата мъгла. Но тази крепост беше част от самата планина! Саймън се досети, че на строителите се е удало да намерят скала с мрежа от пещери, които е трябвало само да разширят и благоустроят, защото „Гнездото на соколите“ не беше просто крепост, а планина, превърната в крепост.

Конниците минаха по подвижния мост, прехвърлен през пропастта, която за щастие не се виждаше поради тъмнината. Мостът беше толкова тесен, че трябваше да се движат един подир друг. Саймън си отдъхна едва когато се оказаха под сводовете на пещерата. Той помогна на ранения соколар да се спеша и потърси с поглед гвардейците. Недалече видя високата фигура на тъмнокосия Танстон. След това видя Корис и Дживин, които вървяха към него.

Стопаните като че ли бяха забравили за известно време гостите си. Отведоха конете и сложили соколите върху кожените си ръкавици, се отправиха към страничните проходи. Накрая към тях се приближи началникът на пограничния отряд.

— Повелителят на крилете желае да говори с вас, гвардейци. Кръв и Хляб, Меч и Щит — на вашите услуги!

Корис подхвърли секирата, хвана я и с поклон насочи острието ѝ
встрани.

— Меч и Щит, Кръв и Хляб, соколари!

3. МАГЪОСНИЦАТА В КАРС

Саймън се събуди, седна в тясната койка и стисна с ръце бучащата си от болка глава. Беше сънувал някакъв кошмар, но не помнеше какъв. В паметта му се беше запазило само чувството за някакъв див ужас. Когато дойде окончателно на себе си, Саймън откри, че се намира в килия — такива бяха жилищните помещения на соколарите. Главата му се цепеше от болка. Но освен болката у него се появи усещането, че трябва да изпълни нечия заповед. Или зов за помощ...

Болката отслабваше, но тревогата нарастваше и не му позволяваше да остане повече в леглото. Наметна кожената куртка, която му бяха дали соколарите, и излезе. Разсъмваше се.

Те бяха в „Гнездото на соколите“ вече пети ден. Корис искаше да се промъкват през планините, които гъмжаха от разбойници, на север към Есткарп. Саймън разбираше, че капитанът иска да уговори соколарите да сключат съюз с тях. А когато се върне в Есткарп, той, разбира се, ще употреби цялото си влияние, за да убеди магъосниците да се откажат от своите предразсъдъци и тогава храбрите войни от планините ще застанат на тяхна страна.

Суровите планинци бяха опечалени от известието за гибелта на Сулкар. Те започнаха незабавно приготовления за война. В долните етажи на тази удивителна крепост денонощно се трудеха ковачи и оръжейници. Хитроумни майстори изготвяха онези мънички устройства, с помощта на които се предаваха сведения от соколите на техните стопани. Устройствата бяха най-охраняваната тайна на соколарите, затова Саймън така и не можа да разбере какво точно представляват тези приспособления.

Подобни неочаквани неща в този свят често поставяха Саймън в неведение. В главата му не се побираше фактът, че хора, които воюват с мечове, в същото време са способни да изобретят такива чувствителни средства за свързка. Такива несъответствия в нивото на знанията и технологиите го объркваха. Много по-силно беше поразен

от устройството на соколарите, способно да предава изображение и звук, отколкото магьосниците на Есткарп.

Магьосниците на Есткарп... По каменните стъпала Саймън се изкачи до наблюдателния пост. Мъглата вече се беше вдигнала и пред погледа му се откриваше величествена планинска верига. Оттук зад превала се виждаше и другата страна. Саймън знаеше, че това е Карстен.

Карстен! Той така се беше замислил, че съвсем забрави за часовоя, който изведнъж го попита:

— Съобщение ли получи, гвардеецо?

Съобщение? Тази дума като че ли размърда нещо в неговия мозък. За момент отново почувства болка в главата, която като че ли му напомняше: трябва да направи нещо. Да, несъмнено това е предчувствие, но не толкова като по пътя към Сулкар. Сега той чувстваше не предупреждение, а призив. Щом трябва, нека Корис с гвардейците да тръгне на север, но Саймън ще се отправи на юг. Той окончателно престана да се противи на тревожния зов и реши сляпо да му се подчини.

— Какви вести има от юг? — попита той часовоя.

— Попитай Повелителя на крилете, гвардеецо.

Часовоят подозрително погледна Саймън, а той се обърна и се отправи към стълбата.

— Непременно ще го попитам!

Но преди да отиде при капитана на соколарите, Саймън потърси капитана. Корис се готвеше за поход на север.

— Какво се е случило? — капитанът вдигна глава от пътната чанта.

— Смей се, ако искаш, но аз тръгвам на юг.

Корис седна на края на масата и заклати крака.

— Какво те влече към Карстен?

— Именно — влече ме! — Саймън се опита да обясни с думи усещането си. Той никога не беше се отличавал с особено красноречие, но сега откри, че не може да обясни смислено дори на себе си. — Влече ме и толкова...

Корис престана да люлее краката си. Красивото му лице стана сериозно.

— Откога... и как така те „влече“? — сурово попита той. Така командирът иска отчет от своя подчинен.

Саймън изложи всичко, както си беше.

— Сънувах сън, а когато се събудих, нищо не можех да си спомня. Но когато от наблюдателния пост видях Карстен, разбрах, че трябва да тръгна именно натам.

— А сънят?

— Някакъв кошмар... не помня, не мога да обясня.

Корис удари с юмрук по дланта си.

— Добре! Скъпо бих платил твоята Дарба да бъде по-силна! Но щом те тегли, ние тръгваме на юг.

— Ние?

— Танстон и Дживин ще тръгнат с известията за Есткарп. Пограничната силова бариера на колдерите не е лъжица за нашите уста. Танстон временно ще ме замести на поста капитан на гвардейците. Разбери, Саймън, аз съм от Горм. А Горм сега воюва с Есткарп, макар че това е вече мъртвият, завладян от демоните Горм. Откакто Върховната владетелка ме приюти, аз честно служа на Есткарп и сега няма да се откажа. Но струва ми се дойде времето, когато ползата от мен ще бъде по-голяма, ако съм зад границата. Кой знае — лицето на Корис потъмня от тежки съмнения, — може би именно чрез мен, тъй като аз съм от Горм, колдерите ще ударят Есткарп в самото сърце. Ти видя какво са направили с хората, които добре познавах. И никой не знае на какво още са способни тези демони. Те нападнаха Сулкар от въздуха!

— Може това да не е магьосничество? — забеляза Саймън, — полетите в моя свят са нещо обикновено. Интересно е да види човек как го правят, тогава много неща ще се изяснят...

Корис се усмихна.

— Можеш да не се безпокоиш. Ще имаме още много възможности да се запознаем с техните хитрости. Разбери, Саймън, ненапразно те тегли на юг. А два меча, по-точно — той с усмивка се поправи — секира и самострел е по-добре, отколкото един самострел. Сам по себе си зовът от юг е по-добър знак. Значи тази, която бягаше с нас от Сулкар, е жива и ни зове на помощ.

— Откъде го измисли? — това минаваше и през ума на Саймън.

Увереността на Корис разпръсна всички съмнения.

— Притежаващите Дарба са способни да изпращат мислени съобщения, подобно на това, както соколарите изпращат своите соколи. Когато такова съобщение срещне по пътя си родствен разум, го призовава и предупреждава. Саймън, аз съм уверен, че те зове магьосницата, която ти спаси от ализонците. Изглежда именно с теб може да установи контакт. Ти, Саймън Трегард, не си наша кръв. Изглежда в твоя свят Дарба притежават не само жените. Нали ти първи усети засадата по пътя за Сулкар? И то не по-зле от магьосницата! Всичко ми е ясно, тръгваме за Карстен. Магьосничеството си е магьосничество, но ние с теб сме се сражавали рамо до рамо. Сега ще дам разпореждания на Тонстон и по него ще изпратя послание до Върховната Владетелка. След това ние с теб ще се заемем с истинската работа.

Те облякоха ризниците, въоръжила се с трофейното оръжие и по търговския път, водещ на юг, се отправиха към Каре. Техните щитове без герб трябваше да свидетелстват, че са свободни наемници. Патрулните отряди на соколарите ги съпроводиха до границата на планинската страна.

През целия път Саймън се измъчваше от съмнения. Не е ли сгрешил? Но чувството, че трябва да се движи на юг, не го напускаше, макар че нямаше повече кошмари. Щом се събудеха сутрин, те с нетърпение се отправяха на път.

Колкото повече навлизаха в Карстен, толкова повече и по-богати ставаха селищата, разположени в долините на широките реки. Много от местните феодали предлагаха на двамата войни от север да постъпят при тях на служба. Корис само презрително се усмихваше, когато му съобщаваха размера на предлаганото възнаграждение. Високомерието му предизвикваше явно не по-малко възхищение от огромната му бойна секира. Саймън обикновено мълчеше, но през цялото време беше нащрек. Той запомняше местността, вглеждаше се в обичаите и начина на живот на карстенци. Когато останаха насаме с Корис, той го засипа с въпроси.

Капитанът му разказа, че някога тук е живеел народ, родствен на жителите на Есткарп. И наистина тъмнокосите карстенци, с бледи, добре очертани лица, които срещаша по пътя си, много напомняха на Саймън жителите от север.

— Върху тях се е стоварило проклятието на Силата — поясни Корис.

— Проклятието?

Капитанът сви рамене.

— Причина за това е самата същност на магьосническата Дарба. Притежателките ѝ не могат да имат деца.

Жените, които искат да се омъжат и да раждат деца, от година на година стават все по-малко. Момичето, достигнало брачна възраст в Есткарп, може да избира от двадесет мъже един. Пък и бездетните семейства не са малко. Така е било и тук. Затова; когато тук са дошли дивите племена, те без особен труд са завладели крайбрежието и постепенно сложили ръка върху цялата страна. Древните родове се преместили в покрайнините. С течение на времето завоевателите издигнали свои военачалници. Те станали херцози. Сегашният херцог отначало е бил прост наемник. Но благодарение на ума и военното си изкуство е придобил висшата власт.

— Такава ли участ очаква и Есткарп?

— Възможно е. Но кръвта на народа на Есткарп се е смесила с кръвта на сулкарците, които изглежда единствени могат да имат деца от жените на Есткарп. Така че древната кръв на север малко се е обновила. Всичко това не е толкова важно. Сега най-голямата опасност идва от Горм... Саймън! Харесва ли ти градът, към който се приближаваме? Това е Гартголт, а зад реката вече е Каре.

— Ние сме за Каре — след кратко мълчание отговори Саймън. — Мен нещо продължава да ме притеснява.

Корис се намръщи.

— Значи трябва да се движим внимателно и да се оглеждаме настрана. Макар че херцогът не е благородник, той съвсем не е глупав. Много очи и уши в Каре ще следят всяка крачка на двамата новопристигнали наемници, особено ако не побързаме да застанем под неговите знамена.

Саймън замислено погледна баржите, които стояха в градското пристанище.

— Едва ли някой ще се интересува от ранен наемник. Нали в Каре живеят най-добрите лекари, които лекуват ранените в битките войни? Защо му е на херцога полусляп войн, на когото от удар в главата се е замъглило зрението?

— И когото неговият приятел е довел на лечение в Карс. — Подхвана Корис. — Добре измислено, Саймън! И кой ще е този нещастник?

— По-скоро аз. В тази роля по-лесно е за мен да не предизвиквам съмнение у хората на херцога.

Корис одобрително кимна.

— Конете ще продадем тук. Те прекалено явно свидетелстват за това, че сме пристигнали от планините. А в Каре към планините се отнасят с голямо подозрение. По-нататък ще продължим с баржата по реката.

Капитанът веднага се зае с продажбата на конете. Скоро те със Саймън се качиха на баржата, където Корис още веднъж преброи клинообразните парченца метал, които в Карстен служеха за пари. Той ги изсипа в кесията си и се усмихна.

— В жилите ми тече кръв на търговец. Сега го доказах за пореден път, като продадох конете три пъти по-скъпо. Ще ни стигнат за храна и ако потрябва, ще има какво да пъхнем и в нечия алчна лапа. — Капитанът сложи на пейката торбата и секирата, с която не беше се разделял, откакто я беше взел от ръцете на Волт.

Повече от денонощие те прекараха на баржата, която бавно се спускаше по реката. Втория ден по залез-слънце, когато се показаха стените и кулите на Каре, Саймън отново стисна пронизаната си от болка глава с ръце. За щастие беше кратка, а когато изчезна, в главата на Саймън остана зрителен образ: лошо павирана пресечка, стена и врата в нея. Това е тя — тяхната цел, която се намира в Карстен.

— Отново ли, Саймън? — ръката на капитана се отпусна върху рамото му.

— Да... — Саймън гледеше кървавия залез над реката. Някъде в града той трябваше да открие тази пресечка, тази стена и тази врата и там да се срещне с тази, която го чака.

— Тясна пресечка, стена, врата...

Корис разбра всичко.

— Малко е — забеляза той. Капитанът напрегнато гледеше към града, като че ли с усилие на волята си искаше да съкрати разстоянието между баржата и пристанището.

Скоро те бяха на пристанището и се отправиха към градските врати. Като се спъваше, Саймън сполучливо играеше ролята на

полусляп. Нервите му бяха опънати и той целият беше обхванат само от едно желание — да намери нужната пресечка. Нишката, която го преведе през цялата страна дотук, сега се беше превърнала в здрав канап.

Корис разказваше до вратите трогателна история за раняването на Саймън, незабелязано съпровождайки разказа си с щедър подарък на началника на охраната, след което безпрепятствено ги пуснаха в града. Щом завиха зад ъгъла, Корис презрително се изкикоти.

— Ако пред вратите на Есткарп дойде наемник, подобен на нас, аз ще го отпратя, без дори да го попитам как се казва. Носят се слухове, че в последно време херцогът много се е променил. Но не мислех, че чак толкова е разпуснал хората си.

— Казват, че всеки човек може да се купи — забеляза Саймън.

— Вярно. Но добрият командир знае цената на своите хора и им оказва съответното доверие. А тези се продават евтино. Впрочем за добри пари те добре се сражават. Какво има, Саймън? — бързо попита капитанът, тъй като Трегард внезапно спря.

— Не вървим в правилната посока. Трябва да вървим на изток.

Корис повървя малко по улицата и се върна.

— След четири къщи има пресечка и ти си сигурен, че трябва да стигнем там?

— Уверен съм.

За всеки случай, ако началникът на охраната се окажеше побдителен, Корис продължаваше да води Саймън бавно и го придържаше под ръка. Като минаха пресечката, те излязоха на друга улица. Корис се върна назад, за да провери дали не ги следят, а Саймън се скри в пролуката под портата. Независимо от своята очебиенца външност капитанът умееше по някакъв начин да остане незабелязан. Скоро той се върна.

— Ако ни следят, те работят по-чисто от моите разузнавачи, в което не вярвам! Трябва да се махаме по-бързо оттук, докато никой не ни е забелязал. Все още ли трябва да вървим на изток?

Тъпата болка в главата на Саймън ту се усилваше, ту отслабваше и той се ориентираше по нея съвсем като в играта „топло-студено“. Когато навлязоха в поредната крива пресечка, болката се усили. По протежението на улицата имаше къщи със задънени стени. Малкото прозорци, които се виждаха, бяха тъмни и със завеси.

Те ускориха крачки. Саймън с опасение поглеждаше прозорците. Накрая той видя вратата — същата врата от видението. Като застана пред нея, той дишаше тежко, но не от умора, не и от бързото вървене, а от вътрешно напрежение. Събра кураж и почука.

Отговор не последва и това озадачи много Саймън. Тогава той бутна вратата. Тя не беше заключена.

— Не си ли сгрешил? — попита Корис.

— Не!

Саймън добре знаеше: това, което го доведе дотук, се намира от другата страна на вратата, която отвън дори няма дръжка.

Корис отстъпи две крачки назад, като измерваше с поглед височината на стената.

— Можем да се прехвърлим, когато се стъмни, но сега има опасност да ни забележат.

Забравяйки всякаква предпазливост, Саймън заудря по вратата с юмруци. Корис го хвана за ръцете.

— Ти какво, искаш да събереш тук цялата войска на херцога? Хайде да поседим в кръчмата, а през нощта ще се върнем.

Още недоизказал се, и зад вратата се чуха стъпки. Корис застана нащрек и пригответи секирата за бой, а Саймън хвана дръжката на самострела. Вратата леко се откряна и се чу тих глас.

Зад полуотворената врата стоеше юноша с ризница и шлем, който прикриваше горната част на лицето му. Той не беше висок. Даже беше по-нисък от Корис.

Той прехвърли погледа си от Саймън на Корис. Видът на капитана очевидно го успокои, защото той с жест ги покани да влязат. Влязоха в градина. Минаха по добре подредени лехи, където се чернееха високите стъбла на измръзнали цветя. След това минаха покрай изсъхнал фонтан с натрупана по краищата му червеникава утайка. Каменна птица с отчупен клюн старателно се мъчеше да види своето отдавна несъществуващо отражение.

След това влязоха в къщата. В очите им блесна ярка гостоприемна светлина. Юношата се забави до вратата, докато я заключваше, но в къщата вече ги чакаха.

Саймън беше виждал тази жена в дрипи, когато бягаше от ловджийските кучета през блатото, беше я видял по време на Съвета в Есткарп, облечена в официална рокля, съответстваща на високото ѝ

положение. Видя я облечена в ризница, когато язدهа заедно към Сулкар. Сега тя стоеше пред него, облечена в пурпур и злато, с брилянти по пръстите, с мрежичка, обсипана с бисери върху късо подстриганите ѝ коси.

— Саймън! — жената не му подаде ръка, но го поздрави. Тя само го назова по име, но на душата му, който знае защо, стана топло и спокойно. — О, и Корис! — Тя заговори ласкаво, шеговито, като имитираше интонацията на придворните дами. — Вие, рицари, дойдохте за съвет при Корската Ясновидка?

Корис пусна секирата и свали от раменете си пътните торби.

Ние дойдохме по твоя зов. По-точно Саймън ни доведе. А защо — надяваме се да чуем от теб. Както и да е. Добре е, че можа да се спасиш, господарке.

Саймън мълчаливо кимна. И този път той не можа да намери думи, за да изрази обхваналото го чувство.

4. ЛЮБОВНИ БИЛКИ

Корис остави голямата чаша и въздъхна.

— Отначало легло, с каквото не може да се похвали нито една казарма, а след това две такива трапези! Подобно вино не съм пил, откакто съм напуснал Есткарп. Пък и отдавна не съм сядал на една маса с толкова мила компания.

Магьосницата запляска с ръце.

— Какви маниери, Корис! Обаче вие и двамата сте много търпеливи. Нито един от вас през тези дни не попита какво правим тук, в Каре, под този покрив.

— Под този покрив... — замислено повтори Саймън. — Тук случайно да не е посолството на Есткарп?

Магьосницата се усмихна.

— Много остроумно, Саймън. Ти почти си прав, само че ние сме тук инкогнито. В Каре вече има едно посолство на Есткарп и там живее най-истинският посланик, който няма никакво отношение към магията. Той присъства на официални приеми, обядва у херцога по време на празненства и въобще има безупречна репутация. Но посолството е разположено в съвсем друг край на града. А ние тук...

Магьосницата замълча и Корис шеговито забеляза:

— Ако не беше нужна нашата помощ, Саймън нямаше да го боли главата. Ние какво, трябва да откраднем Ивиан ли? Или просто трябва да счупим две глави?

Юношата, когото магьосницата наричаше Брайант, се движеше из стаята леко, повечето мълчеше, но успяваше да свърши всичко. Досега магьосницата не беше благоволила да разкаже на гвардейците кой е той и откъде се е взел. Брайант посегна към фруктиерата с бисквити. Без ризница и шлем той изглеждаше прекалено крехък и млад, за да владее оръжието, което висеше на пояса му. Но решителният му поглед и плътно стиснатите устни говореха, че магьосницата е знаела кого избира за помощник.

— Какво ще кажеш, Брайант? — обърна се тя към него. — Дали да не домъкнем тук Ивиан? — Въпросът ѝ прозвуча закачливо.

Като не преставаше да гризе бисквитата, юношата сви рамене.

— Е, ако ти искаш да го видиш... А на мен много не ми се ще.

Брайант произнесе това с ударение на думата „на мен“, което не убягна от вниманието на мъжете.

— Не, херцогът засега не ни е нужен — усмихна се магьосницата. — Ние ще се заемем с неговата дама...

Корис подсвирна.

— Алдис! Не съм мислил, че...

— Че нас ни интересува възлюблената на херцога? Корис, ти се заблуждаваш, както и всички мъже. Аз имам всички основания да се запозная с тази Алдис. При това имам отличен повод да я примамам тук.

— Тази лека жена? — възкликна Саймън.

— Положението си в херцогството тя дължи изключително на благоволенieto на Ивиан. Тя може да властва, докато херцогът е привързан към леглото ѝ, но не се гнуси и от скъпи дрехи и скъпоценности! Мъжете, които се стремят да осъществят своите планове, ѝ се кланят, дори и хора от старата аристокрация. Що се отнася до жените от старите родове, то Алдис жестоко им отмъщава за предишните обиди. Отначало, когато след дълги усилия успя да се домогне до вниманието на Ивиан, ѝ бяха напълно достатъчни богатите подаръци и разкошът. Едва по-късно изискванията ѝ пораснаха. Но без херцога Алдис не е нищо повече от пристанищно момиче и тя прекрасно го знае.

— А какво ще стане, ако Ивиан се отърве от нея? — заинтересува се Корис.

— Херцогът се ожени!

Саймън следеше ръката на Брайант, която посягаше към фруктиерата с бисквити. Ръката рязко измени посоката и вместо бисквита юношата взе голямата чаша с вино.

— В планината казаха, че Ивиан се е оженил за наследницата на Верлен.

— Да, брачен договор върху секира — усмихна се магьосницата. — Херцогът дори не е видял своята млада жена.

— Изглежда Алдис се страхува от съперничеството. Ако младата жена се окаже и красива... — небрежно каза Саймън и улови в миг погледа на Брайант.

— Тя не е красавица! — подхвърли юношата с такова предизвикателство, че Саймън малко се смути. Кой е, какъв е този Брайант? Откъде го изкопа магьосницата? Може би е влюбен в наследницата на Верлен или е разчитал на наследство и сега злобее, защото е пренебрегнат?

Магьосницата се разсмя.

— Е, това е въпрос на вкус. А ти вероятно си прав, Саймън. Аз мисля, че откакто Алдис е научила за женитбата на Ивиан, лошо спи и през нощта. Измъчват я и съмнения. Тя не е сигурна дали херцогът ще я държи още дълго около себе си. Ако е така, то тя напълно е узряла за нашия план.

— Готов съм да повярвам, че при тази ситуация Алдис ще потърси помощ — забеляза Саймън. — Но защо именно от теб?

Магьосницата поклати укорително глава.

— Разбира се, не трябва да се проявявам открито като магьосница от Есткарп, но аз не съм за първи път тук и имам някаква известност. Виждаш ли, мъжете и особено жените, винаги искат да знаят какво ги очаква. През последните три дни при мен идва два пъти прислужницата на Алдис под чуждо име и с различни измислени истории. Момичето с кръгли от изненада очи побягна при своята господарка, когато назовах истинските им имена и ѝ поразказах нещичко за тях. Затова може да не се съмняваме, че скоро ще се появи и самата Алдис.

— Но защо ти е тя, след като скоро няма да има влияние върху херцога? — завъртя глава Корис. — Аз въобще трудно разбирам жените, а сега съвсем се обърках. Нашият враг е Горм, а не Карстен! Поне на мен така ми се струва.

— Горм! — Зад привидното спокойствие на магьосницата се криеха бурни чувства. — Горм протяга мръсните си лапи навсякъде.

— Нищо не разбирам! — Корис тежко отпусна юмруци на масата. — Как Горм може да достигне до Карстен?

— По-точно, Карстен протяга ръка на Горм, а по-просто, продава му хора! — възбудено каза магьосницата и закри лицето си с ръце. — Ние вече видяхме в Сулкар какво са направили колдерите с войните на Горм — превърнали ги в послушни автомати. Но Горм е един малък остров и преди да падне, много от неговите защитници са загинали. Превърнали са в послушни автомати само останалите живи.

— Вярно! — Корис помръкна. — Едва ли от Горм са взели много пленници.

— Именно. А когато Магнус Осберик взриви Сулкар, навярно е отнесъл със себе си много от тези войници-автомати, като с това направи голяма услуга на своя народ.

— Излиза, че колдерите изпитват затруднения от жива сила — полувъпросително каза Саймън, обмисляйки напрегнато различни варианти.

— Много е вероятно. Във всеки случай те по някакви причини или не искат, или не могат да воюват. Даже и сега, когато колдерите стоят почти на вратата ни, нищо не знаем за тях. Вярно е само едно — те купуват хора!

— Но от робите стават лоши войни — забеляза Саймън. — Освен това дай на робите оръжие в ръцете и те ще въстанат.

— Саймън, Саймън, нима ти забрави засадата на Сулкар? Помисли, нима такива хора могат да въстанат? Не, който марширува под барабания ритъм на колдерите, няма собствена воля. При това се знае достоверно, че през последните шест месеца в пристанището на Каре идват баркаси, на които товарят затворници от затворите на херцога. Понякога ловят минувачи по улиците или в пристанището, особено такива, за които няма кой да се застъпи. А такива неща дълго не могат да останат скрити. Един ще проговори тук, друг — там. Така по отделни, откъснати думички узнахме, че тези хора продават на колдерите. Но щом нещата стоят така в Карстен, защо да не бъдат такива и в Ализон? Сега чак разбрах защо пропадна моята мисия там и така бързо ме разкриха. Те съумяха да ме проследят както кучетата, които ни гонеха през блатото. Сега сме напълно уверени, че Колдер събира войска в Горм, за да нападне материка. Тогава и Карстен, и Ализон ще разберат, че са доставяли на Горм оръжие за собственото си унищожение. Алдис ни трябва, за да научим подробности за тази мръсна търговия с Горм, тъй като тя не може да се води без знанието и съгласието на херцога.

Корис се разшава на стола.

— Господарке! Войните също обичат да бърборят и ако наемник се разходи из кръчмите, и то с пълна кесия, той също може да донесе последните новини.

Магъосницата го изгледа със съмнение.

— Ивиан съвсем не е глупав. Той навсякъде има очи и уши. Капитане, само да се покаже из кръчмите човек като тебе, и това веднага ще стане известно на херцога.

Нейната забележка никак не смути Корис.

— Нима Корис от Горм не загуби своите хора и своята репутация в Сулкар? Не се страхувайте, господарке, аз имам подготвена отлична легенда, в случай че ме разпитват. А ти — Корис погледна Саймън — по-добре не се навирай на хората в очите. Историята, която разказахме при градските врати, сигурно вече е обиколила града. А какво ще правим с младия момък? — Капитанът се наведе към Брайант.

Саймън се учуди, когато невъзмутимият юноша се усмихна меко и погледна магьосницата, сякаш искаше от нея разрешение. В отговор тя лукаво се усмихна.

— Брайант, скъпи капитане, не е човек, който отлично владее хладното оръжие, но не трябва да подценяваме изкуството му да владее меча. Аз мисля, че той ще ни изненада, и то не един път!

Корис се засмя.

— Е, господарке, щом казваш така, значи така и ще бъде. — И той посегна към секирата.

— А тази играчка е по-добре да оставиш вкъщи. — Спря магьосницата Корис. — Нея обезателно ще я забележат. — Тя сложи ръка върху дръжката.

Пръстите на магьосницата като че ли залепнаха за секирата и Саймън за пръв път, откакто бяха тук, видя, че тя изведнъж се сепна и дори остана потресена.

— Откъде е това, Корис? — Гласът на магьосницата трепна.

— Нима ти не знаеш, господарке? Секирата премина в моите ръце по добрата воля на този, за когото се говорят легенди. И аз съм готов да отдам живота си за нея!

Жената отдръпна ръце, като че ли се беше изгорила.

— По добрата воля?

— Корис избухна.

— Аз нямам навик да лъжа! Аз приех секирата и тя ще служи само на мен.

— Тогава наистина не трябва да я мъкнеш по улиците на Каре. — Това беше наполовина заповед, наполовина молба.

— Добре, но покажи ми някое закътано местенце, където бих могъл да я оставя тук — капитанът се съгласи с голяма неохота.

Магьосницата се замисли за минута, като леко триеше брадичката си с пръсти.

— Добре, върви в града. Надявам се да чуя от теб подробен отчет. Върви сега след мен, ще ти покажа закътано местенце.

Саймън и Корис влязоха след нея в стая, чиито стени бяха украсени с гоблени, върху които едва се различаваха някакви рисунки. Магьосницата отметна един от гоблените. Откри се дървен панел с гравирани върху него чудноват звяр. Зад панела имаше скрита ниша, в чийто ъгъл Корис постави секирата.

Така както почувства тежестта на столетията в древния Есткарп и така както долови свръхестественото в прашната гробница на Волт, така и сега Саймън почувства като че ли с кожата си някакво странно излъчване от стените. Във всеки случай по тялото му полазиха тръпки.

Без да се съобразява с това, че Корис трепери над своето съкровище, магьосницата закри нишата със съвсем безразличен вид, като че ли там беше оставила най-обикновена метла. Брайант невъзмутимо стоеше в стаята до входа. Саймън все още не разбираше нищо. Той се мъчеше да се ориентира в своите усещания и когато всички излязоха, той изостана, за да огледа стаята.

Почти нямаше мебели. Имаше едно кресло от черно дърво с висока облегалка, донесено тук като че ли от зала за аудиенции. Срещу него стоеше стол, изработен от същото дърво. На пода между тях бяха разположени много странни предмети, донесени тук неизвестно защо. Като ги разглеждаше, Саймън се замисли...

Отначало вниманието му привлече малък, колкото за шепа въглища мангал, който стоеше върху полирана дъска. След това прехвърли погледа си върху глинената чаша с някакъв сипкав прах върху тумбестото шише... Да... никакви мебели, а само странни вещи...

Той не чу кога се е върнала магьосницата. Гледайки го внимателно, жената изведнъж попита:

— Кой си ти, Саймън? Той се обърна.

— Ти знаеш всичко, ти присъстваше тогава... Пък и невъзможно е да се излъже при вашия начин на разговор!

— Вярно, ти не излъга. Но все пак аз те питам отново — кой си ти, Саймън? Ти преди мен почувства засадата по пътя за Сулкар. Но ти си мъж! — Магьосницата отново загуби самообладание. — И ти почувства, ти разбра какво се върши тук.

— Не съвсем. Аз само знам, че тук присъства нещо невидимо и то независимо от всичко съществува.

— Ето! — магьосницата сви юмруци. — Ти не трябваше да го чувстваш, но го почувства! Аз омагьосвам, за да узная какво мислят и какво искат хората, които идват при мен, но аз невинаги прибягвам до тази сила, която е по-силна от моята. Три четвърти от моята Дарба — това са привиденията. В Сулкар ти имаше възможност да видиш това. Моето магьосничество не призовава нито демони, нито пришълци от други светове. Но има друга сила и тя понякога идва в отговор на моя зов. Тогава аз мога да направя истински чудеса! Мога да предвидя нещастия, макар че невинаги знам откъде ще дойдат, мога да предизвикам разрушения... И кълна се в живота си — това вече не са привидения!

— Вярно — каза и в моя свят са се случвали събития, които никак не се вметват в рамките на здравия смисъл.

— И това го правят вашите жени?

— Не, и мъжете също. Някои мои войници са предвиждали нещастия, смърт, своята или чужда. Аз познавах старинни къщи, в които също се таеше нещо, което не можеш да видиш, но чувстваш, нещо не по-малко странно от това, което се крие тук.

Магьосницата погледна Саймън с нескрито изумление. След това начерта във въздуха между тях с ръка някакъв знак и той мигновено се възпламени.

— Видя ли?

Дали в гласа ѝ имаше обвинение или радостно признание, Саймън не можа да разбере. Удари гонг.

— Алдис! И с нея сигурно има охрана! — Магьосницата се приближи до стената и отвори нишата, където беше скрита секирата на Корис. — Скрый се! — заповяда тя. — Те непременно ще претърсят дома и е по-добре да не те видят.

Нямаше време за възражения и Саймън се вмъкна в не много просторното скривалище. Магьосницата закри панела и той веднага оцени как добре е приспособено това място за наблюдение. В

гравирани орнаменти на панела бяха пробити отвърстия, за да влиза въздух и за да може да се наблюдава.

Затварянето стана така бързо, че Саймън не успя да се опомни, а когато се опита да отмести панела, откри, че не се отваря отвътре и той се оказа практически зазидан в тази дупка заедно със секирата на Волт. Оставаше му само да чака кога магьосницата ще благоволи да го освободи.

Раздразнен, Саймън залепи око към едното отвърстие, за да види какво става навън. Точно в този момент двама войни блъснаха магьосницата в стаята и се заеха да претърсват всички ъгли, като отместваха и гоблените.

Гледайки ги, жената се разсмя и подхвърли през рамо на някого, който чакаше на прага на стаята:

— Изглежда в Каре не вярват на думите. Случвало ли се е обитателите на този дом да се замесят в неблагоприятна работа? Твоите копои, господарке, няма да намерят тук нищо друго, освен паяжини и прах. Признавам, че не съм много добра домакиня. Но просто губим време.

Саймън се възхити от актьорското ѝ майсторство. Магьосницата говореше за обиск като за детска лудория, намеквайки на своята събеседница, че е време да прекрати детинщините, ако има намерение да се заемат със сериозна работа.

— Галсфрик! Доннар!

Войните застанаха мирно.

— Търсете в другите стаи, ако искате, а нас оставете на мира!

Копоите се изпълнаха като струни до вратата и в стаята влезе жената. Накрая Саймън я видя. Тя свали от раменете си разкошния плащ, а магьосницата, след като затвори плътно вратата след войните, се обърна към нея:

— Добре дошла господарке, Алдис!

— Както ти правилно забеляза, жено, ние губим време. — Думите ѝ прозвучаха рязко, но все пак кадифеният глас на влязлата можеше да очарова всеки мъж.

Възлюблената на херцога съвсем не приличаше на пищните презрели пристанищни жени, както я представи магьосницата. Напротив, това беше все още не напълно оформена млада жена с малки високи гърди, дискретно прикрити от гънките на роклята. В

нейната външност се четяха едновременно сладострастие и студенина. И като я разгледа внимателно, почувства как ѝ се удава да задържи до себе си такъв сластолюбец като херцога.

— Ти си казала на Фирта... — Отново същите резки нотки, обвити в кадифе.

— Аз казах на твоята Фирта какво мога да направя и какво искам за това! — Магьосницата заговори не по-малко рязко от посетителката. — Приемаш ли моите условия?

— Няма да ги приема, преди ти да покажеш своите способности. Дай ми това, което искам, а след това кажи цената.

— Хубав начин имаш да се пазариш, госпожо. Всички предимства са на твоя страна.

— Алдис се усмихна.

— Щом ти твърдиш, че имаш сила, значи ти можеш не само да помагаш, но и да заставяш, мъдра жено. Ако е така, аз съм за теб лесна плячка. Казвай какво трябва да правя и не протакай, защото аз мога да се доверявам на тези, които са зад вратата само докато животът им виси на крайчеца на моя език. Но в Каре има и други езици!

— Дай си ръката! — Магьосницата взе чашката с праха. Алис протегна обсипаната си с пръстени ръка и магьосницата я убоде с игла, която измъкна от гънките на роклята си. Когато в чашката капна капка кръв, тя добави течност от бутилката и разбърка всичко. След това магьосницата раздуха огъня в мангала.

— Седни. — Тя показа на Алдис стола и едва тя успя да седне, сложи на коленете си дъска и постави върху нея мангала.

— Мисли за този, когото желаш! Мисли само за него, господарке!

Кашата в чашата започна да се надига и магьосницата запя. Саймън почувства, че тревожното чувство, което го беше обхванало, когато магьосницата начерта във въздуха огнения знак, започна да изчезва.

В пеенето ѝ имаше нещо чародейно, навяваше сладки блянове, тревожещо въображението. Саймън прехапа устни. Вълнението му идваше от жената, която той като че ли започна да разбира. Но такова очарование, присъщо по-скоро на Алдис и подобните на нея жени от безстрастната магьосница на Есткарп, той не очакваше! Пеенето действаше все по-силно на Саймън и той запуши уши, за да не чува

повече тези звуци, които властно се втурваха в него, нажежаваха кръвта в жилите му, изпълваха цялото му тяло с плам.

Саймън махна ръцете от ушите си едва когато видя, че устните на магьосницата престанаха да мърдат. Лицето на Алдис беше поруменяло, устните ѝ бяха влажни. Тя гледаше пред себе си с широко отворени очи. Магьосницата свали от коленете ѝ мангала и дъската, прехвърли съдържанието на чашката в парче плат и го подаде на своята посетителка.

— Слагай му по една щипка в храната и питието.

— Гласът на магьосницата беше отслабнал. Тя като че ли едва седеше на краката си от умора.

Алдис взе пакетчето и го скри под корсажа си.

— Ще го използвам както трябва! Не се съмнявай!

— Тя взе наметалото си и вече вървейки към вратата, подхвърли: Ще ти известя как вървят нещата.

— Аз сама ще узная, господарке.

Алдис излезе, а магьосницата така и остана да стои, опряна на облегалката на креслото, като че ли краката не я държаха. Върху умореното ѝ лице беше застинало изражение на погнуса, примесени със срам, че беше прибегнала до безнравствено средство за постигане на благородна цел.

5. КОГАТО ТРИ ПЪТИ ПРОТРЪБИ РОГ...

Корис усърдно лъскаше острието на секирата с копринено парцалче. Като се върна от града, той веднага поиска своето съкровище обратно и сега седеше на перваза на прозореца и разказваше:

— ... Той нахълта с такъв вид, като че ли го гонеха колдери и доложи всичко на сержанта! Онзи пък от уплаха разля виното, за което, между другото, бях платил аз! А този младеж крещеше като ненормален. На мен цялата тази история ми се струва чиста измислица и все пак съм готов да заложа една седмична заплата на карстенски наемник, че в нея има нещо!

Докато Корис говореше, Саймън внимателно наблюдаваше магьосницата и Брайант. Впрочем магьосницата с нищо не би показала, че вече е чувала нещо подобно. Затова пък реакциите на младия човек, който нямаше нито нейното самообладание, нито достатъчно жизнен опит, малко удиви Саймън. Брайант се държеше прекалено безразлично.

— Виждам, господарке — забеляза Саймън, — че тази история съвсем не ти се струва измислица.

След визитата на Алдис отношенията му с магьосницата станаха малко напрегнати. Тя чувстваше това, но не предприемаше нищо, за да промени това положение.

— Хунолд наистина е мъртъв — спокойно каза жената.

— Няма го, както я няма и Лоиса, наследницата на Верлен. Така че, Корис, този войник е излъгал съвсем малко.

— Магьосницата погледна капитана. — Но това, че събитията се свързват с нападението на Есткарп, е пълна безсмислица.

— Знам, господарке. Ние никога не действаме тихомълком. Но може би тук има нещо друго? Аз не обичам да задавам излишни въпроси, но кажи, не може ли морето да е изхвърлило върху скалите на Есткарп някого от гвардейците, напуснали Сулкар?

Магьосницата отрицателно поклати глава. — Силата ми казва, че живи сте останали само четиримата, капитане.

— Но нали тези събития или слуховете за тях могат да станат повод за война — намръщи се Корис. — Хунолд беше приятел на Ивиан. Не мисля, че херцогът няма да отмъсти за смъртта му. Още повече че маршалът умря при такива загадъчни обстоятелства.

— Фалк! — Това име излетя като игла от самострел от устата на Брайант. — Фалк ще отговаря! — Лицето на юношата пребледня. — На него му предстои обяснение със Сирик и Дуарт! Не е за завиждане сега владетелят на Верлен. Но този твой дърдорко е съобщил на сержанта такива подробности, сякаш е чул отчета със собствените си уши.

— Корабът с посланиците на херцога току-що пристигна в Каре. А както твърдят, посланиците обичат да бърборят — забеляза Корис.

— Корабите! — Магьосницата рязко се изправи и бродираната ѝ със злато яркочервена рокля се люшна като език на пламък. — Фалк не пасе трева. Но всичко стана много бързо. Не мисля, че Фалк се е разбързал толкова само за да отклони гнева на Ивиан...

Тъмните очи на магьосницата мрачно огледаха събралите се, като че ли сравняваше силите си със силите на противника.

— Това не ми харесва. Разбира се, хора от Верлен трябваше да се очакват. На Фалк му беше необходимо да баламосва херцога, иначе кулите на собствения му замък ще се стоварят върху главата му. Той ще намери начин да привлече на своя страна Сирик и Дуарт и те да потвърдят неговите измислици. Това е така, но събитията се развиват прекалено бързо. Това много прилича... Готова съм да се закълна, че...

Магьосницата започна да се разхожда из стаята, като шумеше с роклята си.

— Ние, магьосниците на Верлен, владеем призраците, но кълна се в своята Дарба, морската буря не беше такава нещо! Нима колдерите могат да управляват природните сили... — Магьосницата замръзна на мястото си и сложи пръсти на устните си, като че ли се страхуваше да не проговори. — Ако колдерите умеят... — тя зашепна. — Не мога да повярвам, че ние сме тук по волята на колдерите! Не искам да вярвам! И все пак... — Жената се обърна към Саймън. — Аз разбирам Брайант, зная мотивите на постъпките му, разбирам какво движи Корис, но тебе, човеко, появил се от блатото на торите, не те разбирам! Ако ти си този, за когото се представяш, значи сами сме виновни за нещастията си.

Корис настръхна. Стисна силно дръжката на секирата, а коприненото парцалче падна на пода.

— Той е приет, Върховна Повелителко — каза капитанът спокойно, но Саймън видя, че Корис следи всяко негово движение, като че ли очаква внезапно нападение.

— Това е така! — кимна жената. — Не ми се вярва, че колдерите са проникнали в самото ни сърце и ние не сме могли да разберем това. Колдерите могат да поставят завеса — продължи да разсъждава тя на глас, — но това вече само по себе си би предизвикало подозрения! Макар че... Има още един начин за проверка! — Тя откопча яката на роклята си и извади чудодейния камък. Поддържа го малко в ръце, като се вглеждаше в тъмната му дълбина. След като свали верижката от врата си, магьосницата го подаде на Саймън. — Вземи!

Корис извика и скочи от прозореца, но Саймън спокойно взе камъка. Гладкият кристал отначало беше студен като всяка полирана вещ, а след това изведнъж започна да се нагрява, като ставаше все по-горещ, но странна работа — тази горещина не изгаряше дланите. Камъкът като че ли оживя. На повърхността му се появи бляскаво сияние.

— Аз знаех! — дрезгаво прошепна магьосницата. — Ти не си колдер! Не! Колдер не може да държи камъка, защото в него е пламъкът на Силата! Радвам се за теб, братко по Дарба! — Жената отново начерта във въздуха пред себе си пламтящия знак и когато той изгасна, тя взе камъка от Саймън.

— Но той е мъж! Кълна се, че старите превъплъщения не могат да се държат така! При това в казармата ние с него бяхме рамо до рамо! — заговори бързо Корис. — Аз не разбирам как мъж може да владее Дарбата!

— Той е човек от друг свят, от друго време, а какво знаем ние за другите светове? Във всеки случай сега съм уверена в едно — че не е колдер. Възможно е, разбира се, точно такива хора да готвят колдерите за решаващата битка... Но сега ни трябва...

Разсъжденията на магьосницата бяха прекъснати от удар върху гонга. Саймън и Корис се спогледаха. Брайант извади самострела си.

— Звъни се на входа — каза той.

— Звънът е условен, но съвсем не навреме — намръщи се магьосницата. — Погледни, Брайант, но бъди внимателен.

Корис и Саймън мълчаливо последваха младия човек. Още не бяха стигнали до вратата, когато отвън чува някакъв шум. Саймън се напрегна, защото почувства в него нещо познато. Корис помръкна.

— Това е тълпа! Шум от разярена тълпа! Саймън веднага си спомни преживения от него ужас, кимна в знак на съгласие и пригответи самострела си.

Пристигналият без съмнение принадлежеше към древната раса на Есткарп и дори синините не можеха да скрият това. Когато отвори вратата, човекът буквално падна в ръцете им и Корис едва успя да го подхване. Тълпата на улицата така забуча, че земята под краката им затрепери, но Брайант успя да заключи вратата с всички ключалки.

Човекът измъчено се усмихна на Корис. Той искаше да каже нещо, но поради рева на тълпата не се чуваше нищо. Саймън и Корис отложиха разговора и помъкнаха беглеца към къщи.

Когато се появи магьосницата, той дотолкова вече беше се оправил, че дори се опита да я приветствува. Жената наля в чашата малко от някаква синкава течност и я поднесе към устните му.

— Какво стана с Вортимер?

Човекът се облегна на креслото.

— Ти можеш да послушаш как го гонят, господарке! Заедно с него са и други наши, онези, които успяха навреме да се доберат до посолството. Останалите ловят по улиците. Пред пришълците от Есткарп и пред тези, които принадлежат към древната раса, херцогът заповяда да свирят три пъти с рога. Той просто се е побъркал!

— И тях също? — Магьосницата притисна слепоочията си с ръце, като че ли искаше да успокои нетърпимата болка в главата. — Имаме малко време! Не трябва да губим нито минута!

— Вортимер ме изпрати да те предупредя. Ще ги последваш ли, господарке?

— Засега не.

— Тези, пред които е протръбил три пъти рог, могат да бъдат убити от всеки всяка минута. А в Каре сега убиват, но след като отначало са издевателствали до насита — безстрастно каза беглецьт. — Не знам доколко можеш да разчиташ на Алдис... Магьосницата се засмя.

— Аз съвсем не разчитам на Алдис, Ворттин. Ние сме петима... — Тя въртеше чашката в ръце. — Но сега не става въпрос за нашия

живот. В покрайнините на Карстен живеят древни родове и ако навреме ги предупредим, може би ще успеят да избягат през планините в Есткарп. При това всичко, което узнахме тук, трябва да го съобщим на Върховната Повелителка. Боя се, че няма да ми стигнат силите да се справя сама. — Тя погледна към Саймън. — Ти си длъжен да ми помогнеш, братко!

— Но аз не знам как! — възкликна той. — Нямам опит.

— Ти просто ще застанеш до мен и с общи усилия ние... В това е цялата ни надежда, Саймън.

Корис погледна през прозореца в градината и без да се обръща, попита:

— Превъплъщение ли, господарке?

— А какво друго можем да предприемем? — магьосницата сви рамене.

Вортгин облиза сухите си устни.

— Господарке, прави каквото искаш, но трябва да се махаме от този проклет град. Тогава ще мога да доведа под твоите знамена хора от провинцията. Аз имам там много роднини и те ще ми повярват.

— Да вървим! — магьосницата ги поведе към тайнствената стая, в която извършваше магьосничеството си. На вратата Корис спря.

— Ще взема със себе си подаръка на Волт. Не ме променяй така, че да не мога да вдигна секирата.

— Бих те нарекла луд, ако не знаех истинската цена на това оръжие — рязко каза магьосницата. — Но имай предвид, че то не е направено от човек и не знам какво ще стане. А сега помогнете ми, и то по-бързо!

Когато Корис и Саймън отнесоха креслото, стола и другите вещи до стената на стаята, магьосницата махна килима и с чудодейния камък прекара няколко линии по пода. Те пламнаха и приеха формата на петолъчна звезда. Корис се поколеба малко и сложи секирата на Волт в центъра ѝ.

Магьосницата се обърна към Саймън.

— В действителност ние ще останем такива, каквито сме. Само за известно време ще променим облика си, за да излъжем тези, които ще застанат на пътя ни. Дай ми да се опра на твоята Сила, за да концентрирам своята. — Тя огледа всички, постави до секирата

мангала и разпали в него въглища. — Пригответе се! И каквото ще да става!

Корис докосна Саймън за ръката.

— Съблечи се гол, иначе Силата няма да ти подейства — каза той, като събличаше куртката си. Саймън последва примера му, а след това помогнаха заедно на Вортгин да се съблече.

От мангала се заиздига дим и изпълни стаята с червеникава мъгла, която почти скри тромавата фигура на Корис и мускулестото тяло на Вортгин.

— Застанете в лъчите на звездата! — заповяда магьосницата и добави: — А ти, Саймън, застани до мен.

Той тръгна по посока на гласа и престана да вижда Корис. След това видя, че бледата ръка на магьосницата се протяга към неговата. Под краката им блестяха контурите на звездата. Нищо друго не можеше да се види, тъй като стаята беше изпълнена с мъгла.

Някъде в далечината се чу пеене. На Саймън му се стори, че се разтваря, че тялото му ще се разпадне на най-дребни частици и ще се слее с тази мъгла. Почувства и топлина, но не отвън, а отвътре. Нещо повече, той чувстваше движението на тази топлина — като поток тя изтичаше от тялото му през дясната ръка. Саймън дори помисли, че би могъл да види как става това, ако не е димната завеса. Впрочем това не беше толкова важно. Главното бе, че той самият не се превърна в мъгла, че съществува.

Пеенето се усили. На Саймън вече му се беше случвало да слуша такава пеене, но тогава то събуждаше у него силно желание, с което се бореше с усилие на волята. Сега пеенето му действаше по друг начин. Той нямаше желание да се противи на въздействието му.

Саймън неволно затвори очи, за да слуша по-внимателно, и звуците като че ли проникнаха във всяка клетка на тялото му, но той знаеше, че потокът топлина, който изтича през ръката му, подхранва силата на тези звуци.

Малко по малко ръцете на Саймън безволно увиснаха, излъчването на топлина престана и пеенето спря. Саймън отвори очи. Мъглата се беше разредила и бяха се появили светли лъчи. В един от тях Саймън видя отвратителната мутра на главорез, която трудно можеше да се нарече лице. Но на тази страшна физиономия сияеха

лукавите очи на Корис. А до него стоеше друго страшилище с разядена от язви кожа и празна очна кухина.

Разбойникът с очите на Корис прехвърли погледа си от Саймън на съседа му и се усмихна, като оголи гнили жълти зъби.

— Славна компания!

— Обличайте се! — разнесе се отнякъде гласът на магьосницата. — Сега вие сте негодяи, излезли от подземията на Каре, за да убиват и грабят. Именно такива красавци излизат на улицата, когато три пъти прозвучи рог!

Всички отново облякоха дрехите си, макар че те вече не подхождаха на такава измет, каквато изглеждаха сега. Корис вдигна от пода някаква ръждива пръчка с кука на края. Саймън дори не беше ѝ обърнал внимание.

В стаята нямаше огледало и Саймън не знаеше как изглежда той самият, но се досещаше, че и неговата външност е не по-малко отвратителна, отколкото на останалите. Той очакваше, че и магьосницата, и Брайант ще са променени, но това, което видя в следващата минута, надмина всичките му очаквания. Магьосницата се беше превърнала в гърбава беловласа старица с изкривено от злоба лице. А вместо младия човек, до нея стоеше девойка в алена рокля, украсена със златна бродерия.

Да, невзрачният Брайант се беше превърнал в красавица с пищно тяло, която дори не беше се погрижила да завърже шнуровете на корсажа си. Старицата мушна с пръст Саймън.

— Това е твоя плячка, юначого! Мятай красавицата на рамо, а когато се умориш, тези разбойничета ще ти помагат. И внимавай, не излизай от ролята си! — Тя с такава сила блъсна момичето в гърба, че то политна, спъна се и падна в обятията на Саймън. Той я подхвана с лекота и я метна на рамото си. Магьосницата с поглед на опитен режисьор огледа цялото братство и за да бъде картината пълна, разкъса роклята върху рамото на момичето.

Саймън се учуди на магьосническото ѝ изкуство. Той беше уверен, че ще се изменят само като зрително възприятие, но не, усещането му беше, че държи в обятията си истинска жена. През цялото време му се налагаше да си напомня, че в действителност на рамото му е Брайант.

По улиците на Каре се разхождаха много разбойнически шайки, подобни на тяхната. На мнимите разбойници им беше много трудно да гледат сцените на грабеж и насилие, без да могат да помогнат. Това ги измъчваше през целия път до пристанището. Там, до вратата, стоеше охрана. Когато Саймън със стенещата жертва на рамо, съпровождан от бандата дрипльовци, се приближи до вратата, магьосницата с чувал на гърба побягна напред. Тя неочаквано се спъна, падна и разсипа награбените съкровища. Съдържанието на чувала заблестя в праха.

Пазачите се хвърлиха да събират скъпоценностите, а офицерът им грубо изблъска старицата встрани. Но един от тях изглежда реши да не изменя на войския си дълг или пък повече го привлече плячката на Саймън. Както и да е, но той се усмихна нагло и прегради пътя им с копието.

— Ей, дрипльо! Остави тук бързоразвалящия се товар! Много ще ти дойде, а тук има кой да го наглежда.

Едва свърши и Корис го зацепи с ръждивата си пръчка за крака. Стражникът рухна и цялата компания се втурна през вратата към пристанището. Разярените пазачи ги гонеха по петите.

— Във водата! — изкрещя Брайант и като се измъкна от ръцете на Саймън се хвърли в реката. Капитанът скочи след него и заплува до издутата от водата алена рокля. Накуцвайки, Вортгин също бягаше към брега. Саймън се огледа, търсейки с поглед магьосницата.

Повече никой не ги гонеше. На пътя стана някакво сбиване. Като извади самострела си, Саймън се втурна с всичка сила нататък. Три пъти спира, за да стреля, и трите пъти иглата достигна своята цел. След малко видя проснатата на земята старица и опрения в гърлото ѝ меч.

Саймън стреля още два пъти, след което пусна в ход юмруците си и вероятно изпочупи доста кости. Накрая останалите здрави пазачи се разбягаха. Саймън метна на рамо безчувственото тяло на магьосницата и тръгна към най-близката баржа. С голямо усилие успя да се качи на палубата. Неочаквано жената дойде на себе си и започна да се дърпа, помислила по всяка вероятност, че е в ръцете на насилник. От изненада Саймън загуби равновесие и двамата полетяха във водата. Нагълта вода, но изплува. Огледа се — жената беше до него.

— Ей!

Извикаха им от плаващата по течението баржа и им хвърлиха въже. Саймън и магьосницата се покатериха и видяха Корис, който им махаше с ръка.

До отсрещния борд на баржата се полюляваше малка лодка, в която седяха Вортгин и Брайант. Той се беше навел над водата и повръщаше. В мократа рокля, полепнала по тялото му, той наистина изглеждаше като жертва на насилие. Когато всички се прехвърлиха в лодката, Корис със закривената си пръчка я отблъсна от баржата.

— Аз мислех, че си я загубил до вратата — забеляза Саймън.

— По-скоро ще ме убият, отколкото да я загубя! — обидено възкликна капитанът. — Но стига за това. Главното е, че успяхме да се отървем от пазачите и сега ще имаме малко почивка. Надявам се, че ще успеем да се доберем незабелязано до другия бряг. Те сигурно мислят, че сме се укрили на баржата. Ще почакаме, докато тя се отдалечи от пристанището, и ще отплуваме.

Всички се съгласиха с предложението му, но останаха още доста време под прикритието на баржата. Брайант накрая дойде на себе си, но все гледаше да се обърне на другата страна, като че ли се стесняваше от новата си външност. Магьосницата седеше на носа на лодката и внимателно се вглеждаше в противоположния бряг.

За щастие скоро започна да се стъмнява. Под прикритието на нощта бегълците смятаха да се отдалечат, колкото се може повече от Каре. Вортгин добре познаваше тукашните места и можеше да ги преведе през полята, заобикаляйки селищата, около които можеха да се натъкнат на стража.

— С днешната заповед Ивиан сам се обрече на гибел — каза Вортгин. — Старата аристокрация не го обича много, а с нас тя е кръвно свързана. Може би няма да застанат на наша страна, но и на херцога няма да помагат. По-скоро ще си затворят очите и ушите и ще се правят, че не знаят нищо.

— Да, отсега нататък Карстен е затворен за нас — съгласи се магьосницата. — Мисля, че трябва да тръгваме към границата, докато не е станало късно. Така... И тъмнината настъпва.

Саймън срещна погледа ѝ и разбра, че не говори за нощната тъмнина, която бързо се сгъстяваше над главите им.

6. ФАЛШИВИЯТ СОКОЛ

Саймън, Корис и Вортгин, прикрити с купчина сено, лежаха зад купата до кръстопътя и наблюдаваха какво става в сеното. Там се мяркаха синьо-зелените плащове на наемниците на херцога. Четирима добре въоръжени конника явно бяха готови за далечен поход. Предводителят на този малък отряд, съблюдавайки церемонията, се приближи към стълба за обявления и допря рога до устните си. Среброто на бронята му блестеше от лъчите на утринното слънце.

— Едно... две... три... — броеше на глас Корис. Звучите на рога се разнасяха по целия окръг, но не се разбираше какво говореха наемниците на селяните.

Корис се обърна към Вортгин.

— Херцогът бърза. Ти трябва да отидеш веднага при своите, за да успееш да ги предупредиш.

Вортгин със сила заби кинжала си в земята, като че ли пред него бяха гърдите на наемник в синьо-зелен плащ.

— Пеш все едно няма да успея.

— Вярно. Но те имат точно това, което ни трябва. — Корис посочи към ездачите.

— След моста пътят минава през гора — забеляза Саймън.

Върху и без това ужасното лице на капитана се появи зловна гримаса.

— Те скоро ще приключат разговорите. И за нас е време.

Като напуснаха засадата, те прегазиха реката и тръгнаха по изоставена горска пътека, която вървеше на север. Тукашната аристокрация не обичаше особено херцога, не го обичаха и обикновените хора и затова освен главните търговски пътища всички останали пътища бяха вече почти негодни.

Пътят минаваше между хълмовете, обрасли с трева и храсталаци — места, не безопасни за всеки пътник, а най-вече за пътници с плащ на наемници. Саймън се укри в храстите. Корис зае позиция по-близо до реката, за да може да отреже пътя на противника за отстъпление, а

Вортгин зае позиция от другата страна на пътя — срещу Саймън. Сега им оставаше само да чакат.

Предводителят на наемниците се оказа разумен човек. Един от неговите хора яздеше отпред и внимателно оглеждаше крайпътните храсти, но мина покрай укрилите се, без да ги забележи. След него язدهа предводителят и неговият адютант. Четвъртият конник завършваше отряда.

Когато се изравни със Саймън, той стреля, но не в него, а в адютанта.

Изстрелът беше точен. Предводителят мигновено се обърна, като демонстрираше отлично владение на коня, и видя как последният конник също падна от коня, като плюеше кръв. Саймън почувства, че една игла разкъса дрехата и одраска рамото му. Той разбра, че срещу него стои достоен противник. Яздецът отпред щитоносец искаше да се притече на помощ на командира си, но Вортгин се надигна зад храста и хвърли срещу него кинжала си. Оръжието блесна на слънцето и се заби в гърлото на война и той рухна на земята, без да успее да извика. В следващия миг над главата на Саймън пролетяха копитата на кон, който изведнъж загуби равновесие, падна на гръб и затисна стопанина си. Тогава от засадата изскочи Корис и стовари върху главата на офицера, който направо се мъчеше да се освободи от коня, желязната си пръчка.

Те бързо съблякоха наемниците и хванаха конете. За тяхна радост, падналият кон се изправи и като че ли беше съвсем здрав, но понеже беше много изплашен, неспокойно цвилеше. Те замъкнаха телата на наемниците в храстите, привързаха снаряжението им към седлата на конете и се отправиха към изоставената кошара, където ги чакаха магьосницата и Брайант.

Когато се приближиха до кошарата, чуха, че вътре горещо спорят за нещо. Суровият глас на магьосницата прекъсваше раздразнените възгласи на Брайант.

Но щом в пролуката на старата ограда се показа Саймън, те замълчаха и не пророниха нито дума, докато мъжете вкараха конете с товара. Изведнъж Брайант извика и се хвърли към бохчата, в която бяха вързани ризницата и кожената куртка.

— Искам си външността обратно! И то незабавно! — извика той разпалено.

Впрочем Саймън напълно споделяше чувствата на младия човек. Да играе ненавистната роля на девица за неговата възраст беше лошо от робство! Дори на тях, хора отдавна привикнали да се подчиняват на заповеди, не им се искаше повече да остават в този отвратителен образ, макар че точно това може би беше спасило живота им.

— И правилно — подкрепи Саймън юношата. — Можем ли отново да станем предишните по своя... по-точно по твоя воля, господарке? Или трябва да изчакаме определен срок?

Магьосницата мрачно ги погледна изпод разбърканите си коси.

— Защо да губим време? Все още могат да ни настигнат хората на херцога. Виждам, че вие вече сте се срещнали с тях. — Тя взе синьо-зеления плащ и като че ли се готвеше да го премери на прегърбената си фигура.

Брайант мрачно гледаше магьосницата, притискайки към гърдите си ризницата. Пухкавите му устни бяха плътно стиснати.

— Аз ще тръгна оттук само в собствения си образ! Или въобще никъде няма да тръгна! — възкликна той и Саймън нито за минута не се усъмни, че точно така ще бъде.

Магьосницата се предаде. Тя измъкна от пазвата си мъничка торбичка и я хвърли на юношата.

— Иди на ручея и се измий. Но повече от шепичка прах не хаби, за да има и за другите.

Брайант хвана торбичката и като притискаше бохчата с дрехите към гърдите си, стремглаво изскочи от кошарата, като че ли се страхуваше да не го спрат.

— А с нас какво ще стане? — твърдо попита Саймън, готов да тръгне след Брайант. Корис връзваше конете за наведената на една страна ограда. Бандитската му физиономия беше отвратителна, но той съумяваше да се смее така заразително, както и преди.

— Нека птичето спокойно да се освободи от премяната си, Саймън. В края на краищата толкова търпя. Тази рокля го накара съвсем да изгуби самообладание.

— Роклята? — Вортгин повтори въпроса с учудване. — Но...

— Саймън не принадлежи към нашата древна раса — прекъсна го магьосницата, като прекара пръсти през косите си. — Той все още не може да си представи нашето превъплъщение. Ти си прав, Корис. —

Магьосницата странно погледна капитана. — Трябва да дадем възможност на Брайант да дойде на себе си.

Синьо-зеленият плащ на нещастния наемник висеше като чувал върху раменете на младия боец, който бодро се връщаше от ручея. Той хвърли свитата на топка ненавистна рокля в ъгъла на кошарата и се зае яростно да я затрупва със земя. Саймън, Корис и Вортгин се отправиха към ручея.

Преди да се потопи в него, Корис внимателно изми и избърса ръждивата пръчка с кука на края. Като излизаше от водата, той вече държеше в ръце брадвата на Волт. Те взеха дрехите си. Корис отново облече ризницата, която взе в Каре — никоя друга не би му станала. Като маскировка наметна отгоре плаща на наемник. Останалите постъпиха по същия начин.

Като се върнаха в кошарата, Саймън подаде торбичката на магьосницата. Тя, размисляйки, я поддържа известно време в ръка, а след това я пъкна в пазвата си.

— Вие сте славни войни на херцога, а аз съм ваша пленница. С шлемовете и качулките вие почти не приличате на хората от древната раса. Всеки случай, това поне не бие на очи. Само Вортгин прави малко изключение. Но ако видят моя истински образ, всичко пропада. Ще издам всички, затова няма да бързам да сменя външността си.

Така те напуснаха изоставената кошара — четирима войни със синьо-зелени плащове като наемниците на херцога и старица, която седеше зад гърба на Брайант. Конете бяха отпочинали, но конниците не бързаха. Трябваше да се пресече цялата страна и те язدهха, като се стараеха да избягват селищата и широките пътища. Накрая стигнаха до мястото, откъдето Вортгин трябваше да се отпрати на изток.

— А ние ще яздим покрай търговските пътища — каза магьосницата зад гърба на Брайант. — Ако успеем да предупредим соколарите, те безпрепятствено ще пропуснат бежанците през планините. Кажи на своите хора да не взимат много вещи със себе си — само оръжие и провизии, толкова, колкото може да носи конят. И нека с теб бъде Силата, Вортгин! Тези, които ще доведем в Есткарп, ще станат кръв в жилите му.

Корис свали от рамото си рога на наемник и го подаде на Вортгин.

— Ще ти послужи като пропуск, ако срещнеш хора на херцога. Желая ти късмет, братко! Ако попаднеш на север, ела в гвардията. Винаги за теб ще се намерят подходящи доспехи!

Вортгин махна с ръка на прощаване, пришпори коня и в галоп се отправи на изток.

— А по-нататък какво ще правим? — попита магьосницата Корис.

— Отиваме при соколарите!

Тя подсвирна.

— Ти забравяш, капитане, че макар да съм на вид стара и немощна и да изглежда, че жизнените сокове са изсмукани от мен, аз все пак си оставам жена. Това значи, че вратата на крепостта на соколарите е затворена за мен. Преведи мен и Брайант през границата, а след това се отправяй при твоите женомразци. И направи така, че те да са с нас. Граница, заградена с мечове, ще застави Ивиан три пъти да помисли, преди да ни нападне. Дори ако соколарите само преведат близките ни от Карстен през планините, пак ще бъдем в дълг към тях. Но най-напред махнете ето това! — тя дръпна синьо-зеления плащ на Брайант. — В противен случай ще ви приковат към някое дърво в планината, преди да разберат кои сте.

Този път, когато над главите им закръжи сокол, Саймън вече не се учуди, че Корис съобщава истинските имена на членовете на отряда на птицата и ѝ обявява защо ще тръгват към планината. Капитанът яздеше отпред, Саймън — отзад, а по средата бяха Брайант и магьосницата. Бяха се разделили с Вортгин по обяд, а сега слънцето клонеше вече към залез. Цял ден не бяха яли нищо, ако не се смятат оскъдните запаси, които намериха в дисагите на наемниците.

Корис дръпна поводите, за да дочака останалите. Той не свалеше очи от планината, към която се приближаваха, и на Саймън му се стори, че капитанът е загубил обичайната си увереност.

— Нещо не ми харесва тук — проговори Корис. — Моето съобщение отдавна трябваше да стигне до местоназначението си и време беше да се появи пограничният отряд. Защо ги няма? Когато бяхме в „Гнездото на соколите“, соколарите се изказаха за съюз с Есткарп.

Саймън гледаше към планинските склонове с тревога.

— Без водач не бих се осмелил да пътувам по-нататък в тази тъмнина. И ако ти, капитане, смяташ, че соколарите се държат странно, мисля, че не трябва да навлизаме повече в техните владения. Хайде да лагеруваме на първото подходящо място.

Саймън прекъсна Брайант, който, вдигнал нагоре глава, внимателно следеше кръжащата над тях птица.

— Какъв странен полет... — Юношата пусна поводите, за да изобрази с ръце движението на крилата. — Соколет обикновено маха с криле ето така... Аз често съм ги наблюдавал. А тази птица, гледайте — пляс, пляс, пляс!

Сега вече всички наблюдаваха кръжащата, над тях птица, Саймън не забеляза нищо особено в този пернат часовой. За него беше същият като този, който срещнаха на излизане от гробницата на Волт. Впрочем той нищо не разбираше от орнитология.

— Ти можеш ли с изсвирване да го накараш да кацне долу? — попита той Корис.

Капитанът сложи пръсти в устата си и силно свирна.

В този момент Саймън вдигна самострела си. Корис с вик го удари по ръката, но той вече беше успял да стреля. Иглата попадна точно в бялото петно на гърдите на сокола, но птицата продължи да хвърчи над главите им, все едно че нищо не беше се случило.

— Аз ви казах, че това не е птица! — възкликна Брайант. — Магьосничество!

В очакване на обяснение всички се обърнаха към магьосницата, но тя не сваляше очи от сокола, който със забита в гърдите стрела правеше над тях поредния кръг.

— Това не е нашата Сила — неволно се изтръгна от нея. — Не знам какво е това, но то не е живо!

— Колдер! — възкликна Корис и плю.

Магьосницата бавно поклати глава.

— Ако това е колдер, то той не е подчинен на някаква чужда воля, както беше с хората от Горм. Не знам, нещо не мога да разбера...

— Трябва да го хванем — предложи Саймън. — Гледайте, той се спуска. Може би стрелата го тегли надолу? Дай ми твоя плащ — обърна се той към магьосницата и слезе от коня.

Тя му даде скъсания си плащ. Саймън го преметна през ръка и започна да се катери по скалата, покрай която минаваше пътеката. Той

разчиташе, че птицата няма да успее да се вдигне нагоре през това време, и не сгрещи. С всеки следващ кръг птицата се спускаше все по-ниско и по-ниско.

Като разгърна плаща и го хвана за единия край, Саймън чакаше удобен момент. Накрая го хвърли върху сокола и птицата се хвана в импровизираната мрежа. Саймън дръпна плаща към себе си; но соколът се дръпна встрани, измъкна се и като сляп удари глава в скалата.

Саймън се хвърли върху него и усети под ръцете си истински пера, но под тях... Той свирна от учудване. Под изпочупените пера и разкъсаната кожа се виждаше бъркотия от метални детайли, колелца, проводници и малко устройство, напомнящо мотор. Саймън хвана сокола за крилото и го пусна при другарите си.

— Ти уверен ли си, че соколарите имат само истински соколи?
— попита той Корис.

— Соколът за тях е свещен — каза Корис и побледня, като видя вътрешностите на птицата. — Не, това не е тяхна измислица. Обучените соколи — това е тяхната сила. Защо са им фалшификати?

— Но на някого все пак е било нужно да вдигне в небето механичен сокол — възкликна Саймън.

Магьосницата се наведе над птицата и също я пипна. Когато погледна Саймън, в очите ѝ се таяха въпрос и тревога.

— Друг свят... — прошепна тя. — Това не е наше магьосничество. Такова нещо не може да е родено нито в нашето време, нито от нашия свят. Чуждо е, Саймън, чуждо е...

Прекъсна ги възгласът на Брайант, който, вдигнал ръка, отново гледаше нагоре. Още една черно-бяла птица с плавни кръгове се спускаше над тях. Саймън отново посегна към самострела, но юношата го удари по ръката.

— Този е истински!

Корис свирна. Птицата като всеки обучен сокол се подчини на заповедта и кацна на скалата до пътеката.

— Аз съм Корис от Есткарп! — извика капитанът. — Нека този, който те е изпратил, крилати братко, да побърза. Вече се върши голямо зло, а вероятно предстои и още по-голямо. — Той махна с ръка, соколът се вдигна в небето и отлетя към планината.

Саймън прибра механичната птица в дисагите си. Средствата за връзка на соколарите и устройствата, които прикрепяха към краката на соколите, го заинтересуваха още в „Гнездото на соколите“. Създаването на такива миниатюрни и точни прибори изисква знания, но откъде ги имат жителите на средновековната крепост? Недоумение предизвикаха у него и изкуственото осветление, и системата за отопление в Есткарп и Сулкар. А енергийното приспособление, което взриви Магнус Осберик, беше още една загадка. Може би всичко това са остатъци от древна цивилизация? Или пък е дошло от друг свят? Саймън гледаше пред себе си с невиждащи очи и се мъчеше да разреши загадката на този свят.

Корис му беше говорил за свръхчовешката раса на Волт, която е предшествала сегашното човечество. Може би това са следи от знанията на изчезналата раса? А може би соколарите и сулкарците са получили необходимите им знания отвъд морето? Саймън искаше да разгледа фалшивия сокол, за да определи поне какъв тип разум би могъл да го създаде.

Соколарите се появиха неочаквано. Те изникнаха пред тях като че ли изпод земята. Чакаха приближаването на отряда. Не им преграждаха пътя, но и не ги канеха да ги последват.

— Фалтъяр от Южните врати! — Корис позна предводителя им и свали шлема от главата си, за да могат да видят лицето му на лъчите на залязващото слънце.

— Аз съм Корис от Есткарп. С мен е гвардеецът Саймън...

— И жена! — хладно каза соколарят, а соколът му закреця и размаха криле.

— Тази госпожа е от Есткарп! Аз трябва да я преведа през планините — каза капитанът също така хладно и твърдо. — Ние не молим за убежище при вас, но носим важни известия за Повелителя на Крилете.

— Пътят през планините е открит за теб, гвардеецо. А известията можеш да предадеш чрез мен. Докато изгрее луната, аз ще ги предам на Господаря на Крилете. Но ти каза на сокола, че тук се твори голямо зло, а предстои и още по-голямо. Аз трябва да знам каква е работата. Нима Карстен е насочил войските си насам?

— Херцогът заповяда три пъти да протръби рог пред хората от дневната раса и те, за да спасят живота си, бягат насам. А освен това...

Саймън, покажи им.

Саймън се затутка. Не му се искаше да дава механичната птица, преди самият той да беше я разгледал както трябва. Планинецът огледа останките на сокола, прекара пръсти по крилете, докосна стъкленото око, огъна прекъснатата кожа и видя под нея металните детайли.

— Той летеше ли? — недоверчиво попита соколарят.

— Летеше като твоя и точно така ни следеше.

Фалтъяр поглади ласкаво по главата своята птица, сякаш искаше да се убеди, че тя е истинска.

— Тук наистина се твори голямо зло. Ти сам трябва да говориш с Повелителя на Крилете! — Беше очевидно как планинецът се разкъсва между желанието да съблюдава древните обичаи и необходимостта от незабавни действия. — Ако не беше жената... госпожата... — неохотно се поправи той. — Невъзможно е тя да влезе в Гнездото на соколите.

Тук се намеси магьосницата.

— Ние с Брайант ще останем тук, капитане, а вие със Саймън отивайте при Господаря на Крилете! А ти, соколарьо, запомни думите ми: близък е денят, когато ще трябва да се откажеш от много древни обичаи — и ние в Есткарп, и вие в планината. По-добре да живеем и да се сражаваме, отколкото да умрем свързани с веригата на предразсъдъците. Над света е надвиснала небивала заплаха и ние трябва да бъдем заедно!

Соколарят наведе очи, мълчаливо и несръчно поздрави, като с целия си вид даваше да се разбере, че прави големи отстъпки. След това соколът с крясък се издигна в небето, а стопанинът му се обърна към Корис:

— Бъди спокоен. Ние ще осигурим на госпожата пълна безопасност. Да тръгваме!

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ГОРМ

1. ПРОБИВ ПРЕЗ ГРАНИЦАТА

В небето се издигаше стълб черен дим, озаряван от време на време от езика на пламъците. Саймън се изправи на стремената, за да може по-добре да види края на схватката между неговия отряд и карстенската войска. И този път им провървя. Но кой знае дали това ще продължи дълго? Във всеки случай, докато късметът не ги остави, те ще извършват своите нападения в долината, прикривайки оттеглянето на тъмнокосите бежанци от Карстен, които се промъкваха към границата на цели кланове и поединично в пълно бойно снаряжение, страдайки от раните си и от изтощение. Вортгин свърши работата си. Древната раса, по-точно това, което беше останало от нея, отиваше в Есткарп през отворената от соколарите граница.

Хората, необременени със семейства и горящи от желание с оръжие в ръка да отмъстят на брега, оставаха в планината и попълваха отряда на Саймън и Корис. Когато отзоваха капитана на гвардейците в Есткарп, Саймън остана да командва сам.

Те водеха партизанска война, чиито методи Саймън беше изучил добре в друго време и в друг свят. В планината такава война беше два пъти по-ефективна, тъй като хората на Саймън, за разлика от карстенските наемници, познаваха много добре тукашните места. Освен това той забеляза, че мрачните мълчаливи конници, които яздеха зад гърба му, са свързани с неразривна връзка с тази земя, с планините ѝ, с животните и птиците, макар че те не им служеха така, както обучените соколи на соколарите. Например Саймън обърна внимание, че стадата елени затъпкват следите на конете им, а враните с крясъци кръжат над поставените от карстенските наемници засади. Затова преди всяко нападение Саймън внимателно изслушваше съображенията на своите сержанти и сериозно обмисляше съветите им.

Макар хората от древната раса да владееха отлично оръжието, те не бяха родени за войни и към военната служба се отнасяха като към неприятно задължение, което трябва по-бързо да изпълнят и да го забравят. За разлика от карстенските злодеи, които издевателстваха над

заловените пленници и изклаха цели села, те убиваха, но не измъчваха хората, тъй като не бяха жестоки.

Веднъж в едно от селата, в които беше извършено клане, побледнелият Саймън, който с усилие на волята сдържаше гаденето, бе поразен от думите на един от своите младши офицери.

— По своя воля не биха могли да извършат такова нещо.

— Аз съм виждал такова нещо и преди — възрази Саймън. — И всичко това го вършеха най-обикновени хора.

Офицерът, който беше преживял по тези места целия си живот и преди месец беше избягал оттук в планините, поклати глава.

— Ивиан е войник, бивш наемник и неговата работа е да воюва. Но като устройва такава разправа, той посява люта ненавист към себе си за много години напред. Херцогът съвсем не е толкова глупав, че да унищожавя собствеността си. Не може той да издаде заповед за извършване на такива зверства!

— Ами че това клане не е случайност... И не за първи път виждаме такова нещо! Като че ли тук се разпорежда някаква банда, възглавявана от изверг!

— Вярно! Струва ми се, че се сражаваме с налудничави хора, отработени да се подчиняват на чужда воля.

Налудничави!... Подчинени на чужда воля! Саймън си спомни и думата, която използваша в предишния му свят, за да говорят така — обладани от дявола. Какво пък, след всичко, което видя, може да се съгласи с този офицер. Обладани от дявола... Отново си спомни засадата на пътя към Сулкар. Да, подчинени, лишени от душа! Нима отново са колдерите?

Саймън започна да води записки за такива случаи, макар че нямаше навик да води дневник. Най-вече го удивляваше фактът, че нито веднъж не можаха да заварят убийците на мястото на престъплението. Искаше му се да се посъветва с магьосницата, но тя заедно с Брайант замина на север след първата вълна бежанци.

Многочислените партизански разузнавателни групи носеха на Саймън сведения от разузнаването. Всяка вечер, уединен в набързо обзаведения команден пункт, той се опитваше да осмисли тези сведения, да ги обедини, но засега нищо определено не можеше да каже. Напротив, той все повече се убеждаваше, че някои карстенски

отряди действуват по несвойствен начин, и предполагаше, че във войската на херцога е проникнало нечие чуждо влияние.

Пришълци! Както и преди, Саймън се измъчваше от въпроса за тайнственото несъответствие между степента на развитие на обществото и неговите технически достижения. Хората, които бягаха от Карстен, му разказваха, че енергийните инсталации са се появили при тях много отдавна — докарали са ги някъде „отвъд морето“. Пак „отвъд морето“ са докарали своите енергийни инсталации и сулкарските мореплаватели, а древната раса е приспособила тези инсталации за осветление и отопление на помещенията. И соколарите със своите удивителни средства за свръзка са дошли дотук „отвъд морето“. И колдерите — също „отвъд морето“! И какво означава всичко това? Нима източникът е един?

Саймън изпращаше получените разузнавателни сведения с куриери в Есткарп, а магьосницата на свой ред му изпращаше новини от север. Единственото, в което Саймън беше уверен, бе това, че докато отрядът му се попълва от войни, принадлежащи към древната раса, може да не се страхува от проникване на пришълци, тъй като тези хора веднага биха почувствували присъствието на роботите, подчинени на чуждата воля.

В планините намериха още три фалшиви сокола, но докато ги ловили, те се бяха разбили и на Саймън донесоха само жалки отломки. Кой и защо ги беше направил?

Това така и остана загадка.

Ингвалд, офицер от карстенските бежанци, стоеше до Саймън и гледаше унищоженото село в долината.

— Нашите основни сили с трофеите вече се оттеглиха в планините, командире. Този път ние взехме със себе си по нещо. След пожара те няма да могат да определят какво е попаднало в наши ръце. Оттам взеха четири сандъка с игли и доста провизии.

— Прекалено много е за малък отряд — Саймън се намръщи. Мислите му се върнаха към текущите дела. — Изглежда херцогът се готви да базира тук някъде своите войски, а това може да означава подготовка за масирано настъпление.

— Не разбирам — замислено каза Ингвалд. — Как започна всичко това? Разбира се, ние не обичаме особено хората от крайбрежието, пък и няма за какво! Като се явиха отвъд морето, те ни

изблъскаха в глъбините на страната. Но вече десет поколения живеят с тях в мир, без да се месят във вътрешните си работи. Древната раса никога не е мислила за война и не е давала повод за такова внезапно нападение. Но става все по-ясно, че всичко е много отдавна и много старателно обмислено.

— И не обезателно от херцога! — Саймън смушка коня. Адютантът яздеше рамо до рамо с него по пътеката. — Нужен ми е пленник, Ингвалд! Един от тези изверги, които се развличаха в селото до разклона на пътя.

Тъмните очи на война блеснаха.

— Ако хванем такъв, командире, незабавно ще ти го доведем.

— Жив и способен да говори! — предупреди Саймън.

— Жив и способен да говори! — повтори заповедта Ингвалд. —

Ние също смятаме, че такъв пленник може да изясни много неща. Но ние нито веднъж не сме видели убийците! Само следите от тяхната работа! И мисля, че зверстват преднамерено, като се мъчат да ни уплашат.

— Много неясноти — Саймън започна да размишлява на глас. — Изглежда някой смята, че може да ни уплаши с жестокост. Обаче този някой не разбира, че по този начин само усилва съпротивата ни. А може би... — Саймън замълча. — А може би той прави това преднамерено, за да насочи яростта ни към херцога и към Карстен, да въвлече Есткарп във война на юг, а след това да удари на съвсем друго място.

— А може би и едното, и другото — добави Ингвалд. — Знам, командире, че ти търсиш пришълци в карстенската войска. Чувал съм и за събитията под Сулкар, и за хората, продадени на Горм. Сред нас няма такива. Ние бихме ги разпознали веднага, както от самото начало разбрахме, че ти не си от нашия свят.

Саймън учудено се обърна и срещна спокойната усмивка на Ингвалд.

— Да — да, човек от друг свят! Разбира се, до нас стигнаха слухове за теб, но след като ние вече бяхме разбрали, че си пришълец. Странното е, че ти си от друг свят, но не си ни чужд. Колдер, например, не може да живее и да воюва заедно с нас. И при соколарите не би могъл да проникне — соколите веднага ще го разпознаят.

— Как ще стане? — интересува се Саймън.

— Птиците и зверовете различават ясно пришълците и дори по-добре от магьосниците. Така че подобни на този от Горм веднага ще бъдат разкрити. Обучените соколи от Гнездото на соколите осигуряват безопасността на планинската страна.

И още до залез-слънце на Саймън му се наложи да се убеди в това, че прехвалената безопасност не е по-надеждна от уязвимото тяло на птицата.

Войните в лагера разпределяха трофеите. Саймън слагаше настрана това, което се готвеше да изпрати в „Гнездото на соколите“, когато чу повикването на часовоя и отговора на приближаващия се соколар. Зарадван от възможността да изпрати на планинците техния дял от трофеите и по този начин да разтовари хората си, Саймън тръгна към него.

Обаче, въпреки обичая, конникът, който знае защо, не повдигна забралото си, както беше прието да се прави при среща със съюзници. Впрочем не само това накара Саймън да спре. Войните му неочаквано застанаха нащрек, оставиха работата си и тръгнаха към ездача, заобикаляйки го в тил. Както вече неведнъж му се беше случвало, Саймън беше обхванат от чувство за опасност. Без да размисля, той се хвърли върху конника, хвана го за кръста и с учудване забеляза, че соколът дори не мръдна, когато нападна неговия стопанин. Саймън действуваше така стремително, че конникът дори не успя да извади оръжието си. Затова пък, когато се опомни, той с цялата сила на тялото си блъсна Саймън и го повали на земята. Ръцете в железни ръкавици неумолимо се протягаха към гърлото на Трегард.

Отчаяната му съпротива беше подобна на борба със стоманена машина. И само след миг Саймън разбра, че беше невъзможно сам и с голи ръце да надвие това, което беше скрито под доспехите на соколар. За щастие Саймън не беше сам. Здравите ръце на войните му смъкнаха от него противника и независимо че той яростно ги отблъскваше, го притиснаха към земята. Като потриваше изподрасканото си гърло, Саймън се изправи на колене.

— Свалете му шлема! — заповяда той.

Ингвалд се зае с каишките на шлема и накрая с голям труд ги разкопча.

Целият отряд се събра около чужденеца, който непрекъснато се мъчеше да се изтръгне. Всички мъже от планинската страна имаха

характерна външност — рижи коси и жълто-кафяви очи, както на техните пернати слуги. Така изглеждаше и човекът, притиснат към земята, но събралите се около него войни знаеха със сигурност, че пред тях лежи всичко друго, но не и соколар.

— Завържете го по-здраво! — заповяда. Саймън. — Ингвалд, мисля, че намерихме това, което търсехме. — Той се приближи към коня, на който беше пристигнал в лагера мнимият соколар — конят целият беше в пот, а от мундщука му висяха парцали пяна. Личеше, че го бяха преуморили. В очите на животното се четеше див страх, но когато Саймън посегна към юздата, конят дори не помръдна и продължаваше да стои, отпуснал глава. Само по тялото му пробягна тръпка.

Соколът стоеше съвсем спокойно: не удряше с крила и не се мъчеше да клъвне Саймън. Той внимателно протегна ръка, хвана птицата и веднага почувства, че не държи нещо живо.

Със сокола в ръка той се обърна към адютанта си.

— Ингвалд, извикай Латор и Карн — той назова имената на най-добрите разузнавачи. — Нека веднага да се отправят към Соколово гнездо. Трябва да се изясни колко далече е проникнала тази зараза. Даже там всичко да е наред ние сме длъжни да предупредим соколарите. А вместо доказателство — Саймън вдигна от земята птицечовковия шлем на конника — нека да покажат ето това. Аз съм уверен, че шлемът е истински и е направен от планинците. — Той се приближи към вързания пленник. Онзи мълчеше, но очите му горяха от ненавист. — Не мога да повярвам, че това е един от тях...

— А няма ли да го вземем със себе си? — попита Карн. — Или поне птицата?

— Не. Още нищо не сме узнали, затова засега ще ги оставим при нас. А този трябва да пазите много добре — той кимна към вързания. — Пещерата до водопада, капитане! — възкликна Валдис, младеж от клана на Ингвалд последвал го в планините. Там е достатъчен и един часовой на входа. И никой, освен нас не знае за пещерата.

— Добре. Ингвалд, направи това.

— А ти, командире?

— Аз искам да проследя откъде идват следите му. Кой знае, може да е пристигнал от „Гнездото на соколите“. В такъв случай колкото по-бързо узнаем лошата истина, толкова по-добре.

— Едва ли, командире. Но даже и така да е, той е пътувал по обиколния път. Та нали крепостта на соколарите се намира на изток от нас, а конникът се появи от запад, по пътеката, която идва от морето. Санта! — Ингвалд извика единия от войниците. Те връзваха пленника. — Постави часовой на пътеката и изпрати Калуф при мен, този, който пръв заговори конника.

Саймън оседла коня и пристегна към седлото чантата с провизиите. В нея той сложи здравата механична птица, която попадна в ръцете му. Той привършваше приготовленията, когато до него прибяга Калуф.

— Ти уверен ли си, че конникът се появи от запад? — попита Саймън.

— Готов съм да се закълна за това в Камъка на Енгис, командире! Соколарите не обичат морето, макар че понякога служат при мореплавателите. Но не съм чувал да патрулират по крайбрежието. А този се появи точно между скалите, които прикриват пътеката, която идва от малкия залив, и яздеше така, като че ли добре познаваше пътя.

Саймън се разтревожи не на шега. Този залив бяха открили преди пет дни и той беше единствената му надежда за организация на морската връзка със север.

В този залив нямаше скали и подводни камъни, с каквито изобилстваше цялото крайбрежие. И той смяташе да построи там пристанище за малки съдове, за да прехвърли бежанците на север и в същото време да снабдява защитниците на границата с оръжие и боеприпаси. Трябва незабавно да изясни дали заливът се намира в ръцете на врага!

Саймън напусна залива, съпроводен от Калуф и още един воин. Той изучаваше внимателно местността по пътя, отбелязвайки всичко, което можеше да послужи при бъдещи операции. Но мислите за предстоящите работи се редуваха със съвсем други мисли.

Когато беше в затвора, имаше предостатъчно време, за да се вгледа дълбоко в себе си. А тези дълбочини бяха мрачни. Душата му като че спеше в забрава поради ежедневните грижи на войнската служба. Понякога му се струваше, че освен тях няма нищо, че там вътре е пустота. А може би Саймън не даваше на това, което се таи вътре, да излезе?

Той беше изпитал страх, но това преходно чувство обикновено го подтикваше към действие. Някога беше повярвал на Петроний, че като прекрачи през вратата на времето, ще намери отново себе си. Но досега това не беше се случило. Ингвалд говори за подчинени на чужда воля... Обсебени от дявола... Но как да узнаеш владееш ли себе си или някой те води?

Саймън постоянно се наблюдаваше отстрани и като че ли беше раздвоен. Пришълец... Войните му веднага почувстваха това. Може би той самият е така неуместен в този свят, както несъответствията, над които си блъска главата? Стори му се, че се намира пред прага на някакво откритие, което значи много не само за самия него, но и за делото, на което служи.

Ходът на мислите му в миг се прекъсна, когато видя един голям клон от дървото, пречупен от планинските ветрове, почти лишен от зеленина. Като черна линия се очертаваше на фона на ясното небе, но още по-черно беше това, което висеше на него.

Саймън се наведе на седлото, за да разгледа трите малки телца, разлюлени от вятъра — разтворени човки, изцъклени очи, крака с остри нокти с червени ленти и сребърни пластинки. На клона висяха три истински сокола с извити шии, окачени специално тук, за да може всеки, който минава по пътеката, да ги види.

— Защо? — възкликна Калуф.

— Вероятно като предупреждение. — Саймън се спеша и хвърли поводите на Калуф. — Останете тук. Ако се забавя много, върнете се и доложете всичко на Ингвалд. Не вървете след мен. Не можем да разпиляваме хора напразно.

Войните започнаха да му възразяват, но Саймън решително прекрати пререканията и навлезе в храсталака. Скоро той откри следи от множество крака, изпочупени клони, изпотъпкана трева, късове парцали. Саймън се приближи към морето. Чу се шумът на прибой. Всичките следи свидетелстваха, че хората са дошли откъм залива.

Той вече два пъти беше минавал по тази пътека и сега възстановяваше в паметта си картината на местността. За съжаление брегът на залива беше съвсем лишен от растителност и от двете му страни се издигаха голи скали. Оставаше му само едно — да направи кука и да се покатери на канарата.

Това изкачване напомни на Саймън друга скална стена, по която той се катери към Гробницата на Волт.

И сега той се вкопчваше с ръце и крака за малките пукнатини в камъка и накрая се добра до върха, легна по корем и погледна надолу.

Саймън очакваше да види всичко — гол крайбрежен пясък без следи от човешко присъствие, отряд от карстенски наемници, закотвен кораб... Но видя не това... В първия момент помисли, че пред него е поредното привидение на този свят. След това се изплаши — няма ли халюцинации? Ами ако това, което вижда, е породено от собственото му въображение? Като се вгледа по-внимателно в съвсем гладкия металически корпус, Саймън разбра, че макар да му напомня нещо познато, той все пак се отличава от всичко, което е виждал по-рано.

Очевидно, това все пак беше някакъв кораб, нищо, че нямаше нито надстройка, нито мачти, нито никакви уреди. Носът и кърмата му бяха заострени и това му придаваше вид на торпедо. На гладката палуба Саймън видя трима души, които стояха до люка. Те бяха с шлемове, които приличаха на птичи човки като шлемовете на соколарите, но той неизвестно как веднага позна, че сред тях няма нито един планинец.

Разглеждайки тайнствения кораб, Саймън отново се замисли за загадките на този свят. Корабите на сулкарците се движеха с платна и нямаха двигатели. А този кораб като че ли се беше появил от неговия собствен свят! Как могат да съществуват две толкова различни нива на цивилизация? Нима отново колдерите? Чуждо... Струваше му се, че още малко и ще се досети...

Увлечен в мислите си, за малко Саймън намали бдителността си. Само здравият шлем, с който се беше сдобил в Каре, му спаси живота. Стоварилият се върху него неизвестно откъде удар го зашемети. Той долови миризма на мокри пера и още нещо непознато... Без да съобрази, Саймън се опита да стане, но последва нов удар и той с крайчеца на окото си видя крилото на повалилия го враг. Сокол! Истински или фалшив? Този въпрос той отнесе със себе си в непрогледната мъгла, спуснала се над него.

2. ПРОДАДЕНИ В ГОРМ

Главата му се пръскаше от тъпата пулсираща болка. Слепоочията му пулсираха, сякаш там вътре някой биеше барабан. Тресеше го. Струваше ли си да идва в съзнание, за да търпи такива мъки? Скоро Саймън разбра, че ударите в слепоочията му се усилват от някакво външно ритмично чукане. Това, върху което лежеше, потрепваше в такт с ударите.

Като отвори очи, Саймън видя светлина и когато се размърда, откри, че ръцете и краката му са вързани. Възникна усещането, че се намира в закован ковчег и за да не изкрещи от ужас, Саймън прехапа устни. Борбата със страха за известно време притъпи възприятията му и той не разбра веднага, че в този гроб има и други пленници.

Отдясно от време на време някой стенеше, а отляво повръщаше и това добавяше зловонията в спарения въздух на общата им тъмница. Колкото и да беше странно, тези звуци успокоиха Саймън и той извика:

— Кой е тук? Къде сме? Знае ли някой?

Стенещият човек като че ли изхлипа, но не отговори нищо. Сигурно не можеше да преодолее болката или не беше разбрал.

— Кой си ти? — чу се тих шепот отляво.

— Аз съм от планините. А ти? Това какво е, карстенски затвор?

— Де да беше така! Бил съм в карстенска стая за изтезания и в камера за разпит също и затова повтарям — по-добре да бях попаднал там.

Саймън започна да си припомня какво се беше случило с него. Той се покатери на скалата, за да огледа залива, откри там странен кораб... След това го атакува сокол, фалшив, разбира се! А по-нататък — мрак. Изводът се натрапваше от само себе си. Намира се в трюма на необикновения кораб!

— В ръцете на тези, които купуват хора за Горм ли сме? — попита той.

— Ти не грешиш, човече от планините! Нямахте те с нас, когато помагачите на Ивиан ни продадоха на колдерите. Значи ти си един от

заловените по-късно планинци?

— Ей, соколари! Хора на Крилатото племе! — високо извика Саймън и ехото на гласа му се разнесе от единия край на трюма до другия. — Колко сте? Зове ви един от защитниците на границата!

— Ние сме трима. Вярно е, че когато хвърлиха Фалтъяр тук, той беше в безсъзнание и ние не знаем дали още е жив.

— Фалтъяр! Стражът на Южните порти! Как попаднахте в плен?

— Ние научихме за залива, в който могат да пристават кораби, а скоро след това пристигна куриер от Есткарп и ни съобщи, че могат да ни доставят оръжие по море, ако има къде да го стоварят. Тогава Владетелят на крилете ни заповяда да разузнаем този залив. Ние бяхме близо до целта, когато ни нападнаха соколите, но това бяха чужди птици. Дойдохме на себе си едва на брега, но без доспехи и без оръжие. След това ни домъкнаха на този кораб, който не прилича на никой друг. Това казвам аз, Тандис. Пет години съм бил матрос на корабите на сулкарците и съм видял толкова пристанища и толкова кораби, че една седмица няма да ми стигне да ги изброя, но нищо подобно още не съм срещал!

— Това е магьосничество на колдерите — чу се слаб глас отдясно. — Невъзможно е да имаш представа за времето, когато стоиш в непрогледна тъмнина. Нощ ли е сега или ден? В Каре ме хвърлиха в затвора, защото когато прозвуча рогът, аз скрих вкъщи жена и дете от древната раса. Всички по-млади прехвърлиха от затвора на остров до устието на реката. Там ни оглеждаха...

— Кой? — бързо попита Саймън. — Като си помислиш само, че до теб се намира човек, който може би е виждал колдерите!

— Не помня... — едва се дочу отдясно. — Тези хора от Горм владеят някакво магьосничество... Главата ти започва да се върти, а след това нищо не помниш... Казват, че са демони отвъд морето, и си мисля, че е точно така!

— А ти, соколарьо? Ти видя ли ги?

— Да, видях ги. Но почти нямам какво да добавя. Довлякоха ни тук карстенските наемници, а те, както е известно, са автомати без разум и воля, железни мишци на служба при своите стопани. И дрехите ни взеха, за да измамат нашите хора.

— Ние хванахме такъв — каза Саймън. — Може работата да се изясни поне отчасти.

Той се сепна, като изпусна тези думи, и си помисли, че и стените могат да имат уши и някой може да ги подслушва.

В затвора се оказаха десет карстенци, арестувани за нарушаване заповедта на херцога, и тримата соколари, заловени в залива. Мнозинството от пленниците бяха в безсъзнание или в тежко състояние. Дори и да можеха да си спомнят нещо, то спомените на някои от тях свършваха до пристигането им на острова, а на другите — на брега на залива.

Като продължи да ги разпитва, Саймън откри една закономерност: в този зловец трюм бяха попаднали хора със здраво телосложение, енергични и добре владеещи оръжието. Такива бяха тук всички, като се започне от соколарите, които постоянно живееха във военни селища и бяха професионални войни, и се свърши със съседа му отдясно, който беше дребен провинциален земеделец и командваше отряд за самоотбрана. Всички те бяха на възраст от двадесет до четиридесет години и всички съвсем здрави, като не се смятат синините, получени в стаите за разпит на херцога. Сред карстенците Саймън откри дори двама братя от знатно, но обедняло семейство. Те бяха хвърлени в затвора, защото укривали бежанци. Но нямаше нито един човек от древната раса. От разказите на пленниците той разбра, че всички представители на древната раса — мъже, жени и деца, биваха убивани на място. Никого не взимаха в плен.

Накрая, единият от братята, който Саймън с търпеливите си въпроси изведе от вцепенение, му съобщи много важни сведения.

— Наемникът, който зашемети моя брат — дано ден и нощ го гризат плъхове, — не искаше да вземе в плен нашия побратим Ренстън. С него заедно сме яли, пили и сме се учили да владеем меча. Когато беше обявена тази заповед, той се скри и ние отидохме да му носим храна и оръжие, за да мине границата. Проследиха ни и ни хванаха, но трима заплатиха за това с живота си! След това един от наемниците започна да връзва Ренстън, но офицерът му каза, че напразно се стараете, тъй като търговците от Горм не купуват хора с древна кръв: Онзи започна да убеждава командира си, че Ренстън е толкова млад и силен, колкото и ние, и за него ще заплатят добре. Но офицерът го прекъсна и заяви, че древната раса може да се сломи, но не да се пречупи, и прониза гърдата на Ренстън с меча си.

— Да се сломят, но не да се пречупят... — бавно повтори Саймън.

— Хората от древната раса са от една кръв с народа на Есткарп — добави младежът. — Демоните от Горм вероятно не могат лесно да ги подчинят, както правят това с другите.

— Но защо Ивиан така внезапно се опълчи срещу древната раса? — полушепнешком попита Саймън карстенеца отдясно. — Те живеят в покрайнините и не ви пречат. А онези, които дружат с тях, говорят само хубави неща и на дружбата им не пречат нито тяхната древна култура, нито странните им обичаи. Нима Ивиан действа по нечия заповед? Тогава кой дава такива заповеди? Кой знае, братя мои по нещастие, може би хората от древната раса, които живеят сред нас, пречат за проникването на злото от Горм. И ето защо Горм е решил да ги отстрани.

Какво пък, съвсем логично е. — И Саймън мислеше горе-долу така за случилото се. Той се готвеше да продължи въпросите си, но през стоновете на още недопития в съзнание пленник дочу някакво съскане. До болка познат за него звук. Минута по-късно разбра, че в трюма навлиза някакъв газ.

Хората се задъхваха и кашляха, гърчеха се в конвулсии и затихваха. Саймън усилено мислеше; едва ли са домъкнали в този трюм четиринадесет души само за да ги умъртвят с газ. И успокоен от тази мисъл, вдъхна дълбоко, кой знае защо спомнил си анестезията при зъболекаря в предишния си свят.

— Бу-бу-бу-бу... Бу-бу-бу-... Бу-бу-бу-бу... — Думите не са думи, а някакви непонятни звуци, някакъв висок глас... Той заповядва. Воден от инстинкта си за самосъхранение, Саймън лежеше, без да мърда.

Бу-бу-бу... Бу-бу-бу-бу... Бу-бу-бу...

Болката в главата му намаля. Саймън разбра, че вече не е на кораба, защото под него нищо вече не се тресеше и люлееше. Беше съвсем гол и трепереше от студ.

Гласът млъкна, но Саймън продължаваше да лежи като подчинен на някаква заповед против волята си.

Саймън два пъти преброи до сто, като се мъчеше да излезе от това състояние. Нито звук. Той повдигна клепачи и веднага ги спусна — в очите му блесна ярка светлина. Малко по малко очите му

привикнаха и той се огледа, доколкото можеше да направи това, легнал и без да мърда. Видяното го поразя не по-малко от странния кораб. Саймън не беше ходил много по лаборатории, но редицата с буркани, мензури и епруветки на полиците свидетелстваха, че се намира именно в лаборатория.

Сам ли е и защо е тук? Бавно и внимателно, сантиметър по сантиметър, той оглеждаше всичко, което попадеше в ползрението му. Съдейки по всичко, той не лежеше на пода, но повърхността под него беше достатъчно твърда — значи е маса. Предполагайки, че предпазливостта няма да навреди, Саймън бавно обърна глава. Сега виждаше стена — сива, гола, с някаква линия. Обърна още малко главата си и разбра, че това е врата...

Така... Това е едната страна на стаята. Все така внимателно Саймън обърна главата си на другата страна и видя върху наредените в редица маси още петима голи мъже. И петимата бяха или мъртви, или в безсъзнание. По-вероятно в безсъзнание...

След това Саймън видя високата слаба фигура, която стоеше с гръб към него. Човекът се наведе над първия, който лежеше на подредените в редица маси. Засега Саймън не виждаше нищо друго, освен сивия комбинезон и сивата шапчица и не можеше да определи нито пола, нито расата на човека, който изцяло беше погълнат от своята работа. До него стоеше подвижна масичка с всевъзможни стъкленици. На главата на проснатия човек Саймън видя металическа шапка, във вените му бяха вкарани игли с прикрепени към тях тръбички, водещи към стъклениците. Замръзнал от ужас, Саймън наблюдаваше умъртвяването на човешката воля и психика. Наблюдаваше тази смърт, след която се превръщат в хора-автомати, подобни на тези, с които се сражаваше под Сулкар.

Същото чака и него! Саймън размърда ръцете и краката си — всичко е наред. Добре, че се оказа последен в тази редица! Беше малко премръзнал, но изглежда, че напълно владееше тялото си.

Сивата фигура по всяка вероятност привърши с първия и премина към втория човек. Саймън седна. Леко му се зави свят и той се хвана за края на масата. За щастие рязкото движение не го издаде.

Очевидно работата на другия край на стаята беше прекалено сложна и изискваше пълно съсредоточаване от страна на оператора. Като почувства, че поради преместването центъра на тежестта масата

под него ще се преобърне, Саймън спусна краката си и отдъхна едва когато стъпи твърдо на студения гладък под. Той с надежда погледна към съседа си, като предполагаше, че и той може да е дошъл на себе си, но младежът лежеше съвсем неподвижно със затворени очи. Гърдите му се повдигаха и спускаха на много големи интервали.

Саймън тръгна към полиците. Само там можеше да намери някакво оръжие. Дори да му се удаде да стигне незабелязано до вратата е рисковано да бяга, преди да се е ориентирал в обстановката. А освен това не можеше да остави тук петима обречени на смърт — не, по-лошо от смърт!

Той взе от полицата голяма бутилка, пълна с жълтеникава течност. На пипане бутилката приличаше на стъклена, но беше значително по-тежка. Като я хвана за гърлото, Саймън внимателно се приближи до масата, над която се беше навел операторът.

Бос, той се движеше съвсем безшумно и незабелязано се приближи до нищо неподозиращия оператор. С всичка сила го удари по главата с бутилката.

Без да издаде звук, последният се свлече като чувал на пода, като повлече и проводника, който се канеше да закрепил на главата на поредната си жертва. Саймън щеше да се хвърли върху падналия и да го хване за гърлото, но спря, когато видя разбития и облят с кръв тил. Вдигна тялото и го завлече на пътеката между масите. Едва тогава погледна в лицето този, когото смяташе за колдер.

Това, което видя, малко го разочарова. Въпреки представата, която рисуваеше неговото богато въображение, пред него лежеше най-обикновен човек. Имаше дребни черти, широки скули и много тясна брадичка, която не съответстваше на горната половина на лицето му. И каквото и да се беше таило в главата му, докато беше жив, във външността му нямаше нищо демонично.

Саймън свали от колдера комбинезона, след това колкото и да не му се искаше да докосва разбитата глава, свали и шапчицата и се отправи към мивката в другия край на стаята, за да измие кръвта. Под комбинезона си човекът имаше някакво плътно прилепнало облекло. Саймън не намери никакви закопчалки, не можа да го свали и затова се задоволи само с горната дреха.

Саймън едва ли можеше да помогне на двамата, на които операторът беше включил тръбичките. Той просто нищо не разбираше

от тези устройства. Но когато огледа останалите трима и се опита да ги повдигне, Саймън разбра, че това също е невъзможно. Вероятно те се намираха в състояние, подобно на наркотичен транс. И как ли той самият беше избягнал участта, постигнала неговите другари по нещастие?

Без да постигне нещо повече, Саймън отиде до вратата, на която нямаше нито ключалка, нито дръжка, но като я понатисна, откри, че се отмества надясно. Той надникна. Стените, таванът и подът на пустия коридор бяха боядисани в същия унил цвят като лабораторията. Вляво Саймън видя още няколко врати и тръгна към най-близката от тях.

Внимателно, така внимателно, както се размърда, когато идваше в съзнание, Саймън откря вратата. Погледна през цепнатината и видя хората, които колдерите бяха докарали в Горм — ако се намираха в Горм, разбира се. Бяха около двадесет души. Те лежаха в редица все още облечени, но при беглия оглед Саймън разбра, че те също са в безсъзнание. Надявайки се, че тримата останали в лабораторията също ще дойдат на себе си, Саймън ги пренесе в тази стая и ги сложи до останалите.

Саймън огледа лабораторията, видя няколко ланцета и взе най-големия. Той разряза дрехата на убития оператор и сложи тялото му на една от масите, но така, че разбитата глава да не се хвърля в очи при влизането. За съжаление той не разбра как се затваря вратата на лабораторията, иначе непременно би я затворил.

Като пхна ланцета в колана си, той с погнуса сложи на главата си влажната шапчица. Сигурно в тези бутилки и буркани можеше да се намери и много по-действено оръжие, но Саймън махна с ръка — това не е неговата стихия. На него му дай подръчни средства. Щом е стигнало дотам, ще действа с ланцета и с юмруци.

Саймън излезе в коридора и се отправи към следващата врата. Интересно, дълго ли няма да се сетят за убития оператор?

Саймън не успя да отвори две врати, но в края на коридора видя още една. Тя беше откряната и той се мушна вътре. След огледа разбра, че е попаднал в стая за живеене. Строга мебел, легло и кресла... Саймън не можеше да повярва на очите си! Това, което отначало взе за маса, беше по-скоро пулт за управление. Умът му отказваше да свърже в едно света на Есткарп, Гнездото на соколите, Каре и това, което видя тук. Там беше миналото, а тук — бъдещето!

Саймън не можа да отвори чекмеджетата на масата, макар че на тях имаше специални вдлъбнатини за натискане с пръст. Клекна, за да се ориентира по-добре.

По стените имаше същите чекмеджета и на тях също имаше вдлъбнатини за пръсти, но и те не поддадоха. Стиснал зъби, Саймън реши да счупи поне едно от тях с ланцета.

Не успя да направи и това — в стаята се чу нечий глас. Саймън рязко се обърна, но не откри никого. Той чуваше речта, но не виждаше говорещия. Саймън не знаеше този език и не разбра нито дума, но съдейки по интонацията, задаваха му въпрос, на който трябваше да отговори веднага.

3. СИВИЯТ ХРАМ

Наблюдават ли го? Или чува някакво съобщение по системата за известяване? Като се убеди, че е сам в стаята, Саймън се заслуша, като се опитваше да се ориентира по интонацията на говорещия. След малко разбра — повтарят един и същ въпрос, но значи ли това, че са го разкрили?

Интересно, скоро ли невидимият диктор ще започне да действа? Сигурно, ако не получи отговора? Може би това е предупреждение, но за какво? Саймън излезе от стаята.

Тъй като коридорът свършваше тук, той тръгна към другия му край покрай стаята, където вече беше... Но нямаше никакви стаи! Тоест, той не видя повече нито една врата. От край до край се виждаше гола стена. Като си спомни за привиденията на магьосницата от Есткарп, Саймън прекара ръка по сивата повърхност. Нищо! Дори да имаше скрити врати, то не с помощта на привидения. Убеждението му, че колдерите представляват съвсем друг тип цивилизация в сравнение с жителите на Есткарп и за своите цели се опират на знания, а не на магьосничество, окончателно се затвърди.

Дори техническите постижения на предишния му свят биха се възприели от хората на Есткарп като магьосничество. Но това значи, че в Есткарп само той, Саймън Трегард, може да осмисли и отчасти да разбере това, което става в Горм, а може би и да направи нещо, което не е по силите на нито една магьосница.

Саймън вървеше бавно по коридора, попипвайки с ръка стената с надежда да намери изход. Нима щастието го е изоставило?

Над главата му отново се раздаде команда на непознат език. В гласа се чувстваха железните нотки на заповед. Саймън усети опасността и замръзна на място. Всеки момент можеше да се окаже в клопка.

И изведнъж той намери изход! Но съвсем не там, където очакваше. По протежение на коридора видя страничен вход, откъдето се лееше ярка светлина. Саймън измъкна ланцета от колана си и като се приготви за неочаквано нападение, тръгна към него.

Лаещият металически глас отново наруши тишината и Саймън стигна до извода, че стопаните тук все още не са се ориентирали в ситуацията. Явно, в комбинезона и шапката го вземаха за оператора, който се държи не както трябва, и искаха от него отчет.

Като реши да не излиза от тази роля колкото може по-дълго, Саймън се почувства по-уверен и в резултат на това стана по-непредпазлив. Едва не се паникьоса, когато вратата на помещението, в което влезе, се затвори и той се оказа в затворено пространство като в капан. Но когато се подпря на стената и почувства слаба вибрация, разбра, че се намира в асансьор. Това откритие малко го успокои, но затвърди убеждението му, че цивилизацията на колдерите е близка по вид до цивилизацията на предишния му свят. Каквото и да говорим, той се чувстваше много по-спокойно в асансьора на колдерите, отколкото в стаята, изпълнена с кълба мъгла, където приятелите му се превръщаха в отвратителни уроди.

Независимо от това Саймън не беше спокоен, тъй като тази атмосфера му беше чужда. И не само чужда и заплашителна, но и отрицаваща всичко, което можеше да почувства близо до себе си. Той не можеше да приеме колдерите като човешки същества. В същото време магьосницата от Есткарп приемаше все пак за хора.

Вибрациите спряха. Саймън се съмняваше, че вратата ще се отвори, но къде е тя и от коя страна?

Този път отвън се чува звуци — тихо бучене и приглушени гласове. Една от стените на кабината се отмести встрани, Саймън непредпазливо излезе и се оказа в малко помещение. И отново пред очите му се показва нещо до болка познато: цялата отсрещна стена беше заета от голяма карта, върху която той откри нарязаната брегова линия, познатите планини и разноцветни огънчета, разхвърляни по цялата карта. По крайбрежието, където се намираше разрушеният Сулкар, и в залива, където се намираше Горм — виолетови, по равнината на Есткарп — жълти, в Карстен — зелени, а в Ализон — червени.

По протежението на цялата стена под картата имаше дълга маса, върху която на равни разстояния бяха поставени различни прибори — мигаха сигнални светлини, от време на време се раздаваше трясък. И пред всяко устройство с гръб към Саймън седеше фигура в сив костюм

и шапчица. Всички бяха така погълнати от работата си, че никой не се обърна дори при появяването на Саймън.

Малко встрани имаше друга маса, която приличаше по-скоро на пулт, пред който стояха още трима колдери. Този, в средата, имаше метален шлем на главата, от който зад гърба му се проточваше паяжина от кабели и проводници. Лицето му не изразяваше нищо, очите му бяха затворени, но той явно не спеше, защото от време на време пръстите му пробягваха по клавишите и ключовете на пулта. Колкото повече наблюдаваше, толкова повече Саймън се убеждаваше, че е попаднал в център за управление. Гласът, който беше чул, вероятно принадлежеше на колдера, който седеше вляво от фигурата с шлема. Изведнъж той забеляза Саймън. В първата минута по широкото му лице можеше да се прочете само нетърпение, но почти веднага то се смени с ненавист. Колдерът разбра, че пред него стои чужд.

Саймън подскочи. До пулта беше далечко, но все пак той успя да стигне до единия оператор, който седеше зад приборите. Саймън му нанесе страшен саблен удар с дланта на ръката си. С такъв удар обикновено се чути гръбначният стълб, но този път той искаше само да зашемети жертвата си. Като се прикриваше с отпуснатото тяло на оператора като с щит, той започна да отстъпва към стената, където имаше още една врата, зад която да се скрие.

За голямо учудване на Саймън, колдерът, който първи го забеляза, дори не мръдна и не направи никакъв опит да го спре. Той само бавно повтаряше, но този път на езика на жителите на материка:

— Върни се в своето помещение и доложи на началника си!

Саймън продължи да отстъпва към изхода. Операторът, който седеше до този, когото зашемети, премести погледа си от него към колдера зад главния пулт и отново върху Саймън. След това към него се обърнаха изумените лица и на другите оператори и всеки от тях явно очакваше Саймън да се подчини незабавно. Колдерът иззад пулта стана и още веднъж каза твърдо:

— Върни се в своето помещение! Незабавно!

Как пък не! Саймън се разсмя, без да предполага какъв ефект ще произведе неговият смях. Всички колдери с изключение на фигурата с шлема с проводници наскочаха от местата си. Операторите тревожно се втреничиха в колдера зад пулта, като че ли очакваха заповед.

Саймън си помисли, че ако не беше се засмял, а беше закрепял с цяло гърло, те биха се удивили по-малко. Неподчинението им се струваше недопустимо.

Този, който издаваше заповеди, хвана колдера с шлема за рамото и го разтърси, явно не на шега обезпокоен. Разтревоженият колдер отвори очи, огледа се и погледът му замръзна от изненада. Той гледаше на Саймън като на привидение.

След това последва атака. Не, никой не направи и крачка към него, но някакъв мощен силов удар така го притисна към стената, че едва си поемаше дъх. Тялото на оператора, с което се прикриваше, се изплъзна от ръцете му и се свлече на пода. Не можа да го удържи, защото всяко вдишване му се удаваше с голямо усилие. Едва ли ще оцелее дълго, ако продължава да стои така, притиснат до стената от тази чудовищна преса. Саймън трескаво мислеше какво да прави. Магьосничеството на Есткарп явно беше изострило възприятията му и той съобрази, че клопката, в която е попаднал, е създадена изключително от силата на духа и следователно може да се бори с нея само със същото средство.

Истината е, че той нямаше никаква представа за методите на магьосниците и нямаше никакъв опит. Като събра цялата си воля, Саймън се концентрира върху това — да си повдигне ръката. Това му се удаде, с такова неимоверно усилие, че почти остана без сили.

След като вдигна едната си ръка, той употреби огромни усилия, за да вдигне и другата. Напрягайки волята си, той застави краката си да работят и започна внимателно да върви към изхода. По широкото лице на колдера пробягна сянка на удивление, а може би само му се стори така?

Това, което направи Саймън в следващия миг, стана като че ли от само себе си. Той вдигна ръка до равнището на гърдите си и начерта във въздуха знак.

Този знак той беше виждал вече два пъти: когато го чертаеше магьосницата и когато за кратък миг знакът пламна във въздуха.

Сега той избухна с ослепителен пламък, който не изгасна така бързо. Саймън изведнъж почувства, че налягането чувствително е отслабнало и той може да се движи.

Той се хвърли към изхода, като се надяваше да се скрие, но не стана така! Едва изскочи в коридора, и на пътя му се оказаха трима

въоръжени воители. В мълчаливото им приближаване се таеше смъртна заплаха. Разбра го, когато видя горящите им от ненавист очи. Срецу него вървяха воители-автомати, тези роби на колдерите, които, без да се замислят, изпълняваха всяка заповед.

Саймън тръгна срецу тях, без да се колебае. Като отскочи вдясно, той хвана най-близкия воин за крака и с рязко движение го повали на пода.

Гладкият под неочаквано му помогна. След резкия тласък Саймън не можа да се задържи на крака и заедно с поваления противник се плъзна по пода покрай другите двама. След това почувства, че нечий меч го драсна по ребрата и в същия миг той удари с ланцета си нагоре. Единият от воитите рухна и Саймън измъкна самострела от колана му.

Той успя да стреля навреме и готовият да го поразии меч се стовари върху ранения, който лежеше до него. Третиият противник се обърка и Саймън не изпусна случая да стреля още веднъж.

Той взе и другите два самострела и побягна по коридора. За щастие този коридор не беше задънен, а завършваше с вита стълба, чиито стръмни каменни стъпала водеха нагоре, явно към вътрешността на кулата. Тук вече нямаше гладки сиви стени.

Босите му ходила се плъзгаха по каменните стъпала, но той, без да спре, се изкачваше все по-нагоре и накрая откри проход същия като в крепостта на Есткарп. По всичко личеше, че цялата тази техника на бъдещето е скрита в обичайната за този свят сграда-крепост.

Два пъти на Саймън му се налагаше задълго да притихва, като държи готов самострела, когато покрай него минаваха отряди на войници, подчинени на волята на колдерите. Тъй като те вървяха с равна крачка и не търсеха по ъглите, той не можеше да определи дали е обявена обща тревога или те извършват обичайния си обход.

В коридорите с изкуствено осветление се губеше чувството за време и Саймън не знаеше ден ли е или ноц и от колко време се намира в тази крепост. Отдавна го мъчеха глад и жажда. Освен това измръзна в тънкия комбинезон, още повече че имаше съмнителното удоволствие да ходи бос по студените каменни плочи.

Само да имаше план на лабиринта, от който се мъчеше да се измъкне! Или поне да знаеше къде все пак се намира? В Горм? А може би в тайнствения замък Ил, който колдерите издигнали по

крайбрежието? Или може би в някоя друга база на завоевателите? Саймън не се съмняваше, че това е база. Гладът и жаждата, а също и желанието да намери все пак някакво убежище го караха внимателно да оглежда помещенията на горния етаж. Тук той не видя такава мебел, каквато имаше долу. Гравирани с резба сандъци, маси и кресла — всичко беше изработено от местни майстори. В някои помещения Саймън откри следи от неочаквано бягство. Но сега върху всичко лежеше дебел слой прах, като че ли много години не е имало никой.

В една от тези стаи Саймън намери подходяща по размер дреха. Той търсеше и оръжие, тъй като освен трите самострела нямаше нищо друго, пък и доспехите биха му попречили. И все пак най-необходими му бяха водата и храната и той дори започна да мисли за връщане на опасните долни етажи. Но мислейки за слизане, той, без да спира, продължаваше да се качва нагоре по стълбата, оглеждайки всички разклонения по пътя си. Той обърна внимание на това, че всички прозорци са плътно заковани и само изкуственото осветление му дава възможност да се ориентира. Но колкото повече се отдалечаваше от помещенията на колдерите, толкова по-слаба ставаше светлината.

Накрая се показа тясна част на стълба, от която явно често се ползваха. Саймън извади самострела и предпазливо тръгна нагоре по стълбата към вратата. Тя лесно поддаде и Саймън съгледа плосък покрив, част от който беше покрит с навес. След всичко, което беше видял долу, това, което се намираше под навеса, не го удиви особено. Саймън нито за миг не се усъмни, че пред него стоят самолети.

Заострените крила на малките самолети бяха огънати назад, тъпите им носове вирнати. Всяка машина можеше да носи пилот и двама пътника. Ето я и разгадката на тайнственото нападение на Сулкар. Ясно беше, че колдерите имат не една десетка такива самолети.

Ако няма друга възможност, ще се наложи да се възползва от такава машина за бягството си. Само да знаеше откъде се готви да бяга? Като огледа още веднъж импровизирания и като че ли от никого неохраняван хангар, Саймън се приближи към края на покрива с надеждата да види нещичко, което би му помогнало да определи къде се намира.

За момент му се стори, че отново се намира в Сулкар: долу имаше пристанище, стояха на котва кораби, по цялото протежение на

улицата, която се спускаше към морето, имаше подредени в редица къщи. Обаче разположението тук беше по-различно от крепостта на мореплавателите. При това градът беше значително по-голям и там, където при сулкарците бяха разположени складовете, тук той видя жилищни квартали. Макар че беше ясен ден, улиците бяха пуссти. Къщите изглеждаха необитаеми, въпреки че не се забелязваха никакви признаци на разрушения, с каквито обикновено са белязани градовете, изоставени от хората.

Тъй като архитектурата на сградите в основата си напомняше Карстен и Есткарп, това не можеше да бъде построеният от колдерите замък Ил. Изводът се натрапваше от само себе си — той е в Горм, а долу пред него вероятно е Сиппар — онова злоещо място, където не можеха да проникнат разузнавачите на Есткарп.

Ако градът наистина е пуст, то няма да е трудно, а да намери в пристанището подходяща лодка, за да се прехвърли от острова на материка. Но тъй като е попаднал в това плътно затворено за външния свят място, струва си да се възползва от случая и да се огледа по-добре.

Той стоеше на покрива на най-високата кула в града. Навярно това е цитаделата на древния замък, в който са живеели управниците на клана на Корис. Задачата на Саймън значително би се опростила, ако сега с него беше командирът!

Като обходи покрива, той разбра, че нито един от покривите на къщите наоколо не се допира до този.

Той неохотно се отправи към навеса, под който стояха самолетите. Глупаво бе, разбира се, да се качи в машина, която не умее да управлява, но нямаше избор. Реши да опита да я проучи. Успокоен, че никой не го тревожи, Саймън неволно се отпусна, но бързо се опомни и взе някои предпазни мерки: затвори вратата, водеща от кулата на покрива, и я заключи с ланцета си.

След това той отиде до най-близкия самолет и леко избута машината на открито място. Като отвори капака в носовата част, той огледа двигателя. Моторът на този самолет малко приличаше на двигателите, които беше виждал по-рано, пък и малко разбираше от тях. Съдейки по всичко, с което се беше сблъскал долу, това нещо ще може да лети, стига да може да се справи с управлението...

Преди да продължи изучаването на машината, Саймън разби с дръжката на самострела моторите на останалите, като разсъждаваше,

че ако успее да полети, съвсем не му е нужен въздушен бой.

Когато беше вдигнал своя импровизиран чук над четвъртия самолет, врагът отново го атакува. Не тропаха пазачите по стълбата, никой не трошеше вратата, нищо не го притискаше както първия път, но нямаше съмнение, че следва нов удар на невидимата сила. Този път чувстваше, че неумолимо го дърпат към източника на тази сила. Саймън се хвана за самолета, но продължаваха да го теглят заедно с машината и той нищо не можеше да направи, макар че това забави движението. Само след миг Саймън се ужаси — влачеха го не към вратата!

Очевидно вместо съмнителната разправа на долните етажи на кулата му готвеха бърза смърт при падане от покрива.

Саймън с неимоверни усилия се съпротивляваше с всички сили. Той се опита да прибегне до магическия знак, който така му помогна първия път, но напразно. Може би защото сега не виждаше противника.

Той можеше само да забави плъзгането, да спечели минута, но краят беше неизбежен. Опитът му да се придвижи към вратата не успя, макар той да смяташе, че врагът ще го приеме за капитулация. Сега Саймън знаеше със сигурност — те искат само неговата смърт. Незабавно трябва да се реши на нещо.

Той продължаваше да се държи за самолета, който се готвеше да използва само в краен случай. Но какво пък, ето го и крайния случай! Тъкмо машината се намираще между него и края на покрива, накъдето го влачеше невидимата сила.

Шансът е нищожен, но все пак е шанс, друг изход няма. Саймън отстъпи две крачки пред силата, като си даваше вид, че повече не може да се съпротивлява. Още една крачка... Ръката му хвана дръжката на вратата на пилотската кабина. Той се вмъкна вътре, като напрегна последните си сили в тази дяволска схватка.

Нещо го отхвърли към задната седалка и самолетът потрепери от удара. Саймън мислено се обърна към Силата, за която в Есткарп нямаше и представа, вдигна налятата си с олово ръка и дръпна една от ръчките към себе си.

4. ГРАДЪТ НА МЪРТВИТЕ

Саймън наивно очакваше, че машината незабавно ще излети, но тя само се затъркала по покрива, набирайки скорост. Тя удари носа си в ниския парапет с такава сила, че просто можеше да се разпадне на части. Саймън разбра, че пада, но това не беше падането, на което разчитаха колдерите — той падаше в кабината на самолета.

След миг Саймън съобрази, че пада не отвесно, а под ъгъл. Без особена надежда той дръпна още веднъж дръжката.

Последва удар, трясък и стана тъмно като в рог — без светлина, без звук...

Отначало в тъмнината се появи червено огънче. Скоро до слуха му достигна някакъв слаб, повтарящ се звук, който приличаше на тиктакането на часовник или капеща вода. След това почувства ужасна миризма. Именно тя го свести. Сладникавият мирис на разложение го удари в носа и заседна в гърлото му.

Саймън седна и се огледа. Огънчето изглежда беше пламнало при удара. Невидимата сила, която го преследваше, като че ли го остави. Той можеше съвсем свободно да се движи и диша.

Ако не се смятат многобройните синини, Саймън благополучно преживя авиокатастрофата, може би защото при падането по-голямата част от удара понесе машината. Вероятно червеното огънче свети на дъската с приборите. Някъде съвсем близо капе... Ама че воня!

Саймън се опита да излезе от кабината. Чу се металическо скърцане и част от кабината просто се отдели. Като превъзможна болката, той се измъкна от изкорубения самолет и погледна нагоре. Точно над него, в покрива зееше огромна дупка, през която стърчаха отломки от самия покрив. Докато гледаше нагоре, още една отломка рухна върху изтърбушеното тяло на самолета. Изглежда машината беше паднала върху покрива на една от съседните къщи и той се чудеше как при такъв удар е останал не само жив, но дори не си е счупил костите.

Явно много дълго беше лежал в безсъзнание, защото през отвора тъмнееше вече вечерното небе. Гладът и жаждата отново напомниха за

себе си и го накараха да потърси вода и храна.

Защо неприятелят не го залови досега? Сигурно са видели къде е паднала машината му. Нима те не са разбрали, че се е възползвал от самолета и са го следили само с помощта на психически контакт? Тогава сигурно им е известно едно: няма го на покрива и контактът е прекъснат. А той само беше загубил съзнание. Колдерите обаче биха могли да интерпретират това като негова гибел. Ако тези предположения са верни, то тогава Саймън е свободен, макар и тук, в Сиппар.

Отначало той реши да намери вода и храна и едва след това да се опита да се ориентира как да стигне до пристанището.

Саймън намери вратата за стълбата, която се надяваше, че води надолу, към улицата. И тук тежкият въздух беше пропит с миризма на разложение. Той отдавна разбра на какво му мирише и побърза към изхода, но долу миризмата на смъртта беше още по-силна.

Прозорците бяха отворени и вечерната светлина падаше върху стълбищните площадки. Саймън минаваше покрай врати, но не се решаваше да отвори нито една от тях, тъй като именно около тях отвратителната миризма беше най-непоносима.

Малко по-надолу се откри вход към зала, която завършваше с портал. Саймън очакваше, че там ще намери и изход към улицата, но преди това се огледа и в един килер намери сухари, които съставляваха главната храна на гвардейците на Есткарп. Намери и гърне със сушени плодове, напълно годни за ядене. Изгнилите остатъци от другите запаси подсказваха, че в този дом отдавна не живее никой. От крана на чешмата капеше вода и преди да се заеме със сухарите, Саймън жадно пи.

Въпреки че беше много гладен, му беше трудно да яде поради лошата миризма, която се разнасяше навсякъде. Макар че беше влязъл само в един дом, на Саймън му беше ясно: Сиппар е град на мъртвите, ако не се смятат цитаделата с шепата колдери и техните подчинени на волята им слуги. Изглежда завоевателите безжалостно бяха се избавили от всички, които не са им нужни, и не само бяха ги убили, но ги бяха оставили да лежат непогребани в собствените им домове. Нима за да плашат останалите живи? Или просто защото им е било все едно? По-скоро второто... И странното чувство за някакво родство с

широколиките завоеватели, което Саймън за кратко време изпита, изведнъж безследно изчезна.

Саймън взе със себе си всички намерени сухари и напълни една бутилка вода. За голямо учудване той откри, че входната врата е заключена отвътре. Нима обитателите на тази къща са се заключили и са извършили глупаво самоубийство? Или ги беше унищожила същата тази сила, която го смъкна от покрива?

Улиците бяха така пуссти, както изглеждаха отгоре, и все пак той вървеше близо до къщите и се вглеждаше във всяка пресечка. Но всички врати бяха заключени и през целия път до пристанището нищо не помръдна.

Саймън знаеше, че не може да отвори нито една врата. Пък и защо да го прави? За да гледа мъртъвците? Нима целият град е измрял, след като в името на претенциите на Орна и нейния син в Горм са влезли колдери? А може би значително по-късно, когато островът се е оказал отрязан от външния свят? Впрочем сега това представляваше интерес само за летописците и каквото и да беше се случило, пред него лежеше градът на мъртвите. Мъртви тялом, а в цитаделата — мъртви духом. А и самите колдери, макар външно да изглеждаха като нормални хора, много приличаха на мъртъвци.

Саймън стигна до твърдото убеждение, че е възможно да се освободи Горм само ако се унищожи цитаделата. Той запомни пътя в движение и си мислеше, че като са оставили без особено внимание мъртвия град, колдерите са направили голяма грешка. Нима само в тези пуссти домове са поставили сигнализация за охрана... Тогава това е хубав капан за вражески десант.

Саймън си припомни разказа за разузнавачите, които преди няколко години се опитали да проникнат в Горм. И сам командирът се е опитал да го направи, но не е успял да преодолее някаква тайнствена бариера. Сега, когато изпита на собствения си гръб оръжието на колдерите, Саймън разбра всичко. Само на него му се отдаде да се измъкне от този капан, и то благодарение на самолета. А колдерите дори не се опитват да го преследват в града. Това говори, че са сигурни в своето оръжие.

И все пак не му се вярваше, че безмълвният град от никого и от нищо не се охранява. Саймън стигна до пристанището, като продължаваше да се движи плътно до къщите. Както градът, така и

пристанището беше мъртво. Корабите в него представляваха жалко зрелище: корабните принадлежности и уреди бяха изгнили, по бордовете зееха пробойни, а тук-там над вълните се виждаха само горни палуби. Всичко свидетелстваше, че тези морски съдове отдавна не са излизали в морето. Саймън беше отделен от материка от широката гладка повърхност на залива. Ако той наистина се намира в Сиппар, а той вече не се съмняваше в това, то от другата страна на залива лежи нос, в основата на който е разположен построеният от колдерите замък Ил. А на самия му край е бил по-рано Сулкар. И навярно, след като крепостта на мореплавателите е паднала, целият бряг се контролира от колдерите.

Ако намери подходяща лодка, Саймън ще трябва да гребе на изток към бутилкообразния залив в устието на река Ес и по-нататък към Есткарп. Той разбираше, че трябва да бърза, защото времето работи сега против него.

Той намери подходяща лодка — малка черупка, която стоеше на док, и макар че не беше моряк, провери, доколкото можа, дали е годна за плаване. Като дочака да се стъмни съвсем, Саймън се хвана за веслата. Одрасканите му ръце смъдяха, разбитото му тяло го болеше, но стиснал зъби, той равномерно гребеше, заобикаляйки гнилите останки на гормския флот.

Като се отдалечи от пристанището, Саймън вдигна платното, но скоро се натъкна на отбраната на колдерите. Легнал на дъното на лодката, той не виждаше и не чуваше нищо. Запушил ушите си с ръце и затворил очи, за да се спаси от ужасните и нечувани звуци, от зловещата и невиджана светлина, които избухваха в черепа му и се мъчеха да излязат навън, като заплашваха да разцепят главата му. А уж му се струваше, че като издържа вече двата удара, е достатъчно запознат с оръжието на колдерите. Но това, което ставаше сега и разкъсваше мозъка му, се оказа къде по-страшно.

— Колко продължи това — час? Ден? Година? — той не знаеше... Слепял и оглушал, Саймън загуби представа за времето и лежеше на дъното на лодката, която, гонена от вятъра, се носеше върху вълните. Някъде назад остана мъртвият и страшен Горм, осветен от лунната светлина.

На разсъмване в устието на река Ес Саймън си избра лодка от бреговата охрана на Есткарп. Малко вече се беше оправил, въпреки че

се чувстваше съвсем разнебитен. Като се придвижваше от форт до форт, се добра до замъка Ес. В цитаделата на Есткарп, в която за пръв път видя Върховната Владетелка, Саймън доложи на военния съвет за приключенията си в Горм и за срещата си с колдерите. През цялото време, докато докладваше, той търсеше с очи сред магьосниците онази, неговата, и не я намираще. Когато Саймън говореше за града на мъртвите, лицето на Корис се вкамени. Почти не прекъсваха разказа му и когато свърши, не му задаваха въпроси.

След това Върховната Владетелка извика една от магьосниците.

— А сега, Саймън Трегард, хвани я за ръка и мисли за онзи човек с шлема, съживи в паметта си най-малките детайли от лицето и дрехите му — заповяда тя.

Саймън се подчини, макар че не разбираше защо е нужно. Той държеше в ръцете си студените сухи пръсти на магьосницата и мислено си представяше сивия комбинезон, металния шлем с проводниците, странното лице, чиято долна половина не съответстваше на горната, и властното изражение, което се смени със смущение, когато Саймън отказа да се подчини на заповедта. Магьосницата се отдръпна от него и Владетелката попита:

— Ти видя ли, сестро? Можеш ли да ни кажеш какво?

— Видях — отговори жената — и мога да възпроизведа това, което съм видяла. Тъй като Саймън Трегард е издържал борбата на духа и изображението беше отчетливо. Макар че... Тя погледна ръцете си и раздвижи пръсти, като че ли ѝ предстоеше някаква деликатна работа. — Макар че не зная ще можем ли и ние да се възползваме от същия способ. Би било по-добре, ако се беше проляла кръв.

Никой не обясни нищо на Саймън, а и нямаше време за въпроси. Когато Съветът завърши, Корис веднага го отведе в казармата. Той беше в стаята, от която се бяха отправили на поход в Сулкар. Саймън попита командира:

— А къде е господарката?

Невъзможността да я назове по име винаги го караше да губи самообладание и особено пък сега. Но Корис прекрасно разбра за кого става дума.

— Обхожда граничните фортове — отговори кратко командирът.

— В безопасност ли е?

— Кой сега е в безопасност, Саймън? Не се безпокой, магьосниците не рискуват напразно. Те пазят своя Дар. — Той се приближи до прозореца, който гледаше на запад, и впи поглед в хоризонта, сякаш искаше да види нещо там, зад равнините на Есткарп. — Значи Горм е мъртъв.

— Думите му падаха като оловни гюлета.

Саймън беше безкрайно уморен. Той събу ботушите си и се изтегна на леглото.

— Аз разказах само това, което видях с очите си. Живот има само в централната кула на Сиппар и никъде другаде. Е, истина е, че и не търсих много...

— Живот? Какъв живот?

— Попитай колдерите. Или магьосниците — сънено отговори Саймън. — Може би те разбират живота по друг начин?

Саймън почувства, че Корис се е отдръпнал от прозореца и стои до леглото му, засланил слънцето с широките си плещи.

— Струва ми се, Саймън Трегард, че ти също си се върнал различен. Ти видя Горм. Тогава отговори, той жив ли е или мъртъв?

— Той е порочен — избърбори Саймън. — Но по-точно ще може да се каже, като му дойде времето. — Той вече заспиваше и може би затова не разбра защо отговори именно така.

Саймън спеше, събуждаше се, колкото да похапне, и отново заспиваше. Никой не го безпокоеше. Той не знаеше и не искаше да знае какво става в Есткарп, приличен на мечок, който се е заврял в бърлогата си и е заспал зимния си сън. Накрая, при едно от поредните си събуждания, той се почувства бодър и пълен със сили. Такова прекрасно самочувствие отдавна не беше имал, може би от самия Берлин. Берлин... Какво е това? Къде е това Берлин? В паметта му се беше смесило странно минало и настояще.

Саймън си спомни стаята в изоставения дом в Каре, по чиито стени висяха изтърканите гоблени и където с изумен поглед го гледаше жената, начертала между тях двамата огнения знак. Спомни си и друга сцена, когато същата тази жена стоеше с угаснал поглед, опустошена, изразходвала Дарбата си в магьосничеството за Алдис...

Накрая си спомниха за него. Докато Саймън си отспиваше, Есткарп събираше всичките си сили в един юмрук. Като видяха сигналните огньовете на хълма, в Есткарп пристигнаха отряди от

„Гнездото на соколите“ и от Южната граница. С една дума, пристигна всеки, който гореше от желание да се противопостави на колдерите и на съдбата, която олицетворяваше Горм. Половин дузина бездомни сулкарски кораби пристигнаха в залива на соколарите. Като отправиха своите семейства в планините, сулкарци се въоръжиха и се готвеха за война. Всички бяха съгласни, че трябва да нападнат Горм, преди той да ги нападне.

В устието на река Ес разположиха военен лагер.

Палатките стояха на самия бряг на залива и от тях воините виждаха острова, очертан на хоризонта като черна сянка. Малко подалече циркулираха корабите на сулкарци, очаквайки сигнал за нападение. За нападение край мореплавателите се готвеха и отряд соколари и бежанци от Карстен.

Разбира се, първата работа беше да се разруши защитната бариера около Горм. А с тази задача можеха да се справят само магьосниците на Есткарп. Неочаквано Саймън се оказа в тяхната компания. Те насядаха около маса, която изглеждаше, че служи за игра. Само че по нея нямаше шахматни квадрати, а пред всяко кресло имаше изобразени символи.

Мястото на Саймън се оказа до Върховната Повелителка и те имаха общ символ: Сиво-кафяв сокол в златен овал, а над овала — рогата морска раковина. Вляво, в синьо-зелен ромб беше изобразена ръка, държаща секира. По-нататък — риба с бодли в червен квадрат.

Отдясно на масата имаше още два символа, но Саймън не можа да види какви са те, тъй като магьосницата, която стоеше пред тях, ги закриваше с ръка. Някой седна отляво. Саймън обърна глава и когато срещна познатия поглед на сивите очи, почувства необикновен прилив на сили. Жената не проговори и той също не пророни нито дума. Шести и последен на масата седна младият Брайант, бледен и напрегнат, устремил неподвижен поглед в изображението на рибата, като че ли тя беше жива и той със силата на погледа си се стремеше да я удържи в червения квадрат.

В палатката влезе магьосницата, която Саймън държеше за ръцете, когато му бяха заповядали да мисли за колдерите от Горм, а с нея още две жени. Двете внесоха по един малък глинен мангал, от който се носеше сладникав дим, и ги поставиха на края на масата.

Първата магьосница, която носеше със себе си голяма кошница, махна парцала и той видя на дъното няколко восъчни фигурки.

Като взе едната фигурка, магьосницата два пъти я сложи в дима от мангала, а след това се приближи до Брайант и му я показа. Малкото човече с гъсти рижи коси беше направено така изкусно, че изглеждаше като живо.

— Фалк — каза жената и постави човечето в центъра на червения квадрат, точно върху рибата. Брайант навярно би побледнял още по-силно, ако кожата му и без това не беше така безцветна. Саймън забеляза как, преди да проговори, младежът преглътна буцата в гърлото си:

— Фалк, Повелителят на Верлен.

Жената извади от кошницата втора фигурка и се приближи до съседката на Саймън. Сега Саймън можа да оцени по-добре съвършенството на нейната работа — в дима на мангала жената постави прекрасното копие на жената, която съвсем скоро молеше да омагьосат Ивиан.

— Алдис.

— Алдис от Каре — кимвайки, произнесе магьосницата, когато фигурката беше поставена върху синьо-зеления символ.

— Сандар от Ализон. — Третата фигурка беше поставена на масата вдясно от Саймън.

— Сирик. — Дебелата фигурка в сутан на католишки свещеник зае своето място.

Преди да сложи последната фигурка в дима от мангала, магьосницата критично я огледа. След това, като се спря пред Саймън и Върховната Повелителка, без да назовава някакво име, я поддържа пред очите му, за да може той да прецени на кого прилича. Пред него беше фигурката на главния колдер с шлема, който той видя в Горм. Сходството беше поразително!

— Горм! — произнесе Саймън, като не намери други думи.

Жената внимателно постави фигурката в златния овал на сиво-кафявия сокол.

5. ИГРАТА НА СИЛАТА

Петте изящни фигурки заеха местата си върху символите, нарисувани на масата. Но защо беше всичко това? Саймън обърна глава наляво. Магьосницата стискаше в ръце тънките крачета на восъчната фигурка на Алдис. Същото правеше Брайант с фигурката на Фалк. И двамата гледах внимателно това, което държаха. Виждаше се, че младежът силно се вълнува.

Саймън погледна фигурката, която стоеше пред него. В паметта му изплуваха смътни спомени за древни легенди и той помисли, че сега във восъчните фигурки ще започнат да мушкат игли, за да залинеят тези, по чийто образ и подобие са направени...

Върховната Владетелка хвана Саймън за ръката, както тогава в Каре го бе хванала за ръка магьосницата, разчитайки на неговата помощ. С китката на другата си ръка Владетелката начерта полукръг около основата на фигурката с шлема. Саймън съобрази, че трябва да направи същото. Сега пръстите им се докоснаха, затваряйки фигурката на колдера в кръга.

— Мисли за този, който е пред тебе и с когото ти си свързан чрез борбата на духа. Остави всички други мисли. Съсредоточи се върху това кого трябва да достигнеш и пречупиш, да подчиниш на своята воля. На тази маса, в този час ще победим или ние, или те! Това е Играта на Силата!

Саймън така внимателно гледаше фигурката с шлема, че не знаеше дали би могъл да откъсне погледа си от нея дори ако поиска. Накрая разбра и друго. Въвлечен е в това действие само защото той е единственият в Есткарп, който е видял този колдер от Горм.

Малкото лице на фигурката с металния шлем започна да расте, да се увеличава, като че ли оживяваше. И Саймън отново го вижда точно така, както съвсем неотдавна в кулата на Сиппар.

Отново, както и тогава, очите на колдера бяха затворени — той изцяло беше зает със своята тайнствена работа. Като продължаваше внимателно да гледа врага, Саймън чувстваше, че цялата неприязън към колдерите, цялата ненавист, родена от това, което видя в мъртвия

град, и това, което колдерите вършеха с пленените, превръщайки ги в подчинени на волята им автомати — всичко това се беше събрало в душата му. Така човек сглобява смъртоносно оръжие от дребни детайли.

Сега Саймън не беше в палатката на масата със символите. Сега той стоеше пред колдера в кулата на Сиппар. Заставяше го да отвори очи, за да срещне неговия поглед, погледа на Саймън Трегард, и да влезе с него в жестоката схватка на разума и волята.

Кодерът отвори очи и Саймън надзърна в зениците му, които внезапно се разшириха, като че ли колдерът го позна и почувства надигащата се заплаха.

Помежду им започна борба на духа. Постепенно чертите на широкото лице на колдера, шлемът му и останалите детайли на дрехата изчезнаха. Останаха само очите. Както в Каре, Саймън чувстваше поток енергия да изтича от ръката му в ръката на магьосницата, така и сега той почувства как силата, концентрирана в мозъка му, се подхранва от емоционална енергия, много по-могъща от тази, която можеше да генерира сам без чужда помощ. Поддържан от Силата на Владетелката, за момент му се стори, че самият той е игла, готова да бъде изстреляна и да порази целта.

Отначало колдерът изглеждаше достатъчно уверен, но ето че той се опита да се измъкне от борбата очи в очи, силата на духа срещу силата на духа и явно твърде късно разбра, че е попаднал в капан и капанът е щракнал. Но колдерът не се предаваше и се бореше така, като че ли не можеше да се примири с поражението.

Саймън остро чувстваше нарастващото напрежение на тази борба. Накрая акумулираната от него енергия избликна, очите на колдера потъмняха от страх и след миг неимоверен ужас започна да ги изгаря, както пламъкът изгаря, докато окончателно не ги изпепели. Саймън изведнъж разбра, че противникът му се е превърнал в празна обвивка и ще изпълни всяка негова заповед така безпрекословно, както се подчиняват робите от Горм.

И Саймън започна да заповядва. Както и преди, го поддържаше Силата на Върховната Владетелка. Тя внимателно наблюдаваше всичко, което ставаше, и беше готова всеки момент да се притече на помощ, но засега не се намесваше. Саймън вече не се съмняваше, че

колдерът е сломен и бариерата ще бъде преодоляна! Сега Есткарп има свой послушен робот в самото сърце на цитаделата на врага.

Саймън вдигна глава и отвори очи. Пръстите му, обхванали фигурката, която стоеше върху символа, продължаваха да се допират до пръстите на Владетелката. Но фигурката беше загубила съвършенството си и шлемът на колдера се беше превърнал в безформена топка.

Владетелката дръпна ръката си. Саймън погледна наляво и видя умореното посърнало лице и хлътналите тъмни очи. Съседката му, която беше концентрирала волята си върху фигурката на Алдис, се облегна на стола, останала без сили. Главата на восъчната ѝ противничка също беше разтопена.

Фигурката на Фалк, Повелителя на Верлен, лежеше на масата, а Брайант седеше наведен над нея, закрил лицето си с ръце. Целият беше мокър от напрежение.

— Направено е — наруши тишината Върховната Владетелка. — Всичко, което може Силата, е направено. И никога досега тя не е действала с такава мощ, като днес! Сега думата имат огънят и мечът, вятърът и вълните. Дано да ни послужат, ако съумеем да се възползваме от тях! — От нервното изтощение гласът на Владетелката едва се чуваше.

Като дрънчеше с доспехите си, към масата се приближи Корис и като размаха секирата на Волт, каза:

— Не се съмнявайте, господарке! Ние ще съумеем да използваме всяко оръжие, дадено ни от съдбата. Сигналните огънове са запалени, нашата войска тръгва!

Саймън стана, олюля се, но пристъпи към Корис. Жената, която седеше отляво, направи бавно движение с ръката си, като че ли искаше да го спре, но дори не го докосна, а отпусна ръка на масата. И нямаше думи, с които би могла да изрази протеста, който можеше да се почувства в напрегнатото ѝ тяло.

— Сега битката ще тръгне под знака на вашата Сила — заговори Саймън, като се обърна към нея, сякаш двамата бяха сами в палатката. — Така воюват в Есткарп, но аз съм от друг свят. Познавам и други воители в това е моята Сила! Изиграх ролята си във вашата игра, господарке, а сега искам да я изиграя и в своята!

Саймън стана от масата и се присъедини към Корис, който се смути и стоеше до Брайант, подпрян на масата. Младият човек мрачно гледаше фигурката, която лежеше пред него. Макар и паднала, тя беше останала здрава.

— Никога не съм претендирал, че притежавам Сила — глухо каза той. — Изглежда, че тук претърпях поражение, но може би с меч в ръка ще ми провърви повече!

Корис направи с ръка движение на протест, но магьосницата, която беше с тях в Каре, бързо заговори:

— Всеки, който застава под знамето на Есткарп, е свободен да направи избор и никой на никого не трябва да пречи.

Върховната Повелителка кимна в знак на съгласие. Така и тримата излязоха от палатката на брега на залива: оживеният Корис, вдигнал високо красивата си глава над несъразмерно широките си плещи — ноздрите му бяха разширени, като че ли чувстваше не само миризмата на соления вятър, грохналият от умора Саймън, който гореше от желание да завърши работата си по-скоро, и мрачният, но изпълнен с решителност Брайант с шлем и увито с шарфа на ризницата гърло. Очите му бяха устремени напред, като че ли към боя го подтикваше нещо по-силно от собствената му воля. Когато стигнаха до лодката, с която щяха да ги превозят до корабите, Корис се обърна.

— Вие ще тръгнете с мен с флагманския кораб. Ти, Саймън, ще бъдеш водач. А ти... — Той погледна Брайант и се поколеба. Младежът предизвикателно вдигна глава и очите му заблестяха. Саймън почувства, че между тези хора се води някаква борба, която засяга само тях, и мълчаливо зачака как Корис ще отговори на предизвикателството на юношата.

— Ти, Брайант, си зачислен в отряда на моите щитоносци. И не се отделяй от тях нито крачка!

— Аз да не се казвам Брайант — избухна младежът, — ако не съм до тебе, командире на гвардейците на Есткарп, тогава, когато счита за нужно! Но в тази и във всяка следваща битка аз сам ще се разпореждам с меча си!

Корис се канеше да възрази, но в този момент ги подканиха да побързат към лодките. Когато всички се настаняха, Саймън забеляза, че младежът се стареа да бъде колкото се може по-далече от своя командир.

Флагманският кораб беше малък риболовен кораб и на гвардейците им се наложи да стоят притиснати рамо до рамо на палубата. След тях плаваше целият флот на Есткарп.

Когато приближиха Горм дотолкова, че да се вижда изоставеното пристанище, от кораба на сулкарците с неговата разнообразна команда от соколари, карстенски бежанци с оцелели сулкарци се разнесе сигнал и корабите се построиха в една редица.

Саймън не помнеше къде се натъкна на преградната бариера при бягството си от Горм. Само да не вкара целия флот в капан... Той много се надяваше, че Играта на Силата е свършила своята работа и бариерата поне ще бъде по-слаба.

Саймън стоеше на носа на риболовния кораб, гледаше към пристанището на мъртвия град и през цялото време очакваше появяването поне на някакви признаци на силовата бариера. А може би ще бъдат нападнати от онези странни кораби, в трюма на един от които вече беше? Вятърът надуваше платната и претоварените кораби тежко пореха вълните. Изведнъж някакъв стар плавателен съд, запазил парчета от платната, излезе от пристанището. Той влачеше след себе си като шлейф закачени на котвените въжета морски водорасли и... им пресече пътя.

На палубата на тази развалина нямаше жива душа. От един сулкарски кораб метнаха някакво кълбо и то улучи платнохода. Проби палубата и от цепнатината се издигнаха нагоре езиците на пламъци. Сухото дърво мигновено пламна. Старият плавателен съд мина покрай корабите на Есткарп и продължи неизвестно накъде последното си пътешествие.

Саймън се обърна към Корис и се усмихна. Той чувстваше, че са преодолели успешно първото препятствие.

— Ние минахме ли вече твоята бариера? — попита Корис.

— Може би. Само дано не са я преместили по-близо до острова.

Подпрял брадичка върху дръжката на секирата на Волт, Корис мрачно гледаше това, което някога е било цветущ град, и стискаше зъби. Така вълците се озъбват преди началото на жестока битка.

— Изглежда този път Силата направи каквото трябваше — каза той. — Сега предстои нашата работа.

Обаче Саймън не намаляваше бдителността си.

— Противникът не трябва да се подценява. Ние сме преминали само първата линия на тяхната отбрана, може би най-слабата.

Въодушевлението на Саймън бързо се изпари. Около него имаше мечове, стрели и щитове, а колдерите имат оръжие, основаващо се на науката от далечното бъдеще. Всеки момент можеше да се случи нещо неочаквано.

Като влязоха в пристанището, корабите на сулкарците започнаха да лавират между закотвените стари съдове, за да се приближат поплътно до брега, а Сиппар все още не даваше никакви признаци на живот. Заплашителната тишина на мъртвия град потискаше есткарпските воители, плащеше ги, гасеше бойния им дух и намаляваше радостта от това, че безпрепятствено са преодолели оградителната бариера.

Корис почувства това и като се промъкна през тълпата гвардейци, очакващи десанта, намери капитана на кораба и му заповяда по-бързо да акостира. Но капитанът възрази и му отговори, че като капитан на гвардейците на Есткарп може да командва само на сушата. Нека в морето да предостави правото на действие на този, който го познава по-добре и не желае да се натъкне на някой потънал стар съд и да разпори дъното на кораба.

Саймън внимателно изучаваше брега с очи, вглеждаше се в пустите улици, изкачващи се от пристанището към цитаделата на Сиппар. Той дори не знаеше от какво да се бои повече — от авионападение или от появяването по улицата на притаилите се противникови армии. Впрочем липсата на каквато и да било съпротива му се струваше къде по-зловеща от срещата с тайнственото оръжие на колдерите или с ордите от роби. Всичко вървеше прекалено гладко... Опасенията му бяха предизвикани от това, че той не вярваше безрезервно в успеха на Играта на Силата. Съмняваше се, че разтопената восъчна глава на фигурката може да осигури победата им.

Десантът мина без произшествия. Част от сулкарците стовариха малко встрани, за да прикрият основния десант от възможно нападение по фланга. Войската на Есткарп се движеше по пустите улици на Сиппар, по които преди няколко дни вървеше Саймън. Тъй като очакваха засада, воините внимателно оглеждаха всяка малка глуха уличка, дърпаха заключените врати, но така и не откриха никого по улиците на града.

Те вече бяха близо до центъра на града, когато срещнаха съпротива. Врагът не ги нападна от въздуха, нито с помощта на невидима сила. Върху тях се нахвърлиха пълчища пеши воители, които се сражаваха така, както се воюва на този свят вече от много поколения.

Неочаквано улиците се изпълниха с въоръжени с мечове воители, които настъпваха застрашително и мълчаливо. Някои бяха в доспехи на сулкарци, други — на карстенци. Мяркаха се няколко клонести шлемове на соколари.

Срещу войската на Есткарп вървяха не просто опитни воители, а хора, лишени от инстинкта за самосъхранение и собствена воля, които загиваха, без да се защитават, и убиваха, без да се замислят. Първият им натиск приличаше на удар на танк по пехота. Саймън се зае с привичната си работа — той стреляше и стреляше, а Корис въртеше секирата на Волт наляво и надясно и косеше редиците на противника.

На настъпващите явно не им достигаха разумни действия, за да се престроят и да използват численото си превъзходство. Те знаеха само, че са длъжни да нападат, когато са способни да стоят на крака и да държат оръжие, което и правеха с упорството на безумци. Започна истинско клане, каквото не помнеха дори врелите и кипели гвардейци.

Секирата на Волт вече не святкаше на слънцето — тя беше залята с кръв. Накрая Корис я вдигна, подавайки сигнал. Улиците зад тях вече не бяха пусти, а осеяни с труповете на воините-автомати.

— Това е, за да ни задържат — забеляза Саймън, когато се приближи до командира.

— И аз мисля така. Но какво ще става по-нататък? Смъртта от небето ли ще дойде, както беше в Сулкар? — Вдигнал глава, Корис с безпокойство гледаше покривите.

Може би точно този поглед подсказа на Саймън плана за по-нататъшни действия.

— Не мисля, че ще можем да се промъкнем в кулата отдолу — започна Саймън и чу как Корис се разсмя.

— Грещиш! Аз зная таен вход, който колдерите едва ли знаят. Тъй или иначе, това е моята бивша крепост!

— Аз също имам план — настояваше Саймън. — На корабите има въжета и абордажни куки. Докато ти се промъкваш с отрядите си

по подземните ходове, друг отряд да тръгне по покривите и може би ще ни се удаде да ги хванем в клещи.

— Отлично! — съгласи се Корис. — Ти си най-големият майстор при нас по полети от покриви. Подбери си хора, но не повече от двадесетима.

Още два пъти върху тях се нахвърлиха пълчища от живи мъртъвци и макар всичките да бяха избити, загубите на гвардейците също растяха на всяка крачка. Накрая силите на гвардейците се разделиха. Саймън с отряд от двадесет души изкърти вратата, втурна се нагоре и се изкачи на покрива. Трегард се беше ориентирал добре. В покрива на съседната къща зееше дупка от неотдавнашното му падане със самолета.

Саймън стоеше встрани, докато моряците прехвърлиха абордажни куки през широката улица към издигащото се над тях съседно здание. След това воините стегнаха коланите, завързаха по-здраво портупеите си и с решителност поглеждаха двете тънки въжета, обтегнати над улицата. Саймън беше подбрал само такива мъже, които не се бояха от височината. И все пак, когато оцени реалната опасност, се усъмни в успеха.

Саймън запълзя пръв. Грубото въже дереше ръцете му и от време на време му се струваше, че няма да издържи.

Накрая, като се прехвърли върху покрива на кулата, той свали от колана си още едно въже и го върза за навеса на хангара, а другия край хвърли през улицата на гвардееца, който трябваше да пълзи след него. Това въже значително облекчи изкачването на останалите воини.

Самолетите, които бяха повредени, стояха на местата си, но отворените капаци на двигателите, разхвърляните инструменти говореха, че са се опитвали да ги ремонтират. Саймън остави четирима гвардейци да охраняват въжения мост и с останалите тръгна надолу.

В кулата ги посрещна същата гнетяща тишина. Те вървяха по коридорите, покрай заключените врати, спускаха се по стълбите, но не чуха нито един звук, освен тропота от собствените си ботуши. Нима кулата е пуста?

Гвардейците се приближиха към самото сърце на цитаделата и всяка минута можеха да очакват нападение. Светлината ставаше все по-ярка, появиха се някакви непознати миризми, говорещи, че ако кулата е пуста, то е отскоро.

Отрядът на Саймън достигна накрая онази стълбищна отсечка, която се беше врязала в паметта му още от предишното посещение на това леговище. По-долу се намираше сивото свърталище на колдерите. Саймън се ослуша: някъде от дълбочината на помещението се носеше слаб ритмичен звук, подобен на биенето на собственото му сърце.

6. ОЧИСТВАНЕТО НА ГОРМ

— Командире... — Към Саймън се приближи Танстон. — Какво ни чака долу?

— Нищо повече от теб не знам — разсеяно отговори Саймън, като продължаваше да размишлява, че в това място на смъртта кой знае защо не чувства никаква опасност. Но там все пак има нещо, иначе нямаше да се чуват тези звуци.

Като извади самострела си, отначало внимателно, а след това все по-уверено, Саймън тръгна надолу по стъпалата. Всички врати бяха заключени и не можеше да ги отвори. Накрая гвардейците се добраха до стаята с картата на стената.

Тук звуците, които горе се чуваха слабо, станаха силни и като ситно биене на барабан отекваха в ушите на войните.

Огънчетата върху картата бяха изгаснали. На масата нямаше вече прибори и само остатъците от проводниците и металните поставки показваха мястото, където са стояли. Пред страничния пулт обаче, както и преди, неподвижно седеше колдер с шлем с проводници. Очите му бяха затворени, както и преди, когато Саймън го видя за първи път.

Отначало му се стори, че колдерът е мъртъв. Той внимателно се приближи и се вгледа в него. С удоволствие отбеляза, че точно този образ си беше представял, когато държеше за ръка изкусната магьосница. Зрителната памет не го беше подвела!

В следващия миг Саймън замръзна на мястото си. Забеляза как ръката на колдера, която лежеше върху пулта, се размърда и той натисна с пръст един от бутоните.

Саймън се сепна, когато за миг погледна в отворените очи на колдера и изкривеното му от ненавист лице. А може би не толкова от ненавист, колкото от страх... Ръцете на Саймън се впиха в проводника, който се влачеше от главата на колдера към таблото, и с всички сили го дръпна и скъса. Някой тревожно извика, за да го предупреди, и Саймън видя дулото на някакво оръжие, насочено към него.

Люлеещите се остатъци от проводниците пречеха на движенията на колдера и вероятно точно това спаси живота на Саймън. Той

замахна, удари изкривеното лице на колдера със самострела си и го нарани до кръв. Противникът му не издаде звук. Той само гледаше Саймън с очи, пълни с ненавист, и добре, че последният навреме забеляза оръжието, което се появи в ръцете на врага. Той хвана ръката на колдера и изви китката му така, че тънкият лъч удари в тавана, а не в лицето му.

Двамата паднаха на креслото, от което колдерът току-що беше станал, и веднага се чу рязко щракане, а след това нещо парна Саймън по шията. Колдерът сподавено извика, окървавеното му лице се изкриви от гримасата на агония, но железните му мишци все още не отслабваха.

Очите му... Тези очи... Те ставаха все по-големи и изпълваха цялата стая... И на Саймън му се струваше, че потъва в тях, че това вече не са очи, а замъглени прозорци от някакъв чужд свят, а може би и от друго време. Между колоните се виждаха фигури на хора в сиви комбинезони. След това към него се приближиха някакви странни машини, които стреляха в движение по някого, и той разбра, че това са остатъци от някаква армия, която бяга от преследвачите си...

Те се движеха в тясна колона и ужасът, разкъсващ на парчета сърцето и мозъка им, се предаде и на Саймън. Той не можеше и да си представи, че могат да съществуват такива мъки. Вратата... Те трябва да отидат там, зад вратата... Там те ще имат време да възстановят силите си и на новото място да възродят всичко това, с което са живели. О, за това все още имат и ум, и воля.

Зад гърба си оставяха разбита империя и ограбен свят... Затова пък пред тях е нов свят, свободен и богат, който им предстои да завоюват.

Миражът изчезна... Пред Саймън отново беше окървавеното лице на колдера. Във въздуха се носеше мирис на горена тъкан и месо. Видението трая не повече от секунда и Саймън продължи схватката, още по-силно пречупи ръката на противника и я притисна към креслото. Още два пъти той нанесе силни удари с юмруците си и накрая пръстите на колдера се разтвориха и той изпусна оръжието.

Колдерът издаде слаб стон, чу се някакво неясно бърборене и то предизвика у Саймън жалост. Мигновеното видение на бягащите хора и техните преживявания, които се предадоха и на него, предизвикаха неволно съчувствие, подеистваха му като удар. Пристигналите навреме

гвардейци повалиха колдера на пода. За лишен път през главата на Саймън мина мисълта за близост с този човек и в този миг той почти разбра какви са колдерите. В края на краищата той беше убеден, че те са пришълци от друг свят. Вцепенението се смени от безразличие и Саймън се отдръпна от поваления неприятел.

Над колдера се наведе Танстон и се опита да свали шлема му. Учуденият му възглас събра около него всички гвардейци. Танстон не можеше да свали шлема, защото стана ясно, че той е неразделна част от тялото на колдера.

— Оставете го! — заповяда Саймън. — И никой да не се докосва до тези проводници.

И изведнъж той обърна внимание, че пукотевицата, подобна на ситно биене на барабан, с която ги посрещнаха, беше спряла. Той разбра, че колдерът с шлема беше сърцето и когато то престана да тупти, непристъпната цитадела престана да съществува. Животът си отиде от нея, както някога си беше отишъл от Сиппар.

Саймън се приближи до нишата, в която се намираше асансьорът, като си помисли, че едва ли ще работи, тъй като всички механизми престанаха да работят. Асансьорът обаче се оказа отворен и като предаде командването на Танстон, Саймън влезе в кабината заедно с двама гвардейци и с ръце затвори вратата.

Шансът явно беше отново на негова страна. Затворилата се врата приведе в движение механизма на асансьора. Саймън очакваше, че ще се окажат на етаж, където се намира лабораторията, но когато вратата се отвори, той замръзна на мястото си от изненада, а двамата гвардейци извикаха от учудване.

Оказаха се на брега на подземно пристанище. Миришеше определено на море и на още нещо непознато. Осветения вълнолом влизаше направо в тъмната вода. На брега лежах тела на хора. Нито едно от тях не беше в сив комбинезон.

Ако послушните войни-автомати, които гвардейците бяха срещнали по улиците, бяха в пълно бойно снаряжение, то мнозинството от тези хора лежах или съвсем голи, или в някакви жалки дрипи.

Едни от тях лежах на купчина до малка каруца. По всичко личеше, че те са разтоварвали сандъци, но не са успели да завършат работата. Другите лежах в редица, като че ли преди да паднат, са били

построени. Саймън се приближи към един от тях, наведе се над него и веднага разбра, че човекът е мъртъв най-малко от денонощие.

Като се стараеха да вървят по-далече от трупите, те с опасение продължиха по пристанището и скоро Саймън отбеляза, че сред мъртвите няма нито един от древната раса. Колдерите изглежда наистина набираха робите си от другите раси.

— Командире! — извика един от гвардейците, който с учудване разглеждаше трупа на човека пред себе си. — Такива хора никога не съм виждал! Погледни цвета на кожата му и косите — той явно не е от нашите земи!

Нещастният роб на колдерите лежеше по гръб, като че ли спеше. Той имаше червено-кафява кожа и ситно къдриви коси. Саймън също не беше срещал такива хора по крайбрежието и мислено се съгласи с гвардееца. Помисли и колко далече са разпрострели мрежите си колдерите.

Кой знае защо, Саймън отиде към другия край на пристанището и се огледа. Или Горм поначало е бил построен върху огромна пещера, или колдерите са я прокопали за свои цели, за които не му беше трудно да се досети, след като вече беше в трюма на техния кораб. Нима това е замаскираният док на колдерския флот!

— Командире! — извика гвардеецът, който вървеше отпред и се стараеше да не спира много около мъртвите тела. Сега той стоеше на самия край на каменния вълнолом и викаше Саймън при себе си.

Водата внезапно закипя, вълните започнаха да заливат вълнолома и войните неволно отстъпиха. Даже на оскъдното осветление в подземното пристанище те видяха, че от дълбочината изплува някаква грамада.

— Лягай! — бързо заповяда Саймън. Нямахше да успеят да се върнат в асансьора и затова не им оставаше нищо друго, освен да се проснат сред телата и се престорят на мъртви.

Тримата лежаха един до друг. Саймън подложи ръка под главата си, държеше самострела, готов за стрелба, и внимателно наблюдаваше това, което ставаше. От водата се показа метален корпус със заострен нос и кърма. От обшивките на кораба на струйки се стичаше вода. Предположението му се оказа вярно — в пристанището пристигна един от корабите на колдерите.

Кой знае защо, отначало Саймън си помисли дали и той не диша така шумно, както гвардейците, които лежах до него. След това си представи как блестят доспехите им сред мъртъвците... А може би ризниците им не блестят така силно в полумрака? Ще могат ли да предприемат нещо, преди колдерите да пуснат в ход някое свое оръжие?

Сребристият кораб изплува и равномерно се полюляваше на вълните, но нищо повече не стана. Като че ли и корабът беше също така мъртъв, както и проснатите наоколо хора. Гвардеецът отдясно докосна Саймън за ръката и зашепна нещо.

Впрочем едва ли беше нужно да предупреждава Саймън. Той също не свалеше очи от водата и, разбира се, забеляза, когато тя отново закипя. Надигналите се вълни изтласкаха на брега първия кораб, който отстрани изглеждаше, че не се подчинява на руля.

И тъй като не можеха да повярват, че на кораба няма никой, гвардейците продължаваха да изчакват. Едва когато на повърхността се издигна и трети кораб, а другите два продължаваха безпомощно да се полюляват на вълните, Саймън стана, решил, че или подводниците са празни, или са излезли от строя, но безспорно са неуправляеми.

Не се отваряха и люковете, което караше да мислят, че на тях няма нито екипаж, нито пътници. Като се съдеше по обстановката в пристанището, всичко говореше за спешно товарене — или за отстъпление от Горм, или за подготовка на нападение. Но ако колдерите са се готвели да нападнат, защо ще убиват робите си?

— Би било неразумно да се опитат да проникнат във вътрешността на тези сребристи торпеда без предварителна подготовка, но не трябваше да ги оставят и без оглед. Гвардейците се насочиха към асансьора.

— Ще останете ли тук? — обърна се Саймън към своите спътници по-скоро с въпрос, отколкото със заповед. Мъжествените гвардейци едва ли биха отказали да се подчинят, но той не искаше да ги оставя тук насила.

— Тези кораби... Разбира се, трябва да узнаем тайната им... — започна един от войниците. — Но не мисля, че те ще отплават от това пристанище, командире.

Саймън прие тези думи като вежлив отказ. Тримата влязоха в асансьора, като оставиха зад гърба си подземното пристанище и

купчината трупове. Преди да затвори асансьора, Саймън потърси с очи таблото за управление. Той искаше да отиде на онези етажи, където би могъл да се срещне с отряда на Корис, а не да се върне пак в стаята на колдера.

Стените на асансьора обаче се оказаха съвсем голи. Нямаше какво да се прави и той затвори вратата на кабината, очаквайки изкачване. Когато стените на асансьора започнаха да вибрират, Саймън мислено си представи коридора, където се намираше лабораторията, и напрегнато мислеше, че е добре да спрат името там.

Асансьорът спря, вратата се отвори и тримата гвардейци, които се намираха в кабината, видяха пред себе си изумените лица на въоръжени воини. Само мигновеното смущение спаси двата отряда от непоправима грешка. След това някой извика Саймън по име и той видя Брайант.

Към асансьора веднага се промъкна Корис.

— Откъде се взехте? — възкликна той. — От стените ли изскочихте?

Саймън веднага позна коридора, в който се събираха воините на Есткарп. Точно за това място мислеше той. Нима асансьорът ги беше докарал тук, подчинявайки се на неговото желание?

— Намерихте ли лабораторията?

— Много неща намерихме, но малко разбрахме. Но не срещнахме нито един колдер! А вие?

— Само един и той вече е мъртъв. Макар че кой знае, може и всички останали — също... — Саймън си помисли за корабите в подземното пристанище. — Общо взето съм уверен, че тук може да не се опасяваме от среща с тях.

Следващите няколко часа потвърдиха, че думите на Саймън се оказаха пророчески. Ако не се смята колдерът с металния шлем, от предишните стопани на Горм не успяха да открият никого. В цялата крепост гвардейците намираха само мъртви роби-воини, които лежах на пода по двама-трима, а някъде и цели отряди. Получаваше се впечатление, че са рухнали едновременно в мига, когато Силата, заставаща робите да се движат и да изпълняват волята ѝ, неочаквано ги е изоставила, захвърлила ги е, като ги е превърнала в нищо.

Гвардейците откриха и пленниците, останали в съседната до лабораторията стая. Сред тях Саймън намери хората, с които

неотдавна се беше мъчил в мрачния трюм. Те трудно излизаха от наркотичния сън, а като дойдеха на себе си, не можеха да си спомнят какво се е случило, след като бяха пуснали газ в трюма на кораба. Всички благодаряха на боговете, че са попаднали късно в Горм и не са споделили печалната участ на робите на Колдер.

Корис и Саймън заведоха в подземната пещера сулкарските мореплаватели и заедно с тях с лодка изследваха пещерата, като търсеха да намерят изход. Но от всички страни пътят им беше преграден от скална стена. Това означаваше, че изходът от пристанището се намира под водата, но по някаква причина той се е оказал затворен за тези сребристи кораби.

— Ако този с шлема е управлявал всичко това — разсъждаваше на глас Корис, — значи с неговата смърт се е затворил и изходът. И навярно след като е бил победен в Играта на Силата, заповедите му са станали противоречиви и колдерите са се объркали.

— Може и така да е — съгласи се Саймън, като си спомни за привидението, което се мярна пред очите му в последните минути от живота на колдера с шлема и проводниците. Ако останалите колдери наистина са затворени в корабите си, то Есткарп може да празнува победата.

Завързаха един от корабите на колдерите с дебело въже и го докараха до пристана. Опитаха се да отворят люка, но не им се удаде. Като оставиха сулкарците да си блъскат главата над тази загадка, Корис и Саймън влязоха в асансьора.

— Ето още една тайна на колдерите — каза Корис, когато вратата се затвори. — Навярно онзи с шлема не е управлявал асансьора, иначе ние не бихме могли да го използваме.

— Ти сам можеш да го управляваш и без церемонии — каза Саймън и се облегна на стената на кабината — отново го налегна умората. До пълната победа е още далече, макар че всичко, за което мисли, са само смътни предположения... И ще му повярват ли магьосниците?

— Представи си коридора, където ме срещна, представи си го и го задръж в съзнанието си.

— Така?... — Корис свали шлема си, облегна се с рамо на стената и като се съсредоточи, затвори очи.

Вратата се отвори. Пред тях беше коридорът, на който се намираше лабораторията. Капитанът се засмя като щастливо дете, на което са подарили нова играчка.

— Ехе! И на мен, Корис Уродливия, е подвластно магьосничеството! Значи при колдерите Сила притежават не само жените.

Саймън отново затвори вратата и мислено си представи стаята с картата на стената, която се намираше по-горе. Едва когато стигнаха този етаж, Саймън отговори на възклицанието на Корис.

— Може би точно от това наследство на колдерите трябва да се опасяваме повече от всичко. Те имат своя сила, капитане, и ти сам видя свойствата ѝ. Горм остава съкровищница на знанията на колдерите.

Корис хвърли шлема си на масата, която се намираше под картата, и като се опря на секирата на Волт, внимателно погледна Саймън.

— И ти искаш тази съкровищница да не бъде разграбена? — Корис веднага улови смисъла на казаното от Саймън.

— Не знам... — Саймън тежко се отпусна в креслото и подпрял глава с ръцете си, отчуждено гледаше пред себе си. — Аз не съм учен и не мога да се ориентирам нито в техниката им, нито в тяхното магьосничество. Сулкарците ще се съблазнят от корабите на колдерите, магьосниците от нещо друго...

— Ще бъдат съблазнени? — повтори някой тази дума и Корис и Саймън се обърнаха. Като видя магьосницата, която стоеше до него, Саймън стана и недалече забеляза и Брайант.

Магьосницата беше с шлем и ризница, но той си помисли, че дори да беше изменила външността си чрез превъплъщение, пак би я познал.

— Ще бъдат изкушени... — отново повтори магьосницата. — Правилно забеляза, Саймън — нас много неща ще ни съблазняват и затова съм тук. Този меч е с две остриета и ако не внимаваш, може да се нараниш. Може би си струва да се затворят очите пред тези знания и да се унищожи всичко, като по този начин се предпазим от опасността от тях. Но не можем да сме сигурни, че така няма да оставим отворена врата за ново нападение от колдерите. Трудно е да се защитава, когато не знаеш какво оръжие използва противникът.

— От колдерите засега няма защо да се страхуваме — внимателно започна Саймън. — Тук те не бяха много и дори някои от тях да са избягали, ние можем да ги преследваме дотам, откъдето са се появили. Но и там сега е затворено.

— Затворено? — попита Корис.

— В последната схватка с предводителя на колдерите успях да разбера тайната им.

— Че са пришълци от друг свят?

Саймън рязко обърна глава. Магьосницата отново беше прочела мислите му или знаеше това от по-рано, но беше мълчала.

— Ти си знаела, господарке?

— Аз не чета мислите ти, Саймън. И ние самите узнахме това неотдавна. Да, те са дошли тук така, както и ти, но мисля със съвсем друга цел.

— Те са бегълци... избягали са от някаква катастрофа, която са предизвикали сами и са оставили зад гърба си горяща пустиня. Не мисля, че те биха се осмелили да оставят вратата отворена, но ние сме длъжни да знаем точно, тъй като сега това е главното.

— Ти мислиш, че ако възприемем техните знания, може да ни постигне и тяхното зло? Едва ли. Дълги години Есткарп е живял в безопасност, охраняван от своята собствена Сила.

— Господарке! Каквото и да сте решили, аз не мисля, че Есткарп ще остане предишният. Или ще се измени, или ще потъне в застой, а това е равносилно на смърт.

Те разговаряха така, като че ли в стаята бяха само двамата и нито Корис, нито Брайант имаха някакво отношение към обсъждания въпрос. Магьосницата разговаряше с него като с равен. По-рано на Саймън не беше му се случвало такова нещо с жените на Есткарп.

— Ти си прав, Саймън. Навярно древното единство на моя народ е нарушено. Ще се появят тези, които ще поискат да живеят в обновен свят. Но ще има и други, които ще се откажат от тези промени. Но всичко това е в бъдещето. А сега какво да правим с Горм, какво мислиш?

Саймън уморено се усмихна.

— Аз съм човек на действието и ще тръгна да търся Вратата, през която са дошли колдерите, за да изясня не събират ли там нови сили. Заповядай, господарке — аз съм готов! А що се отнася до Горм,

то аз бих затворил острова, докато не изясня какво трябва да се прави по-нататък. Сигурно някои няма да имат нищо против да завладеят това, което е останало тук след колдерите.

— Вярно. И Карстен, и Ализон скъпо биха платили, за да могат да се разпореждат в Сиппар! — бързо се съгласи магьосницата и като измъкваше под ризницата си магьосническия камък, заговори. — Слушай заповедта, капитане! — обърна се тя към Корис. — Нека бъде така, както предлага Саймън. Тази съкровищница на чужди знания трябва да бъде затворена. И нека Горм да бъде очистен. Тук ще остане гарнизон, докато не решим какво да правим с всичко това. — Магьосницата се усмихна на Корис. — И ще ги командваш ти, пазителю на Горм.

7. НОВО НАЧАЛО

Лицето на Корис пламна. Той почервения до ушите.

В ъгълчетата на устата му се появиа горчиви бръчици, които веднага състариха красивото му младежко лице.

— Нима си забравила, господарке — той удари по масата със секирата на Волт, — че преди много години Корис Уродливия бе прогонен от тези брегове?!

— А какво стана с Горм след това? И с онези, които те прогониха? — спокойно попита магьосницата. — Ти не си забравил, капитане?

Ръката на Корис така стисна дръжката на секирата, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Потърси друг пазител на Горм, господарке — намеси се Саймън. — Може колдерите и да не са много и мнозинството от тях да са затворени в корабите на пристанището, но трябва да се доберем до тяхната Врата и да се убедим, че те не събират сили и няма да предприемат ново нападение. А съществува и замъкът Ил. И не са ли останали техните гарнизони в Сулкар? Ние не знаем и колко навътре са навлезли в Карстен и Ализон? Може да се окаже, че това е само началото на голяма война.

— Добре — магьосницата поглади камъка. — Щом ти имаш план, Саймън — бъди ти пазителят.

Саймън нищо не беше успял да отговори, когато се намеси Корцс:

— Аз съм съгласен. Управлявай Горм! Ето ти и моята благословия! И не мисли, че някога ще предявя правата си над Горм.

Но Саймън отрицателно поклати глава.

— Аз съм войник и освен това съм от друг свят. Всекиму своето. За мен — преследването на колдерите. — Саймън прекара ръка през очите си, защото знаеше, че ако ги затвори, ще види тесния проход и промъквачите се с ожесточение през него хора.

— Ти се готвиш да отидеш в замъка Ил? В Сулкар и по-нататък? — за пръв път проговори Брайант.

— А ти къде искаш? — попита Корис.

— В Карстен!

Ако по-рано Саймън смяташе Брайант за прекалено спокоен и безличен, то сега се усъмни в своята преценка.

— А какво толкова важно има сега в Карстен? — почти добродушно попита Корис, но Саймън долови в гласа му нещо, което не можеше да се предаде с думи. Приличаше на игра, но той не знаеше нито целите ѝ, нито правилата.

— Ивиан!

Корис отново се изчерви до ушите, след това побледня, като човек, който е принуден да води вътрешна борба и няма сили да се откаже от нея. Секирата на Волт за пръв път остана да лежи забравена на масата, когато капитанът на гвардейците стремително се насочи към Брайант.

Брайант гледаше Корис с изражение на предизвикателство и надежда. Корис сложи ръце върху раменете му и с такава сила ги стисна, че на Брайант сигурно са му останали синини.

— Ти наистина ли искаш това? — с усилие процеди капитанът.

Отговорът на Брайант беше уклончив.

— Аз искам свобода — тихо каза той.

Корис махна ръцете си от раменете на младежа и се разсмя с такава горчивина, че Саймън неволно трепна.

— Не се безпокой, тя е твоя!

Корис сигурно би се отдръпнал, ако Брайант не беше го хванал за ръката.

— Свободата ми е нужна, за да направя своя избор и... той вече е направен. Нима се съмняваш? Или те смущава това, че нямам тази сила, която притежава Алдис?

Алдис? Едва сега Саймън разбра всичко.

Корис държеше Брайант за брадичката и го гледаше в лицето. Него капитанът можеше да гледа от горе на долу, а не отдолу нагоре, както другите.

— Ти отговаряш на удара с удар — забеляза той. — Не е лошо. Да, Ивиан си има Алдис и нека те се милват колкото си искат, макар че според мен изборът му не е много сполучлив. Но щом върху една секира е бил сключен брак, защо да не бъде сключен и на друга?

— Бракът е сключен само с приказките на Сирик! — пламна Брайант, но не се мъчеше вече да се изтръгне от ръката на капитана.

— Няма нужда да ми го казваш, наследнице на Верлен! — усмихна се Корис.

— Лоиса, наследницата на Верлен, е мъртва! — каза Брайант. — Аз нямам наследство, капитане.

Корис леко се намръщи.

— И за това не си струва да се говори. Нима приличам на такъв, който търси богата жена?

Пръстите на момичето се изтръгнаха от ръката на Корис и тя ги сложи върху устните му, призовавайки го към мълчание. Очите ѝ горяха от възмущение.

— Корис, капитане на гвардейците от Есткарп, ти не трябва да говориш така за себе си! И още повече на такава жена като мен без наследство и далече не красавица.

Като разбра, че на тези двамата сега не им е до тях, Саймън се приближи до магьосницата, докосна я по рамото и се усмихна.

— Да ги оставим да се сражават — прошепна той.

Магьосницата тихо се засмя.

— Аз мисля, че този разговор кой колко струва скоро ще завърши с пълно мълчание.

— Доколкото, разбрах, тя е изчезналата наследница на Верлен?

— Вярно е. И благодарение на нейната помощ успях да избягам оттам. С Фалк шега не бива.

Саймън, долавящ тънко всички отсенки на гласа ѝ, помръкна.

— Мисля, че Фалк и неговите грабители скоро ще получат добър урок — забележа той.

Саймън не очакваше да чуе подобно признание, тъй като добре познаваше сдържаността на магьосницата. И щом притежателката на Дарбата признава това, значи наистина е било много опасно. Внезапно той пожела да вземе един от сулкарските кораби, да го натовари с един отряд воини-планинци и да се отправи на юг.

— Да, Фалк ще получи добър урок — повтори магьосницата с обичайното си хладнокръвие. — Но както каза ти, още не сме завършили войната и до победата е още далече. Безусловно Верлен и Карстен не трябва да останат без надзор. Саймън, аз се казвам Джелита...

Това беше така неочаквано, че Саймън даже не можа да разбере веднага какво се е случило. Тъй като знаеше древния обичай, който магьосниците безусловно спазваха, той въздъхна дълбоко и с удивление прие тази капитулация. Нали името е най-съкровено достояние на всяка магьосница. Името си те не откриват на никого!

Подобно на Корис, който остави секирата на масата, Джелита сложи на масата своя камък на магьосница, приближи се до Саймън и той разбра какво значи това. Тя съзнателно се беше разоръжила, съзнателно отхвърли всяка защита и сега му дава това, главното, което съставлява живота ѝ. Саймън само можеше да се досеща какво ѝ струва това и дъхът му спря.

Той направи крачка към Джелита и я прегърна. Устните му търсеха жадуващите ѝ устни и в този миг Саймън разбра, че и той самият е друг, че тя е станала частица от този свят, че неговият живот винаги е свързан с нейния живот. И така ще бъде до края на дните му. И нищо друго не му трябва.

Издание:

Автор: Андре Нортън

Заглавие: Джелита

Преводач: В. Димитрова

Година на превод: 1992

Език, от който е преведено: английски

Издател: ИК „Бистра 2“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1992

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полипринт“ — Враца

Редактор: Ана Периклийска

Коректор: Ана Периклийска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3329>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.